

Е. ЛОКХАРТ
ИСТИНСКА ИЗМАМА

Превод от английски: Йоана Гацова, 2017

chitanka.info

За всеки, когото са учили, че
„добър“ означава
„малък и тих“, ето го моето
сърце —
с всичките му грозни възли
и в цялата му великолепна
ярост.

Третата седмица на юни 2017 г.

Кабо Сан Лукас, Мексико

Хотелът беше направо разкошен.

Минибарът в стаята на Джул бе зареден с чипс и с четири различни вида шоколад. В банята имаше и джакузи. Разполагаше с безкраен запас от пухкави кърпи и течен сапун с аромат на гардения. В лобито се разполагаше луксозно пиано, на което един застаряващ джентълмен започваше да свири Гершуин всеки следобед в четири. Предлагаха се и спа процедури с гореща кал — стига човек да нямаше нищо против да го докосват непознати. Кожата на Джул по цял ден миришеше на хлор.

Курортът „Плея Гранде“ в Баха бе обзаведен с бели завеси, бели плочки, бели килими и експлозии от разточителни бели цветя. Хората от обслужващия персонал напомняха на медицински сестри заради белите си памучни униформи. Джул бе прекарала вече близо четири седмици сама в хотела. Беше на осемнайсет години.

Тази сутрин бе отишла да потича във фитнес залата. Носеше направени по поръчка светлозелени маратонки с морскосини връзки. Бягаше, без да слуша музика. Тичала бе на интервали почти час, когато една жена се качи на пътеката до нея.

Беше под трийсетгодишна. Черната ѝ коса бе вдигната на стегната опашка и пригладена назад с лак за коса. Имаше едри ръце и солиден торс, светлокафеникава кожа и леко напудрени с руж бузи. Обувките ѝ бяха протрити и опръскани с отдавна засъхнала кал.

В залата нямаше никой друг.

Джул забави скоростта си до вървеж и се приготви да си тръгне след около минута. Обичаше уединението, пък и без това вече беше почти готова.

— Тренираш ли? — попита я жената и посочи към цифрите върху таблото на пътеката ѝ. — За маратон или нещо такова?

Говорът ѝ бе смесица между мексикански и американски акцент. Вероятно беше нийоркчанка, израснала в испаноговорещ квартал.

— В прогимназията тренирах бягане. Това е.

Произношението на Джул бе стегнато и правилно — онова, което британците наричат „английски като по Би Би Си“. Жената я изглежда изпитателно.

— Харесва ми акцентът ти — каза. — Откъде си?

— Лондон. От района на „Сейнт Джонс Ууд“.

— Ню Йорк — рече на свой ред жената, посочвайки към себе си.

Джул слезе от пътеката и се зае да разтяга мускулите на бедрата си.

— Сама съм тук — добери ѝ жената малко по-късно. — Пристигнах снощи. Запазих си стая в последния момент. От много време ли си тук?

— Когато става дума за място като това — отвърна Джул, — никога не е достатъчно дълго.

— Какво ще препоръчаш тогава? От програмите за гости?

Джул не си приказваше често с останалите гости на хотела, но не видя какво лошо има да ѝ отговори.

— Иди на гмуркането с шнорхели — посъветва тя жената. — Видях една направо огромна змиорка.

— Шегуваш се! Змиорка?

— Водачът ни я примами с рибешките карантии, които беше донесъл в една пластмасова бутилка от мляко, и тя изплува от някаква пролука между скалите. Сигурно беше поне два метра и половина. Ярkozелена.

Жената потрепери.

— Не обичам змиорки.

— Може да пропуснеш. Ако си плашлива.

Жената се засмя.

— А храната как е? Още не съм яла нищо.

— Вземи си от шоколадовата торта.

— За закуска?

— О, да. Ще ти донесат, ако ги помолиш специално за нея.

— Полезна информация. Сама ли пътуваш?

— Виж, аз ще тръгвам — каза Джул, усетила, че разговорът започва да става прекалено личен. — Приятно.

И се запъти към вратата.

— Баща ми е много болен — настигна я гласът на жената в гръб.
— Грижа се за него от доста време.

Бодване от прилив на съчувствие. Джул спря и се обърна.

— Всяка сутрин и всяка вечер след работа съм до него — продължи непознатата. — Сега състоянието му най-последно се стабилизира и ме обзе такова неистово желание да се махна, че не се и замислих за цената. В момента профуквам пари, които не мога да си позволя да профуквам.

— Какво му е на баща ти?

— МС — отговори жената. — Множествена склероза. И деменция. Преди беше главата на семейството ни. Голям мачо. Силен и волеви. А сега е просто едно разкривено тяло, проснато в леглото. През половината време дори не знае къде е. Все ме пита дали съм келнерка например.

— По дяволите!

— Страх ме е, че ще го загубя, а едновременно с това мразя да съм около него. А когато почине и остана сирак, знам, че ще съжалявам, задето съм пътувала и съм го зарязала, нали разбираш?

Жената спря да тича и стъпи от двете страни на пътеката. Сетне избърса очи с опакото на ръката си.

— Извинявай. Разприказвах се излишно.

— Няма проблем.

— Ти върви. Иди се изкъпи или каквото там ще правиш. До после!

Жената нави дългите ръкави на блузата си нагоре и се обърна към дигиталния екран на пътеката. По дясната ѝ предмишница се спускаше белег — назъбен като от нож, а не като от скалпел. Загатваше за история.

— Слушай, обичаш ли да участваш в кубове? — попита Джул въпреки гласа, който ѝ нашепваше, че това е лоша идея.

Усмивка. Бели, но криви зъби.

— Всъщност страшно ме бива в кубовете.

— Провеждат ги през вечер в салона долу — обясни Джул. — Доста смахната работа е. Ходи ли ти се?

— В какъв смисъл „смахната“?

— В хубавия. Всички само се майтапят и вдигат шум.

— Окей. Добре, значи идвам.

— Супер! — възкликна Джул. — Ще им разкажем играта. Ще се радваш, че си си взела ваканция. Аз съм силна в областта на супергероите, шпионските филми, известните канали в YouTube, фитнеса, парите, грима и викторианските писатели. А ти?

— Викториански писатели? Като Дикенс ли?

— Да, нещо такова — отговори Джул и долови как се изчервява.

Изведнъж ѝ се стори, че интересите ѝ изглеждат като доста странна комбинация.

— Обожавам Дикенс.

— Стига бе!

— Така е — усмихна се жената. — Аз съм добра в областта на Дикенс, готвенето, новините, политиката... да видим... а, да — и на котките.

— Добре тогава — каза Джул. — Започва в осем в салона точно до централното лоби. Бара с диваните.

— Осем часа. Имаме уговорка — рече жената, приближи се към нея и ѝ протегна ръка. — Как ти беше името? Аз съм Ноа.

Джул стисна дланта ѝ.

— Не съм ти го казвала — отговори. — Но е Имоджен.

Джул Уест Уилямс изглеждаше задоволително добре. Рядко я наричаха „грозна“, но и не се случваше често да я наричат „привлекателна“. Беше ниска, само метър и петдесет и пет, и вървеше с високо вирната брадичка. Косата ѝ бе подстригана по момчешки късо, прошарена с руси кичури, боядисани при фризьора ѝ, и корените ѝ вече личаха. Зелени очи, бяла кожа, бледи лунички. Повечето от дрехите ѝ скриваха атлетичното ѝ тяло. Мускулите ѝ бяха набъбнали вълнообразно по тялото ѝ, сякаш я бе рисувал художник на комикси. Особено по краката. Под слоя мазнини на стомаха ѝ се усещаше твърдата плоскост на коремните ѝ мускули. Обичаше да яде много месо, солено, шоколад и мазно.

Джул вярваше, че колкото повече пот пролееш по време на тренировката, толкова по-малко кръв ще пролееш по време на битката.

Вярваше, че най-ефикасният начин да избегнеш разбитото сърце е да се преструваш, че изобщо нямаш такава.

Вярваше, че начинът, по който говориш, често е по-важен от онова, което казваш.

Също така вярваше в екшън филмите, вдигането на тежести, силата на грима, ученето наизуст, равните права и идеята, че клиповете в YouTube могат да те научат на милион неща, които няма да научиш в университета.

Ако ви имаше доверие, Джул би ви казала, че е посещавала „Станфорд“ в продължение на година със стипендията, която бе спечелила с постиженията си в областта на леката атлетика. „Представители на университета се обърнаха към мен с предложение за стипендия — обясняваше тя на хората, които харесваше. — «Станфорд» са от Първа дивизия. Отпуснаха ми средства за семестриални такси, учебници, всичко.“

Какво се бе случило?

Тук Джул свиваше рамене. „Исках да изучавам викторианска литература и социология, но главният треньор беше някакъв извратеняк — добавяше тя. — Опитваше се да пипа момичетата. Когато стигна до мен, го ритнах там, където най-боли, и разказах за това на всички, готови да слушат. Професори, студенти, университетския вестник. Изкрещях го така, че да ме чуят до най-високите нива на върхушката, но нали знаете какво се случва със спортистите, които си отварят устата за треньорите си...“

И тя преплиташе пръсти и свеждаше поглед, преди да продължи: „Едно от момичетата от отбора го отрече. Казаха, че лъжа, както и че оня перверзник изобщо не е докосвал никого. Не искаха родителите им да разберат, пък и ги беше страх да не загубят стипендиите си. Така завърши цялата история. Треньорът си остана на работа. А аз напуснах отбора. Това означаваше, че нямах право да получавам повече финансова помощ. 14 така се превръщаш от отличник в студент, отпаднал още в първи курс“.

След тренировката си във фитнеса Джул преплува около километър и половина в басейна на „Плея Гранде“ и прекара остатъка от сутринта по обичайния за нея начин — седнала в бизнес салона, където гледаше видеоуроци по испански език. Още беше по бански, но бе обула светлозелените маратонки. Сложила си беше яркорозово

червило и сребриста очна линия. Банският ѝ костюм бе цял, в тъмносребрист металик, с декоративна халка на гърдите и дълбоко деколте. Много в стил „супергероиня на Марвел“.

В салона имаше климатик. Никой друг не се завърташе тук. Джул бе вдигнала крака на дивана, със слушалките в уши и чаша диетична кола в ръка.

След два часа уроци по испански тя хапна един „Сникърс“ за обяд и се загледа в поредицата музикални клипове. Разтанцува се, изпълнена със събудената от кофеина енергия, и запя към празната редица столове, подредени в пустия салон. Днес животът бе просто великолепен. Допаднала ѝ беше онази тъжна жена, която бе дошла тук, за да избяга от баща си — жената с интересния белег и изненадващия вкус за книги.

Щяха да оберат всички точки по време на куиза.

Джул изпи още една диетична кола. След това провери грима си и стори няколко кикбоксьорски стъпки към отражението си в стеклото на прозореца на салона. Засмя се, защото изглеждаше едновременно глупашки и страхотно. Ритъмът на музиката не спираше да пулсира в ушите ѝ.

Донован — барманът, който обслужваше басейна, бе местен жител. Имаше едричък кокал, но тялото му не беше особено стегнато. Притежаваше зализана назад коса, както и навика да намигва на клиентите. Говореше английски с акцента, типичен за Баха, и вече знаеше любимото питие на Джул: диетична кола с малко ванилов сироп.

Имаше следобеди, в които Донован разпитваше Джул за детството ѝ в Лондон. Тя упражняваше испанския си. Докато си бърбеха, двамата зяпаха по някой филм на екрана над бара.

В днешния ден, точно в три следобед, Джул се настани на високото столче на ъгъла на бара, облечена все още по бански. Донован носеше бял блейзър с логото на „Плея Гранде“ и тениска. По врата му бяха наболи къси косъмчета.

— Какъв е този филм? — попита тя, вдигайки поглед към телевизора.

— Хълк.

— Кой Хълк?

— Не знам.

— Ти си пуснал дивидито. Как така не знаеш?

— Дори не знаех, че има повече от един Хълк.

— Има даже три. Не, чакай, взимам си думите назад. Има много Хълкове. Ако се броят и телевизионните сериали, анимациите и други подобни.

— Не знам кой Хълк е този, госпожице Уилямс.

Замълчаха за известно време, докато филмът течеше. Донован миеше чаши и бършеше тезгяха. Сетне приготви чаша скоч със сода за някаква жена, която я взе и я отнесе към другия край на басейна.

— Това е вторият по готиност Хълк в класацията — каза Джул, щом Донован отново се освободи и ѝ обърна внимание. — Как е „скоч“ на испански?

— Escocés.

— Escocés. Кой вид ще ми препоръчаш?

— Ти никога не пиеш.

— Да приемем, че пиех.

— „Макалън“ — отговори Донован и сви рамене. — Искаш ли да ти належа малко да пробваш?

Той напълни пет чашки за шотове с различни видове висококачествено уиски. Обясни ѝ разликата между скоч и уиски, както и кога кое да си поръча. Джул опита от всяка чашка, но не изпи твърде много.

— Това мирише на подмишница — каза тя.

— Глупости.

— А това — на бензин.

Той се наведе над чашата да подуши.

— Може би.

Тя посочи към третата.

— Кучешка пикня, и то от някое много ядосано куче.

Донован се засмя.

— А останалите на какво миришат? — поинтересува се той.

— Засъхнала кръв — заяви Джул. — А това — на онази пудра, с която се чистят плочките в банята. Пудра за чистене.

— Кое ти харесва най-много?

— Засъхналата кръв — отвърна тя, като топна пръст в чашката и вкуси пак. — Каж ми как се казва.

— Това именно е „Макалън“ — каза Донован и разчисти чашите. — А, забравих да ти спомена: една жена питаше за теб преди малко. А може и да не е било за теб. Може да се е объркала.

— Каква жена?

— Някаква мексиканка. Говореше на испански. Пита дали познавам едно бяло момиче от Америка с къса руса коса, което пътува само — додаде Донован. — Спомена и за лунички. — След това докосна лицето си и поясни: — По носа.

— Ти какво ѝ каза?

— Казах ѝ, че курортът е голям. Има много американци. Не Знам кой е отседнал сам и кой — не.

— Аз не съм американка — възропта Джул.

— Знам. Затова ѝ казах, че не съм виждал такъв човек.

— Така ли ѝ каза?

— Да.

— Но все пак си се сетил за мен.

Той я изгледа продължително.

— Така е, наистина — отговори най-после. — Не съм глупав, госпожице Уилямс.

Ноа знаеше, че е американка.

Това означаваше, че Ноа е ченге. Или нещо подобно. Нямахше какво друго да е.

Устроила ѝ бе капан с всичките онези приказки — болния баща, Дикенс, как щяла да стане сирак. Бе знаела точно какво да ѝ каже. Заложила беше примамката „Баща ми е тежко болен“ и Джул мигом бе клъвнала.

Усети как лицето ѝ се сгорещява. В пристъп на самота, слабост и чиста глупост се беше хванала на измислиците на Ноа. Всичко това бе просто маневра, за да я заблуди, че е някой, на когото може да се довери, че не е враг.

Джул се върна в стаята си, придавайки си възможно най-спокоен вид. Щом влезе, грабна ценните си вещи от сейфа. Навлече дънки, ботуши и една тениска и нахвърля колкото дрехи успя да събере в най-

малкия си куфар. Останалите заряза. На леглото подхвърли бакшиш от сто долара за Глория, камериерката, с която разговаряше понякога. После повлече куфара на колелцата му надолу по коридора и го подпря до машината за лед.

Когато се върна на бара до басейна, Джул обясни на Донован къде се намира куфарът и плъзна банкнота от двайсет долара към него по тезгяха.

Помоли го за услуга.

Подаде му още двайсет долара и му разясни какво да стори.

Когато стигна до паркинга за обслужващия персонал, Джул се огледа и откри малкия син седан на бармана, който беше отключен. Влезе вътре и легна на пода пред задната седалка. Пълно беше с празни найлонови пликосе и чаши от кафе.

Трябваше да изчака един час, преди Донован да приключи смяната си на бара. Ако имаше късмет, Ноа нямаше да забележи, че нещо не е наред, преди да се окаже, че Джул закъснява доста за куиза в салона — някъде към осем и половина може би. След това вероятно щеше да провери автобусите до летището, както и поръчките за такси, преди да се досети за паркинга на служителите.

В колата беше задушно и горещо. Джул се заслушваше за стъпки.

Рамото ѝ се схвана. Бе жадна.

Донован щеше да ѝ помогне, нали?

Щеше. Вече я беше покрил пред Ноа, когато бе казал, че не познава такъв човек. Предупредил я беше и ѝ бе обещал да вземе куфара и да я закара. Освен това му беше платила.

Освен това... Донован и Джул бяха приятели.

Тя изпъна първо единия, а след това и другия си крак, после се сви обратно в тясното пространство между седалките.

Замисли се с какво бе облечена, сетне свали обеците и нефритовия си пръстен и ги пъхна в джоба на дънките си. Наложил си да успокои дишането си.

Най-накрая дочу звук от търкаляне на колелца на куфар. Затръшване на багажник. Донован се намести зад волана, запали колата и я изкара от паркинга. Джул не помръдна от пода, докато той

шофираше. По пътя имаше малко светофари. От радиото звучеше някакво мексиканско поп парче.

— Къде искаш да отидеш? — попита Донован след известно време.

— Където и да е в града.

— Тогава ще тръгна към нас — отговори той, а гласът му изведнъж прозвуча леко хищнически.

По дяволите! Сгрещила ли беше, че се бе качила в колата му? И той ли беше един от онези маже, които смятаха, че ако някое момиче им поиска услуга, е длъжно да им я върне физически?

— Остави ме някъде по-далеч от къщата си — каза му тя остро. — Ще се оправя сама.

— Няма нужда да го казваш по този начин — отвърна той. — В момента рискувам собствената си кожа заради теб.

Представи си следното: симпатична къщурка в покрайнините на град в Алабама. Една нощ осемгодишната Джул се събужда и отваря очи в тъмното. Шум ли е дочула току-що?

Не е сигурна. Къщата е притихнала.

Слиза по стълбите, както е по тънка розова нощница.

Щом стига до приземния етаж, страхът я пронизва като студено острие. Холът е в хаос, съсипан, пълен с разпилени книги и листове хартия. В кабинета е още по-лошо. Шкафчетата за документи са преобърнати. Компютрите са изчезнали.

— Мамо? Татко?

Малката Джул изтичва обратно горе, за да надзърне в спалнята на родителите си.

Леглата им са празни.

Сега вече наистина е уплашена. Отваря с трясък вратата на банята. Не са там. Побягва навън.

Дворът е обграден с пръстен от високи дървета. Малката Джул вече се намира на средата на пътеката, когато осъзнава какво вижда там... в кръга от светлина, образуван от една улична лампа.

Мама и татко лежат по очи в тревата. Телата им са разкривени и безжизнени. Кръвта оформя черни локви около тях. Мама е била застреляна в главата. Трябва да е умряла веднага. Татко явно е мъртъв,

но единствените рани, които Джул съзира, са по ръцете му. Трябва да е умрял от загубата на кръв. Прегърнал е мама плътно, сякаш в последните си мигове е мислил само за нея.

Джул изтичва обратно в къщата, за да се обади на полицията. Телефонът не работи.

Тя излиза пак на двора. Иска ѝ се да каже някаква молитва, иска ѝ се поне да каже сбогом, ала телата на родителите ѝ са изчезнали. Убиецът ги е отнесъл.

Тя не си позволява да плаче. Прекарва остатъка от нощта в езерцето светлина от уличната лампа и позволява на сгъстяващата се кръв да се просмуче в нощницата ѝ.

През следващите две седмици малката Джул живее сама в опустошената къща. Държи се. Готви си сама и подрежда разпилените документи, като търси някакви следи сред тях. Докато ги чете, постепенно сглобява историята на два живота, изпълнени с героизъм, сила и тайни самоличности.

Един следобед, докато седи насред таванското помещение и разглежда стари снимки, облечена в черно жена се появява в стаята.

Тя пристъпва напред, но малката Джул е бърза. Ловко и целеустремено хвърля ножче за отваряне на писма, но жената го хваща с лявата си ръка. Малката Джул се покатерва върху купчина кутии, закрепва се с една ръка за гредата на тавана и се изтегля върху нея. Притичва по гредата и се измъква през високото прозорче на покрива. Паниката бие в гърдите ѝ като чук.

Жената се втурва след нея. Джул скача от покрива към някакво близко дърво и откъртва остър клон, който да използва вместо оръжие. Стисва го между зъбите си, докато слиза по дървото. Докато бяга с всички сили към храстите, жената я прострелва в глезена.

Болката е жестока. Малката Джул е убедена, че убийцата на родителите ѝ е дошла да я довърши, но жената в черно ѝ помага да стане и се заема с раната. Изважда куршума и промива мястото с антисептично лекарство.

Превързвайки я, жената ѝ обяснява, че е пристигнала, за да я вербува; че я е наблюдавала през последните две седмици. Джул не просто е дете на двама изключително способни родители, но е надарена и със забележителна интелигентност и свиреп инстинкт за оцеляване. Жената иска да я обучи и да ѝ помогне да си отмъсти.

Защото тя е нещо като отдавна изгубена леля. Тя знае тайните, които родителите ѝ са пазили скрити от обичната си единствена дъщеря.

И ето че тук започва наистина необичайното ѝ обучение. Джул посещава специализирана академия, помещаваща се в скоро реновирано имение, разположено на обикновена улица в Ню Йорк. Научава се на различни похвати в шпионажа, прави салта и се усъвършенства в измъкването от белезници и усмирителни ризи. Носи кожени панталони и тъпче джобовете си с най-различни джаджи. Посещава уроци по чужди езици, обичаи и социални норми, както и по литература, бойни изкуства, огнестрелни оръжия, дегизировка, усвояване на различни акценти, техники за фалшификация и законови тънкости. Обучението ѝ трае десет години. Когато приключва, Джул се превръща в онзи тип жена, който би било огромна грешка да подцениш.

Това бе историята на детството на Джул Уест Уилямс. По времето, когато живееше в „Плея Гранде“, тя вече я предпочиташе пред всички останали истории, които разказваше за себе си.

Донован паркира и отвори вратата откъм шофьорското място. Лампата на тавана на купето се включи.

— Къде сме? — попита Джул.

Навън беше тъмно.

— Сан Хосе дел Кабо.

— Тук ли живееш?

— Не съвсем наблизко.

Джул изпита облекчение, но навън сякаш бе прекалено тъмно. Не трябваше ли да има улични лампи и светещи табели на магазини заради туристите?

— Има ли някой наблизко?

— Паркирах в една задна уличка, за да не те видят как излизаш от колата.

Джул изпълзя навън. Мускулите ѝ бяха схванати и чувстваше лицето си като покрито с тънък слой мазнина. По протежение на уличката бяха подредени кофи за боклук. Светлина струеше само от два-три прозореца на втория етаж на сградата.

— Благодаря за возенето. Би ли отворил багажника?

— Каза, че ще ми дадеш сто американски долара, когато те докарам.

— Разбира се — отвърна Джул, извади портфейла си от задния си джоб и плати.

— Но сега искам още — добави Донован.

— Какво?

— Още триста.

— Мислех, че сме приятели.

Той пристъпи към нея.

— Забърквах ти питиета, защото това ми е работата. Правех се, че ми е приятно да си говорим, защото това също ми влиза в работата. Мислиш ли, че не забелязвам как ме гледаш отвисоко? Вторият по готиност „Хълк“. Какъв вид скоч? Не сме приятели, госпожице Уилямс. Ти ме лъжеш през половината време, а аз теб — през цялото.

Тя подуши алкохола, разлят по тениската му. Долавяше горещия му дъх в лицето си.

Наистина бе вярвала, че той я харесва. Шегували се бяха един с друг и той я бе черпил с безплатен чипс.

— Уау! — възкликна тя тихо.

— Още триста — настоя той.

Дали беше дребен мошеник, който се мучеше да изкяри максимално много от момичето с пачката американски долари? Или беше от онези гнусни мазници, които смятаха, че тя би предпочела да се отърка в него, вместо да му даде още триста? Възможно ли беше Ноа да го е подкупила?

Джул пхна портфейла си обратно в джоба. Дръпна дръжката на чантата си така, че да я премести пред гърдите си.

— Донован? — каза тя и пристъпи напред, заставайки съвсем близо.

Вдигна към него големи, окръглени очи. След това замахна рязко нагоре с предмишница, цапардоса го така, че главата му се отметна назад, и го фрасна в чатала. Той се преви на две. Джул стисна зализаната му коса и дръпна главата му назад. Завъртя го настрани, с което го накара да загуби равновесие.

Той замагна с единия си лакът и я удари в гърдите. Заболя я, но вторият му замагна пропусна целта — тя се отдръпна встрани, сграбчи лакътя му и го изви зад гърба му. Ръката му бе мека, отвратителна на допир. Тя продължи да го приклепва здраво с едната ръка, а с другата измъкна парите си от алчните му пръсти.

Напъха банкнотите в джоба на дънките си и дръпна рязко лакътя му, после опипа джобовете на бедрата му за телефона му.

Не беше там. Значи, в задния джоб.

Откри го и го затъкна в сutiена си, тъй като нямаше къде другаде. Така Донован нямаше да може да се обади на Ноа, за да ѝ съобщи за местоположението на Джул, ала ключовете от колата му още бяха в лявата му ръка.

Той замагна и я ритна в прасеца. Джул го удари отстрани на брата и той се сби от болка. Просто силно бутване беше достатъчно да го накара да се свлече на земята. Понечи да се изправи, помагайки си с ръце, но Джул грабна металния капак на една от кофите и го стовари върху главата му два пъти. Той се строполи върху купчина чували с боклук. От челото и едното му око течеше кръв.

Тя се отдръпна встрани, за да не може да я стигне. Продължаваше да държи капака.

— Дай ми ключовете си.

Донован протегна лявата си ръка със стон и запокити ключовете така, че те се приземиха на десетина сантиметра от тялото му.

Джул грабна връзката и отвори капака. После взе куфара си и се завтече надолу по улицата, преди Донован да е смогнал да се изправи.

Веднага щом се озова на главната улица на Сан Хосе дел Кабо, тя забави крачка до нормален ход и провери тениската си. Изглеждаше прилично чиста. Бавно и спокойно прокара длан през лицето си, в случай че по него имаше нещо — мръсотия, слюнка или кръв. Извади джобно огледалце от чантата си и без да спира, хвърли око на отражението си в него, а сетне го използва и за да надзърне зад себе си.

Отзад нямаше никой.

Сложи си матово розово червило, затвори огледалцето и забави крачка още повече.

Не биваше да изглежда така, сякаш бяга от нещо.

Въздухът беше топъл, а от вътрешността на баровете тътнеше музика. Пред много от тях се тълпяха туристи — бели, чернокожи и мексиканци, до един пияни и шумни. Тълпи, тръгнали на евтина почивка. Джул метна ключовете и телефона на Донован в някаква кофа за боклук. Огледа се за такси или автобус до летището, но не забеляза нито едно от двете.

Добре тогава.

Трябваше да се скрие някъде и да се преоблече, ако на Донован му хрумнеше да я търси. Работеше ли за Ноа, неминуемо щеше да поеме след нея. Или пък наумеше ли си да ѝ отмъсти.

Представи си сега, че си героиня във филм. По гладката кожа на лицето ти пробягват сенки, докато вървиш. На места под дрехите ти се образуват синини, но косата ти изглежда прекрасно. Въоръжена си с най-различни джаджи — тънки метални пластинки, способни на удивителни технологични и бойни постижения. Разполагаш с отрови и противоотрови.

Ти си в центъра на събитията. Ти и никой друг. Имаш интересни истории за детството си, за необичайното си обучение. Сега си безмилостна, интелигентна и на практика безстрашна. Зад гърба си си оставяла трупове, защото вършиш каквото е необходимо, за да оцелееш, но това все пак ти е работата.

Изглеждаш великолепно на светлината, която се процежда от прозорците на мексиканските барове. Боричкането е накарало бузите ти да поруменеят. А, да — и дрехите ти стоят направо зашеметяващо.

Да, вярно е, че си способна на насилие и престъпления. Може да се каже дори, че си жестока. Но това е част от професията ти и ти си изумително добра в нея, затова всъщност е секси.

Джул бе гледала тонове филми. Знаеше, че жените рядко се озовават в центъра на истории като тази. Вместо това изпълняваха ролите на красавици, които публиката зяпа, бяха трофеи за главния герой, жертви или обекти на романтични желания. И най-вече те съществуваха, за да помогнат на великия бял хетеросексуален герой в някой момент от неговото епично пътешествие. Когато изобщо имаше героиня, тя винаги тежеше малко, носеше оскъдно количество дрехи и се отличаваше с безупречно бели прави зъби.

Джул съзнаваше, че не прилича на тези жени. Никога нямаше да прилича на тях. Но бе всичко, което бяха героите, а в някои отношения

бе даже повече.

Знаеше и това.

Стигна до третия бар и се шмугна вътре. Обзаведен беше с маси като за пикник, а по стените бяха окачени препарирани риби. Клиентите бяха главно американци, заети да се напиват до безпаметност след деня, прекаран в спортен риболов. Джул бързо си проправи път към дъното на помещението, хвърли поглед през рамо и изчезна в мъжката тоалетна.

Беше празна. Тя влезе в една от кабинките. Донован никога не би я потърсил тук.

Седалката на тоалетната чиния бе мокра и пожълтяла от мръсотия. Джул се зарови из куфара си, докато откри черна перука — права, дълга до средата на врата и с бретон. Нахлупи си я, изтри червилото си, сложи си тъмен гланц за устни и напудри носа си. После закопча черна жилетка над бялата си тениска.

Някакъв мъж влезе, за да използва един от писоарите. Джул застина неподвижно, доволна, че носи дънки и тежки черни ботуши. През пролуката под вратата на кабинката щяха да се забележат само краката ѝ и долната част на куфара ѝ.

Втори мъж влезе в кабинката до нея. Тя надзърна към обувките му.

Беше Донован.

Това бяха мръсните му сандали на марката „Крокс“. И ръбовете на белия му панталон — част от униформата му в „Плея Гранде“. Кръвта на Джул сякаш бучеше в ушите ѝ.

Тя тихичко вдигна куфара си от пода така, че той да не може да го види. Остана неподвижна на мястото си.

Донован пусна водата и Джул долови как затъртя крака към мивката. Завъртя кранчето.

В тоалетната влезе друг мъж.

— Бихте ли ми заели телефона си за момент? — попита го Донован на английски. — Просто за едно бързо обаждане.

— Някой да не те е набил, човек? — отговори другият мъж с калифорнийски акцент. — Приличаш на някого, когото доста добре са го наредили.

— Всичко е наред — каза Донован. — Просто ми трябва телефон.

— Нямам роуминг тук, мога само да изпращам съобщения — рече мъжът. — И трябва да се връщам при компанията.

— Няма да го открадна — настоя Донован. — Просто ми се налага да...

— Казах „не“, нали чу? Но ти желая късмет, пич — отвърна другият и си излезе, без да използва тоалетната.

Дали Донован искаше телефона, защото нямаше как да си тръгне с колата си и трябваше да се обади на някого да го вземе? Или защото възнамеряваше да се обади на Ноа?

Чуваше го как диша тежко, сякаш го боли. Не пусна водата в мивката повече.

Най-после си тръгна.

Джул пусна куфара. Разтърси ръцете си, за да раздвижи кръвта в тях, и ги изпъна зад гърба си. Все още застанала в кабинката, преброи парите си — както песото, така и доларите. Провери вида на перуката си в джобното огледалце.

Когато се почувства сигурна, че Донован си е отишъл, тя излезе от мъжката тоалетна с уверена походка, сякаш не се случваше нищо особено, и се запъти към улицата. Озовавайки се навън, си запроправя път през тълпите купонджии към една от близките пресечки. Скоро извади късмет — някакво такси спря да я вземе. Шмугна се вътре и помоли шофьора да кара към „Гранд Солмар“ — курорта, съседен на „Плея Гранде“.

От „Гранд Солмар“ лесно успя да си вземе второ такси. Поръча на новия шофьор да я закара в някой евтин хотел в града. Той я остави пред „Кабо Ин“.

Мястото беше същинска дупка. Долнопробни тънки стени, мръсна боя, пластмасови мебели, изкуствени цветя на рецепцията. Джул си нае стая под фалшиво име и плати на рецепциониста с песо. Той не ѝ поиска документ за самоличност.

Когато се качи в стаята си, използва малката кафеварка там, за да си приготви чаша безкофеиново кафе. Сложи вътре три бучки захар. После се настани на ръба на леглото.

Трябваше ли да бяга?

Не.

Да.

Не.

Никой не знаеше къде се намира. Никой в целия свят. Този факт трябваше да я радва. Нали все пак бе пожелала да изчезне безследно.

Но се чувстваше уплашена.

Щеше ѝ се Паоло да е наблизно. Или Имоджен.

Щеше ѝ се да можеше да изтрие завинаги всичко, което се бе случило.

Струваше ѝ се, че ако съумееше да върне времето назад, за да започне наново, би била по-добър човек. Или различен човек. Определено щеше да се държи повече като човека, който беше дълбоко в себе си. Или по-малко. Не знаеше кое от двете, защото вече не бе в състояние да разбере какъв е истинският ѝ нрав... А може би „истинска“ Джул всъщност изобщо не съществуваше и вместо нея се рояха просто редица роли, които разиграваше в различните ситуации.

Всички хора ли бяха такива — лишени от автентична същност?

Или беше така само с нея?

Недоумяваше дали е способна да обикне собственото си странно, обезобразено сърце. Искаше някой друг да го стори вместо нея — да съзре как бие в гърдите ѝ и да каже: „Виждам каква е истинската ти същност. Виждам, че съществува и че е уникална и достойна за любов. Обичам те!“.

Колко мрачно и глупаво беше да си така странен и обезобразен, да нямаш точна форма, да нямаш истинско Аз, когато целият ти живот се простира пред теб. Джул бе надарена с множество редки таланти. Работеше усилено и действително имаше толкова... страшно много неща, които да предложи на света. Знаеше го.

Защо тогава продължаваше да се чувства така безполезна?

Искаше да звънне на Имоджен. Искаше ѝ се да чуе характерния нисък смях на Ими, както и някой от дългите монолози, в които ѝ разкриваше какви ли не тайни. Искаше ѝ се да можеше да ѝ каже: „Страх ме е“. А Ими би отговорила: „Но ти си смела, Джул. Ти си най-смелият човек, когото познавам“.

Искаше ѝ се Паоло да дойде, да обвие ръце около нея и да изрече пак същото, което вече ѝ бе казал веднъж — че е „великолепен, първокласен човек“.

Искаше ѝ се наоколо да има някой, който да я обича безусловно, който би ѝ простил всичко. Или още по-добре — някой, който да е узнал всичко за нея и да я обича заради онова, което е.

Нито Паоло, нито Ими бяха готови на подобно нещо.

И все пак Джул си спомняше допира на устните на Паоло върху своите и аромата на жасминовия парфюм на Ими.

Нахлузила отново черната перука, Джул слезе долу в офиса на „Кабо Ин“. Вече бе премислила стратегията си. Късно бе, така че офисът за клиенти беше затворен, но тя даде на рецепциониста щедър бакшиш, за да ѝ го отвори. Седна пред компютъра и си запази самолетен билет от Сан Хосе дел Кабо до Лос Анджелис за следващата сутрин. Използва собственото си име и плати с обикновената си кредитна карта — онази, която бе пробутала в „Плея Гранде“.

Сетне попита рецепциониста откъде може да купи кола срещу сума в брой. Той ѝ отговори, че наблизо имало един по-дискретен търговец, който би могъл да ѝ продаде нещо срещу американски долари на сутринта. Записа ѝ адреса — намираше се на улица „Ортиз“, до „Ехидо“, както ѝ обясни.

Ноа следеше транзакциите по кредитните ѝ карти. Сигурна беше в това — иначе нямаше как да я е намерила. Сега детективката щеше да забележи новото плащане и да отиде в Лос Анджелис. Самата Джул обаче щеше да си купи кола, плащайки в брой, и да тръгне към Канкун. Оттам щеше да поеме към остров Кулебра в Пуерто Рико, където имаше множество американци, които никога не показваха паспортите си.

Тя благодари на рецепциониста за информацията относно търговеца.

— После няма да си спомняш за какво сме си говорили, нали? — попита го, побутвайки още една двайсетачка към него през тезгяха.

— Може и да си спомня — отвърна той.

— Не, няма — каза тя и добави петдесетачка.

— Не съм ви виждал — увери я той.

Спа зле. Още по-лошо от обикновено. Сънува как се дави в топла тюркоазносиня вода; как по тялото ѝ се разхождат изоставени котки, докато спи; как я задушава змия. Събуди се с крясък.

Пийна вода. Взе си студен душ.

Заспа... и пак се събуди от собствените си викове.

В пет сутринта влезе с олюляване в банята, наплиска лицето си с вода и си сложи молив за очи. Защо не? Обичаше грима. Имаше време. Нанесе си коректор, после — пудра, добави сиви сенки за очи и спирала, а накрая — почти черно червило със слой гланц за устни над него.

Втри малко гел в косата си и се облече. Черни дънки, същите ботуши и тъмна тениска. Дрехите бяха прекалено дебели за мексиканската жега, но пък бяха практични. Прибра всичко в куфара, изпи бутилка вода и излезе от стаята.

В коридора седеше Ноа, облегнала гръб на стената, хванала димяща чаша кафе с двете си ръце.

И чакаше.

Краят на април 2017 г.

Лондон

Седем седмици по-рано, в края на април, Джул се събуди в един младежки хостел в покрайнините на Лондон. Във всяка стая имаше по осем легла — тънички матраци, постлани с обикновени бели чаршафи. Върху тях се мъдреха спални чували. На стените бяха подпрени раници. Из помещенията се носеше слаба миризма на немити тела и пачули.

Спала бе с дрехите, с които тренираше. Измъкна се от леглото, завърза обувките си и пробяга тринайсетина километра през предградието, покрай кръчмите и месарниците, чиито кепенци още стояха спуснати на светлината на ранното утро. Щом се върна, направи няколко поредици клекове, коремни преси и лицеви опори в общата стая на хостела.

Озова се под душа още преди съквартирантите ѝ да се събудят и да започнат да използват топлата вода. После се покатери обратно на двуетажното легло, където спеше, и извади някакво протеиново блокче с вкус на шоколад.

Стаята все още тънеше в тъмнина. Тя отбори „Нашият общ приятел“ и се зачете в книгата изпод светлината на телефона си. Романът бе дебел, викториански, и в него се разказваше за един сирак. Написан бе от Чарлс Дикенс. Дала ѝ го беше приятелката ѝ Имоджен.

Имоджен Соколов беше най-добрата приятелка, която Джул някога бе имала. В любимите ѝ книги винаги се говореше за сираци. Самата Ими беше сирак, родена в Минесота, дъщеря на момиче, дало ѝ живот на тийнейджърска възраст и починало, когато Ими била двегодишна. След това я бе осиновила семейна двойка, живееща в мезонет в Горен Ийст Сайд в Ню Йорк.

По онова време Пати и Гил Соколов преваляли трийсетте. Не можели да имат собствени деца, а адвокатската кариера на Гил отдавна включвала и доброволческа работа в полза на непълнолетните,

настанени в домове за сираци. Той вярвал в осиновяването. Ето защо след няколко години, прекарани в очакване да дойде и техният ред да си осиновят новородено, Соколови обявили, че са готови да приемат и по-голямо дете.

Влюбили се в пухкавите ръчички и луничавото носле на точно това двегодишно момиченце. Приели го в семейството си, сменили името му на Имоджен и оставили старото му име да отлежава в някакъв шкаф с документи. Детето често било фотографирано и гъделичкано. Пати му готвела топли макарони с масло и сирене. Когато малката Ими навършила пет, Соколови я изпратили в училище „Грийнбрайър“ — частно учебно заведение в Манхатън. Там тя носела униформа в бяло и зелено и се научила да говори френски. През почивните дни малката Ими си играела с конструктори „Лего“, правела сладки и ходела в Американския природонаучен музей, където най-много обичала да разглежда скелетите на влечугите. Празнувала всички еврейски празници, а когато пораснала, провели нетрадиционна церемония в горите на север от града по случай нейната бат мицва^[1].

Церемонията се оказала неочаквано сложна. Майката на Пати и родителите на Гил не смятали Имоджен за еврейка, защото биологичната ѝ майка не била такава. Всички те настоявали да се проведе официална церемония, която да я провъзгласи за еврейка и която щяла да отложи нейната бат мицва с една година. Вместо това обаче Пати напуснала семейната синагога и станала част от мирянска еврейска общност, която провеждала церемониите си в някакъв планински курорт.

И така, на тринайсетгодишна възраст по-силно от всякога Имоджен Соколов усетила бремето на миналото си като сирак и се втурнала да чете онези истории, които щели да се превърнат в крайъгълен камък на вътрешния ѝ свят. Първо се завърнала към книгите за сираци, които в училище я карали да прочете. Имало много такива. „Харесвах ми дрехите и пудингите, и каретите, теглени от коне“, обяснила бе тя на Джул.

През онзи юни двете живееха заедно в къща на остров Мартас Винярд, която Ими бе наела. В един от дните отидоха с колата си до някаква ферма, където човек можеше да си набере сам цветя.

— Падах си по „Хайди“ и какви ли не други боклуци — заяви Ими, наведена над един храст далии с ножици в ръка. — Но после ми се повдигаше от тях. Героините бяха толкова вбесяващо весели през цялото време. Същински идеали на саможертвената женственост. С някакви изпълнения в стил: „Умирам от глад! Но ето, вземете единственото ми парче хляб!“, или пък: „Не мога да вървя, парализирана съм, но пак гледам позитивно на живота, ама че съм щастлива!“. Казвам ти, „Малката принцеса“ и „Полиана“ се опитват да ти пробутат един куп грозни лъжи. Веднъж щом го проумях, не ги погледнах повече.

Приключила с букета си, Ими се покатери и седна на дървената ограда. Джул продължаваше да бере цветя.

— В гимназията прочетох „Джейн Еър“, „Панаир на суетата“, „Големите надежди“ и прочее — добави Ими. — В тях са, така да се каже, готините сираци.

— Книгите, за които ми спомена — отбеляза Джул, правейки връзката.

— Да. В „Панаир на суетата“ например Веки Шарп е същинска машина, захранвана с амбиция. Няма да се спре, преди да успее. Джейн Еър пак изпада в пристъпи на ярост и се хвърля по пода. Пип от „Големите надежди“ се самозалъгва и ламти за пари. Всички те искат по-добър живот и го преследват, и всички са морално несъвършени. Това обаче ги превръща в интересни.

— Вече ми допадат — каза Джул.

Ими бе влязла в университета „Васар“ благодарение на есето, което бе написала за въпросните герои. Признаваше, че като се изключат тези книги, не си пада особено по ученето. Не обичаше да ѝ нареждат какво да прави. Когато нейните професори ѝ поставиха задачата да прочете основните произведения на древногръцката литература, тя не го стори. Когато приятелката ѝ Брук ѝ каза да прочете Сюзан Колинс, тя не свърши и това. А когато майка ѝ каза да се постарее повече в ученето, Ими напусна университета.

Непрекъснатият натиск, който ѝ се оказваше, не беше единствената причина, поради която си бе тръгнала от „Васар“,

разбира се. Положението беше отчайващо оплетено. Но властната натура на Пати Соколов определено изигра съществена роля.

— Майка ми вярва в американската мечта — рече Имоджен. — И настоява и аз да вярвам в нея. Родителите ѝ са родени в Беларус. Навремето прегърнали идеята с две ръце. Нали се сещаш коя — че тук, в Съединените американски щати, всеки може да стигне до върха; че независимо откъде започнеш, един ден можеш да управляваш държавата, да забогатееш, да си купиш имение. Нали схващаш?

Проведоха този разговор малко по-късно същото лято, прекарано в Мартас Винярд. Джул и Ими се озоваха на плажа Мошъп, където се улегнаха върху голямо памучно одеяло.

— Красива мечта — каза Джул и пъкна парченце чипс в устата си.

— Семейството на баща ми също я прегърнало с все сърце — продължи Имоджен. — Дядо му и баба му дошли тук от Полша и живеели в един от онези блокове с евтините апартаменти. След това баща му се замогнал и станал собственик на магазин за деликатеси. От баща ми се е очаквало да се издигне още повече, да се превърне в първия в семейството, завършил университет, и той направил именно това. Станал адски важна клечка в адвокатските кръгове. Родителите му били толкова горди. На тях нещата им изглеждали много прости: трябвало само да загърбят старата си родина и да започнат нов живот от нулата. А ако ти самият не успееш да изживееш американската мечта, то децата ти задължително ще го сторят вместо теб.

Джул обожаваше да слуша Ими да говори. Никога не бе срещала друг човек, който да говори така свободно. Думите ѝ се преплитаха и скачаха от тема на тема, но бяха и невероятно любопитни и дълбокомислени. Сякаш никога не си налагаше да се ограничава или да премисля изреченията си. Тя просто ги редеше в неспирен поток, който я караше да изглежда ту колеблива, ту отчаяно нуждаеща се да бъде чута.

— Земята на равните възможности — каза Джул, само и само да види в каква посока ще насочи това Ими.

— В нещо подобно вярват те, но аз не мисля, че наистина е така — реагира тя. — В смисъл... достатъчно е да погледаш половин час новините, за да проумееш, че пред белите хора се отварят доста повече възможности. Както и пред хората, говорещи английски.

— И пред хората с акцент като твоя.

— Като от Източното крайбрежие? — попита Ими. — Така е, предполагам. И пред хората без физически и умствени заболявания. О, и пред мъжете! Мъжете, мъжете, мъжете! Мъжете продължават да се разхождат из Съединените щати така, сякаш те са огромна сладкарница и всичките торти са за тях. Не смяташ ли?

— Няма да им дам от моята торта — отвърна Джул. — Проклетата торта си е моя и ще си я изям аз.

— Да. Брани си тортата! — съгласи се Ими. — А и ти ще получиш шоколадова торта с шоколадова глазура, състояща се от поне пет блата. Ала за мен най-важното е следното: ако щеш ме наречи глупава, но аз не искам торта. Може би дори не съм гладна. Искам просто да живея. Да съществувам и да се наслаждавам на онова, което е точно пред мен. Знам, че това е лукс и че най-вероятно съм пълен задник, задето дори мога да си го позволя, но от друга страна, си мисля: „Опитвам се да оценя нещата, хора! Оставете ме просто да бъда благодарна, че съм тук, на този плаж, и да не се чувствам, като че трябва непрекъснато да се стрема, към нещо“.

— Може би грешиш за американската мечта — каза Джул.

— Не, не греша. Защо?

— Американската мечта е да бъдеш екшън герой.

— Сериозно ли?

— Американците обичат да воюват — обясни Джул. — Искаме или да променяме законите, или да ги нарушаваме. Обичаме самотните герои. Направо сме луди по тях, нали? Супергероите, филмите от поредицата „Твърде лично“ и разни подобни. Много обичаме да завоюваме нови територии в стил „Дивия запад“. Да тържествуваме над така наречените „злодеи“ и да се борим срещу системата. Това е американската мечта.

— Обясни го на майка ми — промълви Ими. — Кажй й: „Ехо! Не забелязвате ли, че Ими иска да порасне като самотен герой, а не като индустриален магнат?“. И виж как ще ти се получи.

— Ще си поговоря с нея.

— Хубаво. Това ще оправи всичко — изкикоти се Ими, претърколи се на плажното одеяло и си свали слънчевите очила. — Тя има някакви идеи за мен, които просто не ми пасват. Както когато бях дете... тогава щеше да бъде страхотно, ако си имах едно-две

приятелчета, които също са били осиновени, за да не се чувствам сама или различна, или каквото там, а тя: „Не, Ими си е добре, няма нужда от такива неща, ние сме съвсем същите като останалите семейства!“. А петстотин години по-късно, когато бях в девети клас, прочела в някакво списание статия, в която се говорело за осиновените деца, и решила, че трябва да се сприятеля с едно момиче на име Джоли, което тъкмо беше постъпило в „Грийнбрайър“.

Джул си спомни за момичето от купона за рождения ден на Ими и за Американския балетен театър.

— Майка ми си фантазираше как двете с нея ще се сблизим, опитах се, но онова момиче хич не ме харесваше — продължи Ими. — Имаше синя коса. Раздаваше го като много печена. Подиграваше ми се, задето така се вживях в темата за бездомните котки и задето четях „Хайди“, пък и заради музиката, която слушах. Но моята майка все звънеше на нейната майка и нейната майка все звънеше на моята, и двете правеха планове от наше име. Представяха си някаква връзка между нас... като между две сирачета, а такова нещо изобщо нямаше.

Имоджен въздъхна и добави:

— Беше направо тъжна история. После обаче тя се премести в Чикаго и майка ми се отказа.

— А сега си имаш мен — каза Джул.

Ими протегна ръка и я докосна по тила.

— Сега си имам теб, което ми помага да бъда доста по-далеч от ръба на нервната криза.

— Това е хубаво.

Ими отвори хладилната чанта и извади две бутилки домашен студен чай. Винаги взимаше по нещо за пиене на плажа. Джул не обичаше парченцата лимон, които плуваха в чая, но все пак пийна малко.

— Много си хубава с къса коса — каза Ими и я докосна отново по тила.

По време на зимната ваканция през първата си година във „Васар“ Имоджен бе преровила шкафа за документи на Гил Соколов в търсене на документацията по осиновяването си. Не ѝ бе трудно да я намери.

— Явно съм смятала, че ако прочета документите, ще науча нещо повече за самоличността си — разказа ѝ тя. — Като че, ако попаднеш на някое ново име, щях да си обясня защо съм така нещастна в университета, или пък щях да почувствам някаква принадлежност, която дотогава ми е убягвала. Но не.

През онзи ден Ими и Джул бяха отишли с колата до Менемша — рибарско селище, намиращо се недалеч от къщата на Ими във Винярд. Тъкмо бяха излезли на каменистия кей, простиращ се навътре в морето. Над главите им прелитаха чайки. В краката им се разбиваха вълни. Бяха еднакво високи и седяха на скалите, протегнали напред загорелите си крака, по които лъщеше лосион за тяло.

— Да, много скапано беше — каза Имоджен. — Името на бащата изобщо не бе посочено.

— Какво е било рожденото ти име?

Ими се изчерви и придърпа качулката на суитшърта си ниско над лицето си за момент. Имаше дълбоки трапчинки и равни зъби. Късо подстриганата ѝ изрусена коса откриваше мъничките ѝ уши, на едното от които имаше три обеци. Веждите ѝ бяха изскубани до тънки линии.

— Предпочитам да не казвам — дочу се гласът ѝ зад парчето плат. — Скрила съм се в суитшърта си. Няма ме.

— Хайде де. Ти започна да разказваш историята.

— Ама нямаш право да се смееш, ако ти кажа — заяви Ими, повдигна качулката си и я стрелна с поглед. — Форест се засмя и аз се вбесих. Не му простих два дни, докато не ми донесе шоколадови бонбони с лимонов крем.

Форест беше гаджето на Ими. Живееше заедно с тях в къщата в Мартас Винярд.

— На Форест няма да му навреди да се понаучи на обноси — каза Джул.

— Направи го, без да мисли. Смехът просто му се изплъзна. По-късно съжаляваше наистина горчиво.

Ими винаги защитаваше Форест, след като го бе критикувала.

— Кажи ми рожденото си име, моля те — настоя Джул. — Няма да се смея.

— Обещавах ли?

— Обещавам.

Ими прошепна в ухото ѝ:

— Мелъди... Бейкън. Мелъди Бейкън.

— Имаш ли второ име? — попита Джул.

— Не.

Джул не се засмя. Дори не се усмихна. Вместо това обви ръцете си около Ими. Двете се загледаха към морския хоризонт.

— Ти чувстваш ли се като Мелъди?

— Не — отговори Ими замислено. — Но не се чувствам и като Имоджен.

Двете проследиха с поглед двойката чайки, които тъкмо кацаха на една скала наблизо.

— От какво е починала майка ти? — попита Джул накрая. — Пишеше ли го в документа?

— Имах някаква обща представа още преди да го прочета, но... да. Свръхдоза метамфетамин.

Джул остави информацията да попие в ума ѝ. Представи си приятелката си като едва проходило дете по памперс, лазещо по мръсните парцали, разпилени по пода, докато майка му лежи под тях — надрусана и далечна. Или мъртва.

— Имам два белега над лакътя на дясната ми ръка — каза Ими. — Когато дойдох да живея в Ню Йорк, вече си бяха там. Доколкото си спомням, винаги съм ги имала. Никога не ми е хрумвало да попитам, но сестрата във „Васар“ ми обясни, че са от изгаряне. Като от цигара.

Джул не знаеше какво да каже. Щеше ѝ се да помогне на малката Ими, но Пати и Гил Соколов вече го бяха направили, и то много отдавна.

— Моите родители също са мъртви — каза тя най-после.

Това беше първият път, в който го произнасяше на глас, макар Ими вече да знаеше, че е била отгледана от леля си.

— Предположих — каза Ими. — Но предполагих и че не ти се приказва за това.

— Така е — съгласи се Джул. — Поне засега. — Наведе се напред, отдръпвайки се от Имоджен, и додаде: — Още не знам каква история да разкажа за това. Не е...

Не можеше да намери правилните думи. Не можеше да бърбори неспирно като Ими, за да сложи ред в мислите си.

— Историята сякаш отказва да приеме конкретна форма.

Това бе вярно. По онова време Джул тъкмо беше започнала да съставя онази история за произхода си, на която после щеше да разчита, и не можеше, наистина не можеше да каже нещо повече.

— Няма проблем — отвърна Имоджен.

После пхна ръка в раницата си и извади голяма опаковка млечен шоколад. Отвори го до половината и отчупи парче за Джул и едно за себе си. Джул се облегна назад на скалата и остави шоколада да се разтопи в устата ѝ, а слънцето да затопли лицето ѝ. Ими прогони чайките, скупчили се около тях, и им се скара.

В този момент Джул долавяше, че познава Имоджен напълно. Всичко помежду им бе ясно и винаги щеше да бъде такава.

Сега, намирайки се в младежкия хостел, Джул остави настрана „Нашият общ приятел“. В началото на историята се споменава за някакъв труп, който плуваше в Темза. Не ѝ бе приятно да чете това — описанието на подгъналото мъртво тяло във водата. Дните ѝ се точеха безкрайно, откакто се бе разчуло, че Имоджен Соколов се е самоубила в същата тази река, като е напълнила джобовете си с камъни и е скочила от Уестминстърския мост, след като оставила предсмъртно писмо в кутията си за хляб.

Джул мислеше за Ими всеки ден. Всеки час. Спомняше си начина, по който Ими криеше лице с длани или в качулката на суитшърта си, когато се чувстваше уязвима. Високия ѝ, пронизителен глас като на малко момиченце. Имоджен имаше навика да върти пръстените си около пръстите си. Имаше и онези два белега от цигари над лакътя си, както и един на дланта си от момента, когато се беше опарила на тигана, приготвяйки сладки с крема сирене. Режеше лука бързо и отривисто, използвайки огромен, тежък нож — нещо, което се бе научила да прави от едно кулинарно предаване. Миришеше на жасмин, а понякога — на кафе със сметана и захар. Пръскаше косата си с лак с ефирен аромат на лимон.

Имоджен Соколов беше от онзи тип момичета, за които учителите смятаха, че не развиват истинския си потенциал. От онези момичета, които не си даваха труд да учат, но пълнеха любимите си книги с бележки и отметки. Ими отказваше да се стреми към величие или да полага усилия да постигне онова, което другите хора

определяха като успех. Бореше се да се освободи от влиянието на мъжете, които искаха да доминират над нея, както и от това на жените, които се домогваха да окупираат вниманието ѝ изцяло. Отказваше отново и отново да се посвети на един-единствен човек и предпочиташе вместо това да изгради дом според собствените си правила, господствайки сама в него. Приела бе парите на родителите си, но не и опитите им да определят личността ѝ, и се бе възползвала от благодетелстваното си положение, за да започне да гради себе си от нулата, да открие един различен начин на живот. Това изискваше особен вид смелост — такава, която околните често бъркаха с егоизъм или мързел. Тя беше едно от онези момичета, за което можеше да си помислиш, че е просто поредната блондинка, завършила частно училище, но ако човек не се загледаше по-внимателно, вирайки се отвъд това, можеше да допусне голяма грешка.

Днес, когато хостелът се събуди и останалите гости започнаха да се търтят сънено към банята, Джул излезе. Прекара деня така, както най-често го правеше — заета да се самоусъвършенства. Обикаляше коридорите на Британския музей в продължение на няколко часа, като запаметяваше имената на картините и пиеше диетична кола след диетична кола от малки бутилки. Остана в една книжарница цял час и наизусти някаква карта на Мексико, след което и цяла глава от книга, наречена „Управление на финансите: осем ключови принципа“.

Искаше да се обади на Паоло, но не можеше.

Не възнамеряваше да отговори на нито едно обаждане, освен на онова, което очакваше.

Телефонът звънна, докато Джул излизаше от спирката на метрото до хостела. Беше Пати Соколов. Джул видя номера ѝ и заговори с американски акцент.

Както се оказа, Пати беше в Лондон.

Джул не бе подготвена за подобна новина.

Имаше ли възможност Джул да се срещне утре с нея за обяд в „Айви“?

Разбира се. Джул вметна, че е изненадана да я чуе. Бяха разговаряли няколко пъти точно след смъртта на Ими, когато Джул бе отговорила на въпросите на полицаите и бе изпратила нещата на Ими от апартамента в Лондон, докато Пати се грижеше за Гил в Ню Йорк. Но всички онези мъчителни разговори бяха приключили преди няколко седмици.

Пати обикновено бе приказлива и енергична, но днес звучеше потиснато и в гласа ѝ не се усещаше привычната жизненост.

— Налага се да ти съобщя — поде тя, — че Гил почина.

Това беше шок. Джул си спомни подпухналото сивкаво лице на Гил Соколов и смешните малки кученца, към които бе така привързан. Допаднал ѝ беше доста. И до момента не бе научила, че е мъртъв.

Пати обясни, че Гил починал преди две седмици от сърдечна недостатъчност. Години наред лекарства и профилактика на бъбреците, а го бе погубило сърцето му. А може би, допълни Пати, самоубийството на Ими го бе подтикнало да загуби желание за живот.

Двете разговаряха известно време за болестта на Гил, за това какъв прекрасен човек е бил, както и за Ими. Пати потвърди колко много им бе помогнала Джул, поемайки грижата за нещата в Лондон, докато двамата с покойния ѝ съпруг не бяха смогли да напуснат Ню Йорк.

— Знам, че изглежда странно да пътувам сега — каза Пати, — но след всички тези години, прекарани в грижи за Гил, не мога да понеса да живея в апартамента сама. Пълен е с неговите неща, с нещата на Ими. Щях да...

Гласът ѝ заглъхна. Когато успя да си наложи да заговори пак, звучеше насилено бодро.

— Но както и да е... приятелката ми Ребека живее в Хемпшир и ми предложи да отседна във вилата ѝ за гости, за да си почина и да се възстановя. Каза, че просто трябва да отида. Някои приятели са такива. Не се бях чувала с Ребека от векове, но в мига, в който се обади — беше научила за Ими и за Гил, — се почувствах така, сякаш сме си бърбили до вчера. Без празни приказки. Само откровеност. Двете бяхме в „Грийнбрайър“ заедно. Мисля, че приятелите от училище имат спомени и общи истории, които ги свързват силно. Както бяхте ти и Ими. Така добре се разбирахте, дори след като прекарахте известно време разделени.

— Толкова съжалявам за Гил — каза Джул.

И наистина съжаляваше с цялото си сърце.

— Болен беше от цяла вечност. Толкова много хапчета — каза Пати, а когато продължи, гласът ѝ бе някак задавен. — Смятам, че след случилото се с Ими просто не му бе останала воля да се бори. Те двамата бяха моите сладки картофчета. — Сетне добави с престорено бодър глас като този от преди малко: — А сега да се върнем на причината да те потърся. Ще дойдеш на обяд, нали?

— Вече казах, че ще дойда. Разбира се.

— „Айви“, утре в един. Искам да ти благодаря за всичко, което направи за мен и за Гил, след като Ими почина. Даже имам една изненада за теб. Нещо, което може би ще успее да развесели и двете ни. Затова не закъснявай.

Щом разговорът приключи, Джул не помръдна, притиснала телефона към гърдите си за известно време.

„Айви“ изпълваше във всякакъв смисъл своето мъничко лондонско ъгълче съвършено. Изглеждаше като специално създаден точно за това кътче земя. Стените вътре бяха отрупани с картини, имаше множество цветни витражи. Миришеше на разкош: печено агне и оранжерийни цветя. Джул бе с тясна рокля и пантофки с ниска подметка. Добавила беше и червено червило към минималното количество грим, което носеха всички студентки в университета.

Завари Пати, която вече я очакваше на масата им и пиеше вода от чаша за вино. Когато Джул я бе видяла за последно преди единайсет месеца, майката на Ими бе една наистина добре поддържана жена. По професия дерматолог, в средата на петдесетте, все още във форма, като се изключеше малкото коремче. Кожата ѝ бе свежа и с розов оттенък, а косата ѝ — дълга, боядисана в наситен кестеняв цвят и оформена на едри къдрици. Сега бе посивяла в корените и подстригана на каре. Устните ѝ изглеждаха подути и някак мъжки без червило. Носеше униформата на жените от Горен Ийст Сайд — тесен черен панталон и дълга жилетка от кашмир, но вместо точетата бе обула чифт яркосини маратонки. Джул едва я позна. Пати се изправи и се усмихна, когато Джул се приближи към нея.

— Изглеждам различно, знам.

— Не е вярно — излъга Джул и я целуна по бузата.

— Не мога да се занимавам с това повече — каза Пати. — Цялото онова време, прекарано пред огледалото сутринта. Неудобните обувки. Рисуването на лицето.

Джул седна.

— Някога го правех заради Гил — продължи Пати. — И заради Ими, когато беше малка. Тя ми казваше: „Навий си косата, мамо! Иди си сложи от лъскавите неща!“. Сега вече няма причина да го върша. Роших да си взема и по-дълъг отпуск от работата. Един ден си помислих: „Няма нужда да се насилвам с това повече“ и просто си излязох. Беше такова облекчение, че направо не мога да ти обясня. Но знам, че подобно нещо безпокои хората. Приятелите ми се тревожат за мен. Аз обаче си мисля... Какво пък. Загубих Иможден. Загубих Гил. Такава съм сега.

На Джул отчаяно ѝ се искаше да изрече правилните думи, но не знаеше дали ще е по-подходящо да прояви съчувствие, или да разсее Пати от темата.

— В университета прочетох една книга за това — каза.

— За кое?

— За начина, по който човек представя собствения си образ в ежедневието. Според автора, учен на име Гофман, човек демонстрира различен характер при различни обстоятелства. Личността му не е постоянна и непроменлива. Адаптира се непрекъснато.

— Тоест... смяташ, че съм престанала да поддържам образа си?

— Или може би сега го правиш по необичаен начин. У всеки се съдържат по няколко различни версии на него самия.

Пати взе менюто, после се протегна през масата и докосна Джул по ръката.

— Трябва да се върнеш в университета, картофче. Толкова си умна.

— Благодаря.

Пати я погледна право в очите.

— Интуицията ми за хората никога не ме подвежда. Ти имаш такъв огромен потенциал. Амбициозна си и жадна за приключения. Надявам се, съзнаваш, че можеш да бъдеш всичко, което поискаш.

Сервитьорът пристигна и ги попита какво биха желали да пият. Друг сервитьор постави панерче с хляб в средата на масата.

— Донесох ти пръстените на Имоджен — каза Джул, когато най-сетне им осигуриха спокойствие. — Трябваше да ти ги изпратя заедно с другите неща, но...

— Разбирам — каза Пати. — Било е трудно да се откажеш от тях.

Джул кимна и ѝ подаде хартиено пакетче. Пати дръпна тиксото от едната страна. Вътре имаше осем старинни пръстена, всеки от които бе гравирани или изваяни под формата на животно. Ими ги колекционираше. Бяха забавни и причудливи, деликатно оформени в най-различни стилове. Имаше и девети — него Джул все още носеше. Ими ѝ го беше подарила. Представляваше змия от нефрит, поставена на десния ѝ безименен пръст.

Пати се разрида тихо в салфетката си.

Джул сведе поглед към колекцията. Всяко от тези малки кръгчета бе прекарало дълго време върху нежните пръсти на Ими в един или друг момент. Спомни си как Ими стоеше позлатена от слънцето в един бижутериен магазин във Винярд. „Искам да видя най-необичайния пръстен, който имате“, бе казала тя на продавача. А после: „Този е за теб“. Тогава бе подарила на Джул пръстена със змията и Джул не бе спряла да го носи от този миг, макар че вече не го заслужаваше, макар че може би никога не го бе заслужавала.

Джул усети, че ѝ се повдига — чувство, което се надигна дълбоко от стомаха ѝ и накара гърлото ѝ да се свие.

— Извини ме — каза тя, етапа и се отправи с несигурни крачки към дамската тоалетна.

Ресторантът сякаш се въртеше пред очите ѝ. Притъмняваше ѝ, полезрението ѝ се стесняваше. Стисна облегалката на един празен стол, за да запази равновесие.

Щеше да повърне. Или да припадне. Или и двете. Тук, в „Айви“, заобиколена от тези безупречни хора, и то на място, на което не заслужаваше да бъде. Щеше да изложи горката нещастна майка на приятелката, която не бе обичала достатъчно... или може би бе обичала твърде много.

Джул стигна до тоалетната и се наведе над мивката.

Гаденето не отшумяваше. Гърлото ѝ се свиваше конвулсивно.

Заклучи се в една от кабинките и се подпря на стената. Раменете ѝ се тресяха. Напъните да повърне продължаваха на пресекулки, но нищо не излизаше.

Остана вътре, докато пристъпът не отшумя и най-сетне смогна да си поеме дъх, треперейки цялата.

Когато пак отиде до мивката, изтри влажното си лице с хартиена кърпичка, намокри пръстите си със студена вода и ги притисна към подутите си очи.

Червеното ѝ червило бе в джоба на роклята ѝ. Джул наново си сложи от него, сякаш обличаше броня, и се върна при Пати.

Щом пак седна на масата, Пати вече се беше успокоила и говореше със сервитьора.

— Салата с червено цвекло като начало — поръча му тя, докато Джул заемаше мястото си. — А после — струва ми се... филе от риба меч. Хубаво ли е? Да, добре тогава.

Джул си поръча хамбургер със зелена салата.

Когато сервитьорът се отдалечи, Пати ѝ се извини.

— Съжалявам. Много съжалявам. Добре ли си?

— Да.

— Предупреждавам те, че е вероятно да се разплача пак. Насред улицата... може би! Тези дни никога не знам кога ще се случи. Възможно е да се разридая във всеки един момент.

Пръстените и хартията, с която бяха увити, вече не бяха на масата.

— Слушай, Джул — започна Пати. — Веднъж ми каза, че родителите ти са те предали. Помниш ли?

Джул не си спомняше. Вече изобщо не мислеше за родителите си, ама никога... освен през призмата на историята на онази филмова героиня, която си бе съчинила. И никога, просто никога не мислеше за леля си.

Историята на произхода ѝ пробяга през ума ѝ: родителите ѝ в предния двор на уютната къща на малката уличка в онова градче в Алабама. Как лежат по очи в локва черна кръв, която се просмуква в тревата, осветени от една-единствена улична лампа. Майка ѝ — простреляна в главата. Баща ѝ — изгубил фатално количество кръв заради раните от куршуми по ръцете си.

Намираще историята за утешителна. Бе красива. Родителите ѝ бяха смели. Момиченцето щеше да порасне образовано и изумително

способно и силно.

Но знаеше, че не може да сподели тази история с Пати. Вместо това поде меко:

— Така ли съм казала?

— Да, и когато го направи, си помислих, че аз може би също съм предала Имоджен. С Гил почти не говорехме за това, че е осиновена, когато тя беше малка. Нито пред нея, нито насаме. Искях да мисля за Ими като за мое дете, нали разбираш? Принадлежащо на никой друг, освен на мен и Гил. А и ми беше трудно да говоря за това, понеже биологичната ѝ майка бе наркозависима и нямаше други роднини, които да приемат детето. Казвах си, че така я защитавам от болката. Нямах представа колко неправилно съм постъпила с нея, докато не...

Гласът на Пати заглъхна.

— Имоджен те обичаше — каза Джул.

— Тя отчаяно търсеше нещо. И не се обърна към мен.

— Не се обърна и към мен.

— Трябваше да я отгледам така, че да може да се разкрива и доверява на хората. Да потърси помощ, ако има нужда от нея.

— Ими ми казваше всичко — допълни Джул. — Тайните си, нещата, които я караха да се чувства неуверена, начина, по който искаше да живее живота си. Каза ми рожденото си име. Разменяхме си дрехите и книгите. Ако трябва да съм честна, с Ими бяхме много близки в периода, когато почина, и вярвам, че тя имаше огромен късмет да си до нея.

Очите на Пати се напълниха със сълзи и тя докосна дланта на Джул.

— Извадила бе късмет и с теб. Помислих си така още в самото начало, когато се сблизихте по време на първата ви година в „Грийнбрайър“. Знаех, че те обожава повече от всеки друг в живота си, Джул, защото... Ами, именно затова исках да се видим. Адвокатът на семейството ни ме осведоми, че Ими ти е завещала всичките си пари.

Джул долови как ѝ се завива свят. Остави вилницата.

Парите на Ими. Милиони.

Те означаваха безопасност и мощ. Означаваха самолетни билети и ключове за коли, но още по-важно от това — означаваха семестриални такси, храна в килера, медицинска помощ. Означаваха, че никой нямаше да може да ѝ каже „не“. Никой нямаше да може да я

спре и никой нямаше да може да я нарани. Джул нямаше да се нуждае от ничия чужда помощ до края на живота си.

— Не ме бива много в областта на финансите — продължи Пати. — Знам, че би трябвало. Но имах доверие на Гил и той се грижеше за тези неща. Мен ме карат да умирам от скука. Но Ими разбираше от тях и е оставила завещание. Изпратила го е при адвоката, преди да умре. Разполагаше с много пари, които получи от мен и баща си, щом навърши осемнайсет. Дотогава бяха в попечителски фонд, а след рождения ѝ ден Гил оформи документите, с които ѝ прехвърляше пълни права над сумата.

— Получила е парите, докато още е била в училище?

— През месец май преди началото на първата ѝ година в университета. Може би това е било грешка. Така или иначе, свършеното е свършено — продължи Пати. — А тя наистина умееше да се оправя с парите. Живяла е от лихвите и никога не е докосвала главницата, освен за да купи апартамента в Лондон. Затова не ѝ се налагаше да работи. А в завещанието си е оставила всичко на теб. Направила е малки дарения на Националния фонд за борба с бъбречните заболявания — заради болестта на Гил, — както и на Лигата за защита на животните в Норт Шор, но е съставила завещание, с което определя по-голямата част от парите като принадлежащи на теб. Изпратила е на адвоката ни имейл, в който изрично заявява, че иска да ти помогне да се върнеш в университета.

Джул бе трогната. Нямаше логика да бъде, но наистина беше.

Пати се усмихна.

— Последното, което е сторила, преди да напусне този свят, е да ти помогне да получиш образованието си. Това е светлата страна на нещата, върху която се мъча да се съсредоточа.

— Кога е написала завещанието?

— Няколко месеца, преди да почине. Заверила го е при нотариус в Сан Франциско. Има само няколко документа, които трябва да подпишеш — каза Пати и плъзна един плик през масата. — Ще прехвърлят парите директно в твоята сметка, а през септември ще започнеш втората година от обучението си в „Станфорд“.

Когато парите пристигнаха в сметката ѝ, Джул изтегли цялата сума и си отвори нова разплащателна сметка другаде. После си поръча няколко нови кредитни карти и уреди сметките ѝ да се плащат автоматично всеки месец.

След това тръгна на пазар. Купи си изкуствени мигли, фондъотен, очна линия, руж, пудра, четки, три различни цвята червило, два вида сенки и една малка, но скъпа кутия с комплект гримове. По-късно — червена перука, черна рокля и чифт високи обувки. Щеше да е приятно да си вземе повече неща, но трябваше да пътува без много багаж.

Използва компютъра си, за да си купи самолетен билет до Лос Анджелис, да си запази стая в хотел там и да провери търговците на коли в областта. От Лондон до Лос Анджелис, после — с автобус до Вегас. Оттам с кола до Мексико. Такъв беше планът.

Джул прехвърли няколко документа на екрана на лаптопа си. Увери се, че е наизустила номерата на всички банкови сметки, кредитни карти и пароли. Наизусти и номерата от паспорта и шофьорската си книжка. И една вечер, дълго след като се бе стъмнило, метна лаптопа и телефона си в Темза.

След като се бърна в хостела, написа сърдечно благодарствено писмо до Пати Соколов на старомоден лист хартия за писма и го пусна в пощата. Сетне опразни шкафчето си и опакова багажа си в куфара. Документите ѝ за самоличност бяха в изряден ред. Увери се, че е поставила всички малки шишенца с лосиони и продукти за коса в устойчиви отделни найлонови пликчета.

Джул никога не бе ходила във Вегас преди. Преоблече се в тоалетната на автогарата. Мивките бяха окупирани от някаква бяла жена на петдесетина години, буташа количка на колелца. Седеше до мивките и ядеше сандвич, увит в мазна бяла хартия. Слабите ѝ бедра бяха напъхани в мърляв черен клин. Русоляво сивата ѝ коса беше бухнала и вдигната високо. Бе мръсна и сплъстена. Обувките ѝ се въргаляха на пода — бледорозови лачени сандали на тънък ток. Седеше на ръба на плота на мивките и клатеше във въздуха голите си крака, налепени с лейкопласт.

Джул влезе в най-широката кабинка и се зарови из куфара си. Сложи си кръглите обеци за пръв път от близо година. Нахлузи роклята, която си бе купила — къса и черна, — и я съчета с кожени обувки на висок ток. После извади червената перука, която беше неестествено гладка, но цветът отиваше на луничките ѝ. Извади кутията с грима, затвори куфара и се приближи към мивката.

Жената, седнала там, не показа с нищо, че е забелязала смяната на цвета на косата ѝ. Смачка хартията от сандвича и запали цигара.

Гримьорските умения на Джул бяха придобити чрез гледане на клипчета в интернет. През по-голямата част от изминалата година носеше грим, който смяташе за подходящ за студентка в университета: естествено изглеждаща кожа, лек руж, прозрачен гланц за устни, спирала. Тя извади изкуствените си мигли, зелените сенки за очи, черната очна линия, фондъотена, четките за контуриране, молива за вежди и гланца за устни в коралово розово.

Всичко това не беше наистина необходимо. Не се нуждаеше нито от грима, нито от роклята и обувките. Перуката най-вероятно беше достатъчна. И все пак подобна дегизировка беше добро упражнение — така поне ѝ се струваше. Пък и ѝ харесваше да се превръща в някой друг.

Другата жена заговори, докато Джул довършваше грима около очите си.

— Работещо момиче ли си?

Джул отговори с шотландски акцент — просто така, за забавление.

— Не.

— Продаваш ли се... имам предвид?

— Не.

— Недей да се продаваш. Толкова е тъжно това.

— Не се продавам.

— Много жалко би било, само това искам да кажа.

Джул си замълча. Сложи си малко хайлайтър на скулите.

— Аз правех така — продължи жената, слезе от мивките и напъха изстрадалите си крака в сандалите. — Нямах нито семейство, нито пари. Така започнах, и сега не е по-различно. Но този път не води нагоре, дори да си ги избираш богати. Трябва да знаеш това.

Джул си наметна една зелена жилетка и вдигна куфара си.

— Не се безпокой за мен. Добре съм, честно.

И се отпрати към вратата, повличайки куфара след себе си, но с леко олюляване, тъй като още не бе съвсем свикнала с обувките.

— Добре ли си? — поинтересува се жената.

— О, да.

— Трудно е да си жена понякога.

— Да, доста е зле. С изключение на грима — каза Джул.

След това бутна вратата и излезе, без да поглежда назад.

Щом като прибра куфара си в едно от шкафчетата за общо ползване на автогарата, Джул нарами голямата си ръчна чанта и взе такси до булевард „Лае Вегас“. Беше уморена — не бе съумяла да заспи по време на пътуването в автобуса, пък и още не беше свикнала с часовата разлика.

Казиното бе окъпано в светлината на неоновите лампи, полилеите и блясъка на игралните автомати. Джул подминаваше мъже, облечени в спортни фланелки, пенсионери, забавляващи се момичета и дори голяма група библиотекари със значки от някаква конференция. Отне й два часа разхождане насам-натам, но най-последно намери онова, което търсеше.

Около редица ротативки с образа на Батман се бе скупчила групичка жени, които явно си изкарваха просто невъобразимо добре. Държаха ледени напитки в ръка, лилави на цвят и гъсти. Някои от тях явно бяха американки от азиатски произход, останалите няколко — бели. Очевидно ставаше въпрос за моминско парти, а бъдещата булка бе идеална — точно такава, каквато й трябваше на Джул. Беше дребничка и бледа, със силни на вид рамене и леки лунички, като нямаше начин да е на повече от двацет и три. Светлокестенявата й коса бе вдигната на опашка и беше облякла яркорозова рокля с бял шарф, отрупан с лъскави камъчета и с надпис „Бъдеща булка“. От лявото й рамо се полюшваше миниатюрна тюркоазнозелена чантичка с множество ципове. Навела се беше над машините и наблюдаваше как приятелките й играят, подвиквайки възторжено от време на време. Явно й бе приятно да се радва на специалното внимание на всички наоколо.

Джул се приближи към групичката и заговори с дълбок южняшки акцент, точно като от Алабама.

— Извинявайте, ама да имате... Ами, на телефона ми му падна батерията, а трябва да пиша на една приятелка. Последно я видях на суши бара, ама после се заиграх и изведнъж — хоп! Минали три часа, а от нея ни следа.

Шаферките се обърнаха към нея.

Джул се усмихна.

— А, някой ще се омъжва ли?

— Тя. В събота! — извика една от жените, прегръщайки булката.

— Ура! — възкликна Джул. — Как се казваш?

— Шана — отвърна булката.

Двете бяха еднакво високи, но Шана носеше обувки на нисък ток, затова Джул се извисяваше леко над нея.

— Шана Дикси, която скоро вече ще е Шана Макфетридж! — нададе писък една от шаферките.

— Уха — каза Джул. — Имаш ли рокля?

— Разбира се — отговори Шана.

— Не става дума за ласвегаска сватба — намеси се една шаферка. — Ще е в църква.

— Откъде сте? — попита Джул.

— От Такома. Във Вашингтон. Знаеш ли го? Тук сме само за...

— Планираха цял уикенд за мен — прекъсна я Шана. — Пристигнахме на летището тази сутрин и веднага отидохме на спа и на маникюр. Виж, сложиха ми от този с гела. После дойдохме в казиното, а утре ще идем да видим белите тигри.

— А каква е роклята ти? Булчинската, искам да кажа.

Шана стисна Джул за ръката.

— Направо убийствено красива. Кара ме да се чувствам като принцеса, толкова е хубава.

— Може ли да я видя? На телефона ти? Не вярвам да нямаш снимка — рече Джул, след което покри уста с ръка и наведе глава позасрамено. — Малко съм вманиачена на тема булчински рокли, нали се сецаш? Още откакто бях мъничка.

— Много ясно, че имам снимка — откликна Шана, разкопча чантата си и извади телефон със златист калъф.

Подплатата на чантата бе розова. Вътре се забелязваха портмоне от тъмнокафява кожа, два тампона в целофанени обвивки, пакетче дъвка и червило.

— Я да видя — каза Джул и пристъпи до Шана, за да надникне към екрана на телефона.

Шана запревърта снимките. Куче. Ръждясала мивка. Бебе. Пак същото бебе.

— Това е синът ми Деклън. На осемнайсет месеца е.

Дървета около някакво езеро.

— Ето я.

Роклята беше дълга и без презрамки, леко набрана около бедрата. На снимката се виждаше как Шана позира с нея в магазин, пълен с още булчински рокли.

Джул ахна възхитено.

— А може ли да погледна годеника ти?

— И още как. Предложението му беше направо върхът — добави Шана. — Скрил беше пръстена в една поничка. В момента следва право. Никога няма да ми се наложи да работя, освен ако не пожелаея.

Тя не млъкваше и продължаваше да бърбори и бърбори. Вдигна телефона си, за да покаже снимката на късметлията — ухилен на фона на някаква ски писта.

— Адски е сладък! — одобри Джул, а ръката ѝ се плъзна в чантичката на Шана, извади портфейла ѝ и го пусна в собствената си чанта. — Паоло, гаджето ми, в момента прави околосветско пътешествие сам. Сега е във Филипините. Направо да не повярваш, а? Та аз дойдох тук с една приятелка. Трябва да си намеря някого, който иска да се кротне и да се задоми, а не да обикаля по света, а? Ако искам сватба.

— Ако това искаш — каза Шана, — определено можеш да го постигнеш. Няма невъзможна цел, стига наистина да вярваш в нея. Необходимо е само да се молиш и да си представяш как вече си успяла... един вид.

— Да, да медитираш и да си представяш целта си — поясни една от шаферките. — Ходихме на курс по медитация. Наистина работи.

— Та слушайте — каза Джул, — дойдох, защото имам нужда от телефон, и исках да ви помоля да ми услужите. Батерията на моя е изтощена. Става ли?

Шана ѝ подаде своя и Джул пусна съобщение до произволно набран номер: Среща в 10:15 в „Чийзкейк Факъри“. Сетне го върна на Шана с думите:

— Благодаря. Ще бъдеш най-красивата булка на света.

— Ти също, милинка — отвърна Шана. — Стискам палци да е скоро.

Шаферките ѝ помахаха за довиждане. Джул от своя страна също отговори с помахване и изчезна между редиците ротативки към асансьорите.

Веднага щом вратите на асансьора се затвориха и тя остана сама, свали перуката. След това изрита високите обувки, извади свободен спортен панталон и кецове от чантата си, нахлузи панталона над късата черна рокля и обу кецовете. Перуката и обувките на токчета изчезнаха в чантата. Накрая облече някакъв суитшърт с цип. Миг покъсно пристигна на десетия етаж на хотела и вратите се отвориха.

Джул не слезе. Асансьорът пак тръгна надолу, а тя извади влажна кърпичка, отлепи изкуствените си мигли и изтри гланца си за устни. После отвори портмонето на Шана, взе шофьорската ѝ книжка и го пусна на пода.

Щом вратите се отвориха, тя вече беше друг човек.

След четири казина по-нататък по булеварда Джул се зае да разглежда ресторантите и подмина шест, докато не откри подходящия. Там си поръча кафе и заговори една самотна студентка, която тъкмо застъпваше нощната си смяна като сервитьорка. Ресторантът беше обзаведен в стила на класическите закусвални от петдесетте. Момичето бе дребно, с лунички и меки кестеняви къдрици. Носеше рокля на точки и престилка с дантели по ръбовете. Когато група пияни мъже нахълта в заведението и започна да подвиква нещо за бира и хамбургери, Джул остави парите за храната си на тезгяха и се шмугна в кухнята. Грабна най-женствената раница от закачалката на стената и излезе от задния вход, който водеше към коридора за доставки на казиното. После притича надолу по стълбите и се озова на уличката отзад, където наметна раничката на гръб и си проправи път към скупчилите се хора, които чакаха на опашка пред някакво шоу с фокуси.

Когато вече се бе отдалечила достатъчно, се разрови из раницата. В малкия джоб имаше паспорт. Беше на името на Аделейд Бел Пери, двайсет и една годишна.

Извадила бе късмет. Допуснала беше, че може да ѝ се наложи да търси дълго, преди да открие подходящ паспорт. Ала ѝ беше жал за Аделейд, ето защо извади паспорта от раницата и я предаде заедно с останалото ѝ съдържание в едно гише за загубени вещи.

Връщайки се на булеварда, откри някакъв магазин за перуки, както и други два за дрехи. Напазарува необходимото и на следващата сутрин вече бе повторила схемата с още две казина. Дегизирана с къдрава руса перука и оранжево червило, тя сви шофьорската книжка на Дакота Плезънс, висока метър и петдесет и седем. С черна перука и сребристо яке пък задигна паспорта на Доротея фон Шнел от Германия, метър и шейсет.

В осем сутринта Джул отново носеше спортния панталон и кецовете, а гримът беше изтрит от вече чистото ѝ лице. Хвана такси до хотел „Рио“ и се качи с асансьора до покрива. Чела беше за клуб „Вуду“, който се намираще на петдесет и първия етаж.

Когато битката приключи и нашият велик бял хетеросексуален екшън герой се е измъкнал жив от своето епично прежеждие, той отива някъде високо над града — на място, от което се открива величествена гледка. Железният човек, Спайдърмен, Батман, Върколака, Джейсън Борн, Джеймс Бонд — всички го правят. Героят отправя взор към цялата красота и болка, стаени в блещукащите светлини на големия град. Мисли за своята специална мисия, за своите уникални таланти, за силата си, за необичайния си, изпълнен с битки живот, за всички жертви, които е трябвало да направи в негово име.

Рано сутринта клуб „Вуду“ представляваше просто циментова площадка на покрива, осеяна с червени и черни дивани. Столовете бяха с формата на огромни ръце. Над покрива се виеше стълбище. Посетителите можеха да се изкачат по него, за да се насладят на хубавата гледка към булевард „Лае Вегас“, намиращ се долу. Имаше няколко клетки за танцьорките, но в момента в салона нямаше никой, освен един чистач. Той вдигна вежди, щом зърна Джул да влиза.

— Само искам да разгледам — каза му тя. — Няма да ви навлека неприятности, кълна се.

— Ясно — каза той. — Давай. Аз тъкмо минавам с парцала.

Джул се качи по стълбището и се взря в града. Замисли се за живота, който водеха всички тези хора долу. За хората, които си купуваха паста за зъби, караха се, взимаха по някоя опаковка яйца от супера на връщане от работа. Живееха живота си, заобиколени от всички тези блестящи светлини и неон, щастливи в убеждението си, че дребничките, сладки жени са безобидни.

Три години по-рано Джулиета Уест Уилямс бе на петнайсет. Отишла бе в една игрална зала — голяма, с климатик, чисто нова и лъскава. Тъкмо обираше точките в една симулация, в която играеше с военен. Увлякла се беше в стрелбата, когато две момчета, които познаваше от училище, я приближиха в гръб и я стиснаха за гърдите. По едно от двете страни.

Джулиета заби рязко лакът в мекия стомах на едното, след което се завъртя и тежко стовари крак върху ходилото на второто. Накрая го цапардоса с коляно в чатала.

За пръв път удряше някого извън уроците по бойни изкуства. За пръв път ѝ се налагаше.

Е, добре де, не ѝ се налагаше. Искаше го. Хареса ѝ.

Когато момчето се преви на две и се разкашля, Джул се обърна и фрасна в лицето първото с основата на дланта си. Главата му се отметна назад, тя го сграбчи за предната част на фланелката и изкрещя в мръсното му ухо:

— Не съм ти собственост, че да ме пипаш, когато си пожелаеш!

Искаше да съзре страх по лицето му, да види как приятелят му се свива на близката пейка. Тези две момчета бяха толкова нахакани в училище. От нищо не се бояха.

Пъпчивият мъж, който работеше в игралната зала, се приближи и я хвана за ръката.

— Тук боят е забранен, госпожице. Опасявам се, че ще трябва да си вървите.

— За ръката ли сте ме хванали? — попита тя. — Защото не искам да ме хващате за ръката.

Той бързо я пусна.

Страхуваше се.

Беше с петнайсет сантиметра по-висок и поне с три години по-възрастен. Голям мъж, а се плашеше от нея.

Беше ѝ приятно.

Джулиета излезе от игралната зала. Не се безпокоеше, че момчетата ще я проследят. Чувстваше се така, сякаш беше във филм. Не бе допускала, че може да се грижи за себе си по такъв начин. Не беше проумяла напълно колко силна е станала благодарение на бойните изкуства и вдигането на тежести в училище. Осъзна, че си е изградила броня. Може би именно това бе искала да стори.

Изглеждаше както винаги, изглеждаше като всеки друг, но от този момент нататък виждаше света различно. Да бъдеш физически силна жена — това беше нещо голямо. Можеше да отидеш навсякъде и да извършиш всичко, ако на останалите им бе трудно да те наранят.

Няколко етажа по-надолу, в коридора на хотел „Рио“, Джул откри една камериерка, която тъкмо тикаше количката си напред. С бакшиш от четирийсет долара си осигури възможността да поспи в една от стаите до три и половина. Настаняването в нея беше предвидено за четири следобед.

Още една нощ, прекарана в кражби на портфейли, и още един ден, прекаран в сън, и Джул бе готова да си купи някоя кола на старо, която да не се набива на очи, от мазния тип, който ги продаваше на един паркинг. Плати в брой. Взе си багажа от автогарата и скъта допълнителните документи за самоличност под велурената тапицерия на автомобила.

Прекоси границата и влезе в Мексико с паспорта на Аделейд Бел Пери.

[1] Еврейски ритуал, отбелязващ религиозната зрелост на момичето, навършващо тринайсет години. — Б.р. ↑

Последната седмица на февруари 2017 г.

Лондон

Три месеца преди Джул да пристигне в Мексико, Форест Смит-Мартин лежеше на дивана ѝ и хрупаше бейби морковчета с правите си лъскави зъби. Отседнал бе в апартамента ѝ в Лондон от пет вечери насам.

Форест беше бившето гадже на Ими. Винаги се държеше така, сякаш не вярва и на думичка, излизаща от устата на Джул. Ако му кажеше, че обича боровинки, той повдигаше вежди, като че силно се съмняваше в това. Ако му съобщеше, че Ими спонтанно е хукнала към Париж, я разпитваше къде точно ще отседне там. Караше я да се чувства така, все едно не заслужава доверие.

Бледият и слаб Форест спадаше към категорията кльоцави мъже, които се усещаха неудобно в компанията на жени, по-мускулести от тях. Ставите му като че ли бяха необичайно хлабаво захванати, а плетената гривна на лявата му китка изглеждаше мръсна. Завършил бе „Йейл“ със специалност „световна литература“. Обичаше хората да са наясно с този факт и често го споменаваше в разговор. Носеше малки очилца и се опитваше да си пусне брада, която така и не успяваше да се оформи напълно, а косата му бе вдигната на малък кок на темето. Беше на двайсет и две и работеше върху романа си.

Точно сега четеше книга, преведена от френски език. Албер Камю. Произнасяше името „Камуу“. Излегнал се бе на дивана — не просто седнал — и беше по суитшърт и боксерки.

Форест беше дошъл в апартамента заради смъртта на Ими. Заявил беше, че иска да спи на разтегателния диван, за да е близо до нещата ѝ. Джул го бе заварвала повече от веднъж да вади дрехи от гардероба ѝ и да заравя нос в тях. На няколко пъти ги бе окачвал на рамките на прозорците. Беше открил старите книги на Иможден — ранни издания на „Панаир на суетата“ и други викториански романи — и ги бе натрупал до леглото си, сякаш имаше нужда да ги гледа,

докато не заспи. Освен това оставяше седалката на тоалетната чиния вдигната.

Той и Джул се погрижиха да уредят нещата след смъртта на Ими от Лондон. Гил и Пати не можеха да мръднат от Ню Йорк поради здравословното състояние на Гил. Соколови бяха съумели да попречат на вестниците да пишат за самоубийството. Казаха, че не желаят никаква публичност, а и според полицията нямаше основания да се съмняват, че всъщност става дума за нещо друго, освен самоубийство. Въпреки че тялото така и не бе открито, никой не се двоумеше какво се бе разиграло. Ими беше оставила предсмъртна бележка в кутията за хляб.

Всички бяха на мнение, че вероятно е била депресирана. Непрекъснато имаше случаи на хора, които се хвърляха в Темза, осведомиха ги от полицията. Ако човек скочеше, прикрепил към себе си някаква допълнителна тежест — така, както Имоджен бе написала, че ще стори, — не се знаеше колко време ще измине, преди да открият трупа.

В момента Джул седеше до Форест и щракаше с дистанционното на телевизора от канал на канал. Даваха късните предавания по Би Би Си. Двамата бяха прекарвали деня в разчистване на кухнята на Имоджен, опаковайки нещата ѝ според молбата на Пати. Задачата беше дълга и емоционална.

— Това момиче прилича на Ими — посочи Форест към една от актрисите на екрана.

Джул поклати глава.

— Не мисля.

— Напротив — настоя той. — На мен ми прилича.

— Не и отблизо — възрази Джул. — Просто има къса коса. Хората смятат, че и аз приличам на Ими отдалеч.

Той я погледна право в очите.

— Не приличаш на нея, Джул — каза. — Имоджен бе милион пъти по-красива, отколкото ти някога ще бъдеш.

Джул го стрелна с неприязън.

— Не знаех, че ще си разменяме нападки тая вечер. Малко съм уморена. Не може ли просто да пропуснем, или твърдо си решил да се скараме?

Форест се наведе към нея и затвори томчето на Камю.

— Имоджен давала ли ти е пари назаем? — попита я.

— Не е — отговори Джул честно.

— Искаше ли да спиш с нея?

— Не.

— А спала ли си с нея?

— Не.

— Имала ли е ново гадже?

— Не.

— Има нещо, което не ми казваш.

— Има поне шестстотин неща, които не ти казвам — отвърна Джул. — Защото съм дискретен човек. И приятелката ми тъкмо почина. Тъжна съм и се мъча да се справя с това. Нещо против ли имаш?

— Не — каза Форест. — Но трябва да науча какво се е случило.

— Виж, ако искаш да останеш в апартамента, правилото е следното: не задавай хиляди въпроси за личния живот на Ими. Или за личния живот на Джул. И така ще се спогодим. Бива ли?

Форест заекна от възмущение.

— Правило... ако искам да остана в апартамента ли? Какви ги приказваш?

— Всяко място си има правила. Когато пристигнеш някъде, си длъжен да провериш какви са. Ако си гост например, трябва да проучиш нравите и порядките и да ги се нагодиш към тях. Не е ли така?

— Е, може би ти така правиш.

— Всички така правят. Постепенно усещат колко високо могат да говорят, къде могат да седят, какво могат да си позволят да кажат и какво би било грубо. Нарича се „живот в човешко общество“.

— Не — Форест кръстоса крака нехайно. — Не съм толкова фалшив. Просто върша онова, което ми идва естествено. И Знаеш ли какво? Досега никога не е ставал проблем от това.

— Защото си ти.

— Това пък какво означава?

— Ти си мъж. Богат по рождение, бял, с много хубави зъби и диплома от „Йейл“, и прочее, и прочее.

— Е, и?

— Другите хора се приспособяват към теб, задник такъв. Смяташ, че всички се държат както си искат, но си сляп като къртица, Форест. Хората се съобразяват с теб непрекъснато.

— И това е възможно — допусна той. — Хубаво, признавам го.

— Благодаря.

— Но ако изпадаш в размисъл за всички тези щуротии всеки път, когато се окажеш на ново място, значи нещо хич не ти е наред, Джул.

— Приятелката ми е мъртва — отговори му тя. — Ето какво не ми е наред.

Ими не беше споделяла тайните си с Форест. Споделяла ги бе с Джул.

Джул осъзна тази истина отрано — още преди Ими да ѝ съобщи рожденото си име и преди Брук Ланън да се появи в къщата във Винярд.

Тъкмо празнуваха Четвърти юли. Джул се бе нанесла наскоро. Ими беше открила рецепта за тесто за пица, което можеше да се пече на градински грил. Току-що бе отворила маята и се занимаваше с него в кухнята. Поканила беше приятели — летовници, с които се бе запознала няколко дни по-рано на местното пазарче. Дойдоха им на гости и хапнаха заедно. Всичко вървеше добре, но те поискаха да си тръгнат по-рано.

— Да идем в града да гледаме фойерверките — казаха. — Не бива да ги пропускаме. Побързайте!

Джул знаеше, че Имоджен мрази да се блъска в големите тълпи по подобни събития. Не можеше да види нищо заради главите на околните. И винаги беше твърде шумно.

На Форест явно не му пукаше. Той просто се качи в колата на туристите, като само мина пътъм, за да грабне една кутия с бисквити от килера.

Джул не отиде. Двете с Ими зарязаха чиниите за прислужничката и се преоблякоха в бански костюми. Джул свали капака на джакузито, а Ими наля и за двете газирана вода с лимон във високи чаши.

Поседяха в мълчание за малко. Вечерта бе захладняла и от водата се вдигаше пара.

— Харесва ли ти тук? — попита Ими най-последно. — В къщата ми? С мен?

На Джул ѝ харесваше, ето защо това и отговори. А когато Ими я погледна с очакване, добави:

— Всеки ден имам време да надзърна към небето и наистина да усетя вкуса на храната, която ям. Разполагам с пространство, в което да се настаня удобно. Няма работа, няма очаквания, няма възрастни.

— Ние сме възрастни — рече Ими, отпускаяки глава назад. — Или поне аз така мисля. Ти, аз и Форест — възрастни сме, по дяволите, и именно затова е толкова приятно. Опа!

Без да иска, бе разляла чашата с газирана вода в джакузито. В резултат на което протегна ръка към трите бавно потъващи парченца лимон и ги улови едно по едно.

— Хубаво е, че ти харесва тук — продължи, докато вадеше последното, — защото да живея с Форест, донякъде се чувствах като... да живея сама. Не мога да го обясня. Може да е, защото пише роман, или защото е по-голям от мен. Но е по-хубаво, когато и ти си тук.

— Как се запознахте?

— Когато бях в Лондон, ходех на летни курсове заедно с братовчед му, един ден отидох да взема кафе от „Черното куче“ и го познах от Instagram. Заговорихме се. Беше дошъл за един месец, за да работи върху книгата си. Не познаваше никого. И общо взето, това беше. — Ими прокара пръсти по повърхността на водата и додаде: — Ами ти? Излизаш ли с някого?

— В „Станфорд“ имах няколко гаджета — отговори Джул. — Но те все още са в Калифорния.

— Няколко гаджета?

— Три гаджета.

— Три е много, Джул!

Тя сви рамене.

— Не можем да решим.

— Когато влязох в университета — поде Ими, — Вивиан Абрамовиц ме покани на купона на Студентския мултиетнически съюз. Нали съм ти я споменавала? Та както и да е — майка ѝ е с китайски произход; баща ѝ пък има корейски и еврейски корени. Тя бе твърдо решила да иде на купона, защото някакво момче, по което си падаше, също щяло да бъде там. Беше ми малко нервно, задето ще съм

единственият бял човек, но не се получи неловко. Неловко беше това, че всички бяха адски амбициозни и политически настроени. Говореха за разни протести, списъци с политико-философски книги за четене, за някаква поредица филми за Харлемския ренесанс. На купон! Аз си мислех: „Кога ще танцуваме?“. А отговорът се оказа: „Никога“. Имаше ли такива купони в „Станфорд“? Без бира и с толкова високоинтелектуални дискусии?

— В „Станфорд“ има братства и сестринства.

— Значи може би няма. Но както и да е. Дойде някакво високо черно момче с расти, много сладко, и ми каза: „Ходила си в «Грийнбрайър» и не си чела Джеймс Болдуин? Ами Тони Морисън? Трябва да прочетеш нещо на Та-Нехиси Коутс“. А аз му викам: „Ехо! Току-що постъпих тук. Още нищо не съм чела!“. А пък Вивиан, която стоеше до мен, заяви: „Брук ми писа, че има някакъв друг купон, на който имат и диджей, и отборът по ръгби вече е там. Да се омитаме, а?“. И понеже на мен също ми се ходеше на купон, където мога да танцувам, си тръгнахме.

Ими потопа глава под повърхността на водата, после се показа отново.

— Какво стана със снизходителния пич?

Ими се засмя.

— Айзък Тъпърман. Заради него ти разказах историята. Излизахме почти два месеца. Затова си спомням имената на любимите му писатели.

— Ходила си с него?

— Да. Пищеше ми поеми и ги оставяше на колелото ми. Идваше в стаята в общежитието ми много късно — към два през нощта например — и ми казваше, че съм му липсвала. Но имаше и сериозен натиск от негова страна. Израснал бе в „Бронкс“ и учил в „Стай“... и...

— Какво е „Стай“^[1]?

— Държавно училище за надарени деца в Ню Йорк. Имаше много идеи за това каква трябва да бъде, какво трябва да уча, за какво трябва да ми пука. Искаше да бъде в ролята на страхотния по-възрастен мъж, който да ме просвети за тези неща. А аз бях поласкана и донякъде впечатлена от него, но понякога и много отегчена.

— Явно е бил като Форест.

— Какво? Не. Така се зарадвах, като се запознах с Форест, защото той бе тъкмо обратното на Айзък — каза Ими убедено, сякаш това си беше чистата истина. — Айзък ме харесваше, защото бях невежа, което означаваше, че той ще има възможността да ме научи на много, нали разбираш? Това го караше да се чувства като мъж. И действително знаеше доста неща, които аз не бях учила и които не бях преживявала, и прочее. Но от друга страна — и ето в това беше иронията на положението, — невежеството ми непрекъснато го дразнеше. В крайна сметка, след като скъса с мен и аз изпаднах в депресия, един ден дойдох във Винярд и си казах: „Майната ти, господин Айзък. Не съм чак толкова невежа. Знам разни неща за разни неща, на които ти не обръщаш внимание, защото си преценил, че са маловажни и безполезни“. Нали се сецаш какво искам да кажа? Не знаех много за нещата, които интересуваха Айзък. И знам, че те са важни, но през цялото време, докато бяхме заедно, се чувствах така глупава и празноглава. Фактът, че не разбирах особено добре средата, в която бе живял, съчетан с факта, че бе една година по-напред от мен и наистина беше вгълбен в ученето, литературното списание и така нататък... та това сочеше, че той все беше великият, голям мъж, а аз все го гледах от долу нагоре с ококорени очи. И именно това беше нещото, което той харесваше в мен. И което ненавиждаше.

След кратка пауза Ими продължи:

— После имаше един момент, в който за около седмица се боях, че съм бременна. Представи си го, Джул. Аз съм осиновено дете. И ето ме бременна с бебе, което мислех, че може би ще трябва да дам за осиновяване. Или да направя аборт. Бащата е човек, с когото родителите ми разговаряха веднъж и отписаха като купонджия — заради цвета на кожата и прическата му, по които си направиха бързите изводи, — и аз нямах представа какво да правя. Затова пропусках лекции цяла седмица и останах да чета в интернет историите на жени, които са абортирали. Накрая най-последно ми дойде и писах съобщение на Айзък. Той заряза всичко, дойде в общежитието — и скъса с мен.

Ими скри лице с длани.

— Никога не бях изпитвала такъв страх, както онази седмица — допълни тя. — Когато смятах, че съм бременна.

Същата нощ, когато Форест се върна от фойерверките, Имоджен вече си бе легнала. Джул беше будна и гледаше телевизия на дивана в дневната. Стана и го последва, докато той тършуваше из хладилника, от който накрая извади бира и някаква забравена свинска пържола.

— Умееш ли да готвиш? — попита го тя.

— Мога да варя спагети. И да притоплям доматиен сос.

— Имоджен много я бива.

— Аха. За наше щастие, а?

— Трудно се наистина усилено в кухнята. Научила се е сама — с клипчета от интернет и готварски книги от библиотеката.

— Така ли? — възкликна Форест без ентузиазъм. — Има ли останал сладкиш, между другото? Сладкишът е от жизненоважно значение за душевния ми мир в настоящия момент.

— Изядох го — отговори Джул.

— Късметлийка — рече той. — Добре тогава. Отивам да поработя над книгата. Умът ми е най-остър нощем.

Една вечер, след като вече бе изминала седмица, откакто Форест живееше с Джул в Лондон, той купи два билета за „Зимна приказка“ на Кралския Шекспиров театър. Колкото да измислят нещо за правене. Имаха нужда да излязат от апартамента.

Хванаха линия „Джубилий“ на метрото до линия „Централна“, където слязоха на „Сейнт Пол“ и продължиха оттам пеша до театъра. Валеше. Тъй като представлението започваше чак след час, си намериха някаква кръчма, където си поръчаха пържена риба с картопки. Вътре бе сумрачно, а стените бяха облицовани с огледала. Хапваха, седнали на бара.

Форест говори надълго и нашироко за разни книги. Джул го попита за онази на Камю, която четеше — „Чужденецът“. Накара го да ѝ обясни сюжета, в който се разказвало за някакъв мъж, чиято майка била мъртва и който убил друг мъж, заради което пък го пратили в затвора.

— Мистерия ли е?

— Изобщо не — отвърна Форест. — Мистериите утвърждават статуквото. Накрая за всичко се намира логично обяснение. Редът е въдворен. Но ред всъщност не съществува, нали? Това е изкуствено

създадено понятие. Целият жанр на романите мистерии укрепва хегемонията на западните разбирания относно причинността. В „Чужденецът“ знаеш всичко, което ще се случи, и то от самото начало. Няма никаква скрита истина за разкриване, защото човешкото съществуване е по своята същност безсмислено.

— О, толкова си готин, като редиш многосрични думи — отбеляза Джул и се пресегна към чинията му, за да си вземе картофче. — Тоест... точно обратното.

Когато им връчиха сметката, Форест извади кредитната си карта.

— Аз черпя. Благодарности на Гейб Мартин.

— Баща ти?

— Мда. Той плаща сметките по тази красавица — Форест потупа с показалец по картата, — докато не навърша двайсет и пет. За да мога да работя по романа си.

— Щастливец — каза Джул.

Взе картата и наизусти цифрите. После я обърна и наизусти и тези на гърба.

— Няма ли дори да погледнеш сметката? — поинтересува се след това.

Форест се засмя, взе си картата обратно и я плъзна през бара.

— Не. Всички отиват право в Кънектикът. Но се опитвам да не губя представа за привилегиите, с които се ползвам, и да не ги приемам за даденост.

Докато под ромолящия дъждец крачеха към сградата на центъра „Барбикан“, Форест държеше чадъра над двамата. Купи програма — от онези, които можеш да си купиш в лондонските театри, пълна със снимки и информация за историята на пиесата. Двамата седнаха в тъмното.

По време на антракта Джул се облегна на стената във фойето и се загледа в тълпата. Форест отиде до тоалетната. Джул се вслушваше в акцентите на посетителите: лондонски, йоркширски, ливърпулски. Бостънски, централноамерикански, калифорнийски. Южноафрикански. Пак лондонски.

По дяволите!

Паоло Валарта-Белстоун беше тук.

Точно сега. В отсрещния край на фойето.

Открояваше се ярко сред монотонната тълпа. Носеше червена тениска със спортно палто и бе обул маратонки в синьо и жълто. Подгъвът на дънките му бе леко орфан. Майката на Паоло бе филипинка, а бащата — бял американец с роднини, пръснати из цялата страна. Така ги беше описал той. Имаше черна коса — подстригана късо в някакъв момент след последния път, когато го бе видяла, — и леко извити вежди. Кръгли бузи, кафяви очи и меки алени устни, почти подути на вид. Прави зъби. Паоло бе от онези хора, които обикаляха света, нарамили раница, и които се заговаряха с непознатите по увеселителните паркове и музеите. Бе разговорлив, без да му се налага да се преструва и в най-малка степен. Харесваше хората и винаги виждаше най-доброто в тях. Точно сега ядеше желирани рибки от малко жълто пликче.

Джул извърна поглед настрани. Не ѝ хареса колко щастлива се бе почувствала. Не ѝ харесваше колко бе красив.

Не. Не искаше да вижда Паоло Валарта-Белстоун.

Не можеше да си го позволи. Нито сега, нито в бъдеще.

Тя излезе бързешком от фойето и се запъти обратно към залата. Двойната врата се затвори зад нея. Тук нямаше много зрители. Мяркаха се само разпоредителите и няколко по-възрастни хора, които не бяха пожелали да станат от местата си.

Трябваше да излезе възможно най-бързо, без да се засича с Паоло. Грабна палтото си. Нямаше да чака Форест.

Не съществуваше ли някакъв страничен изход?

Тичаше по пътеката между редиците, преметнала палто през ръката си. И ето го него. Застанал пред нея. Тя спря. Сега вече нямаше как да се измъкне.

Паоло размаха пликчето с желирани бонбони.

— Имоджен! — възкликна той, пробяга разстоянието, което ги делеше, и я целуна по бузата. Джул долови полъх на захар от устните му. — Адски много се радвам да те видя.

— Здравей! — каза тя хладно. — Мислех, че си в Тайланд.

— Плановете се отложиха — обясни той. — Изместихме всичко за по-нататък. — Отдръпна се назад, сякаш за да се наслади на

гледката, и добави: — Ти трябва да си най-красивото момиче в цял Лондон. Леле майчице!

— Благодаря.

— Наистина го мисля. Тоест най-красивата жена, не момиче. Извинявай. Хората не сноват ли след теб насам-натам, точейки лиги? Как си успяла да се разхубавиш от последния път, когато те видях? Ужасяващо е. И приказвам твърде много, защото съм нервен.

Джул усети как по кожата ѝ плъзва топлина.

— Ела с мен — каза той. — Ще те черпя един чай. Или кафе. Каквото искаш. Липсваш ми.

— И ти ми липсваш.

Не ѝ се щеше да го изрича. Думите се отрониха, преди да се опомни, и бяха верни.

Паоло я хвана за ръката, като я задържа само за пръстите. Открай време си беше такъв — уверен. Макар че го беше отхвърлила, веднага беше почувствал, че не го е сторила искрено. Бе невероятно нежен, но същевременно и сигурен в себе си. Докосваше я така, като че и двамата са извадили късмет, че имат възможността да се докосват; като че знаеше, че тя не позволява често на хората да го правят. Преплел връхчетата на пръстите си с нейните, той я поведе обратно към фойето.

— Не съм ти се обаждал само защото ти каза да не го върша — заяви той и пусна ръката ѝ, когато се наредиха на опашката за чай. — А ми се иска непрекъснато. Всеки ден. Зяпам телефона, но в крайна сметка не звъня, защото не желая да бъда нахален. Толкова се радвам, че се натъкнахме един на друг. Господи, колко си хубава!

Джул харесваше начина, по който тениската му леко загатваше за очертанятията на ключиците му, както и начина, по който се движеха китките му, покрити от плата на якето. Имаше навика да хапе долната си устна, когато беше разтревожен. Чертите на лицето му изглеждаха меки, миглите му — катраненочерни. Искаше лицето му да бъде първото нещо, което да съзира сутрин. Чувстваше, че ако само можеше да започне деня си с лицето на Паоло Валарта-Белстоун, всичко щеше да бъде наред.

— Още ли не ти се ще да се завърнеш у дома, в Ню Йорк? — попита той.

— Не искам да се връщам никога — отговори Джул.

Подобно на множество от нещата, които ѝ се изплъзваха пред него, и това беше абсолютно вярно. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— И аз не искам — каза той.

Бащата на Паоло беше магнат в областта на недвижимите имоти, който беше осъден за търговия с поверителна информация. Беше се вдигнал голям шум.

— Майка ми напусна баща ми, когато разбра с какво се е занимавал. Сега живее със сестра си и пътува до работа чак от Ню Джърси. Финансовото положение е в хаос и сме затънали в разходи по бракоразводни адвокати, адвокати по наказателно право и медиатори. Уф!

— Съжалявам.

— Просто е грозно. Братът на баща ми се проявява като невероятен расист в хода на развода. Няма да повярваш какви ги дрънка. И майка ми се е озлобила съвсем, откровено казано. Има право да бъде такава, но дори разговорите с нея по телефона се превърнаха в същински кошмар. Не смятам, че ми е останало нещо, заради което да се върна.

— Какво ще правиш?

— Ще пътувам още малко. Приятелят ми ще е готов да тръгнем след около две седмици, ще минем през Тайланд, Камбоджа и Виетнам — така, както го бяхме планирали и преди. После — Хонконг и накрая ще идем да видим баба ми във Филипините.

Той пак взе ръката на Джул в своята и прокара нежно пръстите си по дланта ѝ.

— Не си носиш пръстените.

Ноктите ѝ бяха лакирани със светлорозов лак.

— Само един — отговори тя и му показва другата си ръка, на която се виждаше нефритовата змия. — Другите всъщност бяха на една приятелка. Аз само ги бях взела назаем.

— Мислех, че са твои.

— Не. Да. Не.

Джул въздъхна.

— Кое последно?

— Приятелката ми се самоуби неотдавна. Скарахме се и тя умря, без да сме се сдобрили.

Казваше му истината и го лъжеше едновременно. Присъствието на Паоло размътваше ума ѝ. Знаеше, че не бива да говори с него повече. Усещаше как историите, които разказваше сама на себе си, и историите, които разказваше на останалите, започват да се разместват, да преливат една в друга, да сменят формите си. Тази вечер сякаш не беше в състояние да си спомни как бяха озаглавени, кое от тях беше искрено и кое — не.

Паоло стисна дланта ѝ.

— Съжалявам.

Джул избълва:

— Кажи ми: според теб вярно ли е, че един човек е толкова лош, каквато е най-лошата му постъпка?

— Какво?

— Мислиш ли, че даден човек е толкова лош, каквато е най-лошата му постъпка?

— Тоест дали приятелката ти ще бъде изпратена в ада, защото се е самоубила?

— Не — отвърна тя. Изобщо не бе имала това предвид. — Искан да кажа, дали най-лошите ни постъпки определят какви сме приживе? Или вярваш, че хората са по-добри от най-долните прояви, до които са прибегвали някога?

Паоло се замисли.

— Ами да вземем Леонт в „Зимна приказка“ например. Опитал се да отрови приятеля си, хвърлил собствената си жена в затвора и изоставил невръстното си дете в дивата гора. Значи е възможно най-зъл. Нали така?

— Така.

— Но в крайна сметка... Гледала ли си пиесата и преди?

— Не.

— Накрая той се разкайва. Дълбоко, искрено се разкайва за всичко — и това е достатъчно. Останалите му прощават. Шекспир дарява Леонт с опрощение, макар че е извършил всички онези злини.

На Джул ѝ се прииска да му разкаже всичко.

Искаше ѝ се да разкрие миналото си пред него в цялата му грозота и красота, в цялата му смелост и сложност. И щеше да получи опрощение.

Не можеше да проговори.

— Ооо... — проточи Паоло. — Всъщност не говорим за пиесата, нали?

Джул поклати глава.

— Не ти се сърдя, Имоджен — каза Паоло. — Луд съм по теб.

Протегна ръка и я докосна по бузата. Сетне прокара меката част на палеца си по долната ѝ устна.

— И съм сигурен, че приятелката ти също не ти се сърди вече, каквото и да се е случило, докато е била жива. Ти си един великолепен, първокласен човек. Личи ти.

Беше дошъл техният ред.

— Две чаши чай — поръча Джул на жената зад тезгяха.

Въпреки че не плачеше, очите ѝ бяха плувнали. Трябваше да се овладее.

— Това ми изглежда като разговор, който трябва да бъде воден на вечеря — каза Паоло и плати чая. — Искаш ли да идем да хапнем след представлението в някой ресторант? Или закусвалня? Знам едно място, където правят питките точно като в Ню Йорк.

Джул съзнаваше, че трябва да откаже, но вместо това кимна.

— Вечеря, добре. Нека обаче си приказваме за весели неща сега — каза Паоло. Дватама взеха картонените си чаши и ги занесоха до масичка, на която бяха оставени мляко и бъркалки за кафе. — Аз го пия с две пакетчета захар и огромна лъжица сметана. Ти?

— С лимон — отвърна Джул. — Нужни са ми поне по четири резена на чаша.

— Добре... Хубави неща, с които да се разсеем — заговори Паоло, докато вървяха към една свободна маса. — Да ти разкажа ли за себе си?

— Не мисля, че някой може да те спре.

Той се засмя.

— Когато бях на осем, си счупих глезена, скачайки от покрива на колата на чичо ми. Тогава имах куче на име Туистър и хамстер на име Свети Георги. Като малък исках да стана детектив. Веднъж така преядох с череша, че ми призля. И не съм излизал с друго момиче, откакто ми каза да не ти се обаждам повече.

Тя се усмихна против волята си.

— Лъжец.

— Нито едно-едничко момиче. Тази вечер дойдохме с Арти Тачър.

— Приятеля на баща ти?

— У тях съм отседнал. Каза, че ако не съм бил на театър тук, значи нищо не съм видял от Лондон. А ти?

Джул се приземи обратно в настоящето.

Беше дошла с Форест.

Глупаво, немислимо глупаво от нейна страна да позволи на Паоло да я разсее така.

Готвеше се да си тръгне. Но после... той бе докоснал бузата ѝ с устни. Бе хванал пръстите ѝ. Взрял се бе в ръцете ѝ и бе казал: „Господи, колко си хубава!“. Потвърдил бе наново колко му се е искало да ѝ се обади през всеки от изминалите дни.

Паоло ѝ беше липсвал наистина много.

Но Форест беше тук.

Не биваше да се засичат. Паоло не биваше да вижда Форест за нищо на света.

— Слушай, трябва да...

Форест изникна до лакътя ѝ. Изглеждаше вял и апатичен.

— Намерила си си приятелче — заяви ѝ той с тон, сякаш дърдореше на някое кученце.

Налагаше се да си тръгнат веднага. Джул се изправи.

— Не се чувствам добре — каза. — Вие ми се свят. И ми се гади. Ще ме заведеш ли у дома?

Стисна Форест за китката и го задърпа към вратата на фойето.

— Преди минутка ти нямаше нищо — додаде той, докато се влачеше след нея.

— Много се радвам, че се видяхме — обърна се Джул към Паоло. — Довиждане.

Надявала се беше, че Паоло ще остане седнал на мястото си, но той се изправи и ги последва към вратата.

— Аз съм Паоло Валарта-Белстоун — представи се той и се усмихна на Форест, докато тримата продължаваха напред. — Приятел съм на Имоджен.

— Трябва да вървим — рече Джул.

— Форест Смит-Мартин — откликна Форест. — Значи си разбрал?

— Да тръгваме — настоя Джул. — Веднага.

— Какво да съм разбрал? — попита Паоло, без да изостава от Форест, докато излизаха.

— Извинявай, извинявай — намеси се Джул. — Нещо не ми е добре. Повикай такси. Моля те.

Вече бяха излезли навън под проливния дъжд. Дълги алеи водеха от предния вход на театъра към улицата. Джул продължи да дърпа Форест нататък.

Паоло се закова на място под заслона на сградата, за да не се намокри.

Джул спря някакво черно такси. Влезе. Даде адреса на апартамента в „Сейнт Джонс Ууд“.

След това си пое дълбоко дъх и си наложи да се успокои. Реши какво да каже на Форест.

— Забравих си якето на стола в залата — оплака се той. — Болна ли си?

— Не, не точно.

— Какво има тогава? Защо си тръгваме?

— Онзи човек ми досаждаше.

— Паоло ли?

— Да. Непрекъснато ми звъни. По няколко пъти на ден. Съобщения. Имейли. Мисля, че ме следи.

— Странни връзки имаш.

— Не е връзка. Той просто отказва да приеме „не“ за отговор. Затова трябваше да се махна.

— Паоло-нещо-си-Белстоун, нали? — попита Форест. — Така ли се казваше?

— Да.

— Да не е роднина на Стюарт Белстоун?

— Не знам.

— Какво беше последното му име? Белстоун? — Форест извади телефона си. — В Уикипедия пише... Да, Стюарт Белстоун... скандалът с търговията с вътрешна информация, дъра-бъра... Паоло Валарта-Белстоун му е син.

— Предполагам — каза Джул. — Гледам да не мисля за него.

— Белстоун. Интересно — продължи Форест. — Имоджен познавала ли го е?

— Да. Не — отвърна Джул смутено.

— Кое от двете?

— Семействата им се познават. Засякохме се малко след като пристигнахме в Лондон.

— А сега те следи и не ти дава мира?

— Да.

— И не ти е хрумвало, че е добра идея да споменеш пред полицията по време на разследването на смъртта на Ими, че те следи някакъв Белстоун?

— Той няма нищо общо с това.

— Може да има. Има много неща, които някак не си пасват.

— Ими се самоуби и това е всичко — сопна му се Джул. — Беше депресирана, не те обичаше вече, а не обичаше и мен достатъчно, за да остане жива. Спри да се държиш, като че е възможно да се е случило нещо различно.

Форест прехапа устни и двамата продължиха да се возят, потънали в тишина. След минута-две Джул надникна към него и забеляза, че плаче.

На сутринта Форест бе изчезнал. Просто не беше на разтегателния диван. Куфарът му не беше в шкафа в коридора. Пухкавите му старомодни пуловери не се мяркаха разхвърляни тук-там из стаята. Лаптопа му го нямаше, френските му романи също. Зарязал бе мръсните си чинии в мивката.

На Джул нямаше да ѝ липсва. Не желаше да го вижда никога повече. Но не искаше да си тръгва, без да обясни защо.

Какво толкова бе казал Паоло на Форест предишната вечер? Само „Приятел съм на Имоджен“ и „Какво да съм разбрал?“, както и името си. Това беше.

Не бе чул Паоло да нарича Джул „Имоджен“. Нали?

Не.

Може би.

Не.

Защо Форест настояваше полицията да проучи Паоло? Дали не смяташе, че Имоджен е била следена и убита? Дали не смяташе, че

Имоджен е имала романтична връзка с Паоло? Дали не смяташе, че Джул лъже?

Тя стегна багажа си и отиде в младежкия хостел в другия край на града, за който бе чела.

[1] Съкратено от гимназия „Стайвъсът“. — Б.пр. ↑

Третата седмица на февруари 2017 г.

Лондон

Осем дни преди Джул да отиде в хостела, тя звънна на мобилния на Форест от апартамента в Лондон. Ръцете ѝ се тресяха. Седеше на кухненския плот до кутията за хляб и люлееше крака във въздуха. Бе много рано сутринта. Искаше да приключи възможно най-бързо с това обаждане.

— Ехо, Джул — прозвуча гласът на Форест. — Имоджен върнали се?

— Не.

— А — реагира той. Последва пауза. — Защо тогава ми се обаждаш?

Неприятънта в гласа му бе осезаема.

— Имам лоши новини — каза Джул. — Съжалявам.

— Какво има?

— Къде си?

— Пред вестникарската будка. Както очевидно хората тук наричат щандовете за вестници.

— Излез за малко, моля те.

— Хубаво — отговори той.

Джул го изчака.

— Какво има? — попита Форест.

— Намерих бележка. В апартамента. От Имоджен.

— Каква бележка?

— Беше в кутията за хляб. Ще ти я прочета.

Джул държеше бележката в ръка. Ето ги едрите, окръглен и букви на подписа на Ими, типичните за нея изрази и любимите ѝ думи.

Хей, Джул. Когато прочетеш това, вече ще съм изпила фатална доза приспивателни. След това ще съм

взела такси до Уестминстърския тост.

В джобовете ти ще има камъни. Много камъни. Събирам ги от цяла седмица насам. И ще съм се удавила. Реката ще те погълне и най-сетне ще изпитат някакво облекчение.

Сигурна съм, че се питаш защо. Трудно ти е да отговоря. Нищо не е така, както трябва да бъде. Не се чувстват у дома си никъде. Никога не съм се чувствала у дома си. Не мисля, че някога ще ти се случи.

Форест не би могъл да разбере. Нито пък Брук. Но ти — вярват, че ти би разбрала. Познаваш това мое АЗ, което никой друг не би могъл да обича. Ако такова нещо като „моего АЗ“ изобщо съществува.

Ими

— О, господи! О, господи! — не спираше да повтаря Форест.

Джул си мислеше за красивия Уестминстърски мост с неговите каменни арки и зелени перила, за мрачната, студена река, която течеше под него. Мислеше си за тялото на Ими, около което се дипли бялата й риза, носеща се по очи във водата сред облак от кръв. Тя наистина усещаше загубата на Имоджен Соколов остро — по-остро, отколкото Форест някога би могъл.

— Написала е бележката преди дни — каза му тя, когато той най-сетне млъкна. — Никой не я е виждал от сряда насам.

— Ти каза, че е отишла в Париж.

— Така предполагах.

— Може да не е скочила.

— Но е оставила предсмъртна бележка.

— Защо? Защо би го сторила?

— Защото никога не се чувстваше у дома си. Знаеш, че е вярно. Написала го е и в бележката — рече Джул, преглътна и добави онова, което знаеше, че Форест иска да чуе. — Какво смяташ, че трябва да направим? Аз недоумявам какво да предприемем. Ти си първият, на когото го съобщавам.

— Идвам веднага — отвърна Форест. — Обади се в полицията.

Форест пристигна в апартамента два часа по-късно. Изглеждаше някак безжизнен и размекнат. Донесе куфарите си от хотела и заяви, че ще спи на дивана, докато нещата не се изяснят. Джул можела да спи в спалнята. Никой от двамата им обаче не бивало да остава сам, настоя той.

Тя не го искаше там. Усещаше се тъжна и уязвима. В присъствието на Форест предпочиташе да не сваля бронята си. И все пак той се показва някак съобразителен по време на криза. Трябваше да му го признае. Захвана се да пише съобщения и да звъни на хората, разговаряше с всички с внимание и деликатност, които тя не бе подозирала, че притежава. Соколови, приятелите им от Мартас Винярд, приятелите на Ими от университета: Форест се свърза с всички лично, като след това ги задраскваше прилежно от списъка, който си бе подготвил.

Джул се обади на лондонската полиция. Полицаяте пристигнаха и се засуетиха шумно, докато Форест разговаряше с Пати по телефона. Те взеха бележката, написана с почерка на Имоджен, след което накараха Джул и Форест да дадат показания.

И двамата се съгласиха, че не изглеждаше вероятно Ими да е отпътувала нанякъде. Куфарите ѝ бяха в гардероба, дрехите ѝ — също. Портфейлът и кредитните ѝ карти бяха в една от чантите, които намериха. Лаптопът ѝ обаче не бе в апартамента. Липсваха и паспортът и шофьорската ѝ книжка.

Форест попита единия полицаи дали е възможно предсмъртната бележка да е фалшификат.

— Може някой да я е отвлякъл и да се е помъчил да насочи вниманието ни към погрешна следа — предположи той. — Или пък е била принудена да я напише? Има ли как да разберете дали не са я накарали насила?

— Форест, бележката беше в кутията за хляб — напомни му Джул меко. — Ими ми я беше оставила там.

— Защо биха отвлекли госпожица Соколов? — поинтересува се полицаят.

— За пари. Някой може би се готви да поиска откуп за нея. А може и да е била убита. От онзи, който я е принудил първо да напише бележката.

Полицайте изслушаха теориите на Форест. Изтъкнаха, че в подобен случай главен заподозрян би бил самият той: бивш приятел, който е пристигнал в града наскоро и е тръгнал да я търси. Но дадоха да се разбере, че според тях не бе вероятно да става дума за престъпление от какъвто и да било характер. Огледаха за следи от борба, ала не откриха такива.

Форест вметна, че Имоджен може да е била отвлечена, след като е излязла от апартамента, но полицайте му напомниха за кутията за хляб.

— От предсмъртната бележка нещата се изясняват — казаха те.

Попитаха дали това е почеркът на Ими и Джул потвърди, че е така. Обърнаха се и към Форест, който каза същото — или че поне така изглежда.

Джул им даде телефона, който Имоджен използваше в Обединеното кралство. Списъкът с обаждания се състоеше само от такива до местни музеи, а имейлите бяха от Форест, Вивиан Абрамовиц и още неколцина приятели, които Джул познаваше. Полицайте поискаха извлечения от банковите сметки на Ими. Джул им предостави няколко документа, принтирани от липсващия лаптоп. Бяха прибрани в едно от чекмеджетата на бюрото в хола.

Полицайте обещаха, че ще претърсят реката за трупа на Имоджен, но отбелязаха също така, че ако към тежестта на тялото ѝ са добавени камъни, то няма да може да бъде открито лесно. Течението сигурно вече го бе отнесло далеч от Уестминстърския мост.

Ако изобщо я намереха, щеше да им отнеме дни или дори седмици.

Краят на декември 2016 г.

Лондон

Шест седмици по-рано Джул пристигна в Лондон за пръв път. Бе денят след Коледа. Тя взе такси до хотела, в който си беше запазила стая. Британските банкноти бяха твърде големи, за да се поберат в портфейла ѝ както трябва. Таксито бе скъпо, но на нея не ѝ пукаше. Беше осигурена.

Хотелът представляваше стара и аристократична на вид сграда, но интериорът му бе обновен. Един джентълмен, облечен в карирано сако, седеше зад бюрото на рецепцията. Провери резервацията на Джул и лично ѝ показа стаята ѝ. Докато пиколото ѝ носеше куфарите, двамата се запrikaзваха. На Джул много ѝ допадаше начинът, по който той говореше — сякаш бе излязъл от някой Дикенсов роман.

Тапетите в апартамента бяха с класически шарки в черно и бяло. Тежки завеси с бродерии скриваха прозорците. В банята имаше подово отопление. Кърпите бяха с цвят на сметана — пухкави и на миниатюрни квадратчета. Имаше лавандулов сапун, опакован в кафява хартия.

Джул си поръча пържола от румсървиса. Когато пристигна, я изяде цялата, прокарвайки я с две големи чаши вода. После спа в продължение на осемнайсет часа.

Щом се събуди, се чувстваше окрилена.

Намираше се в нов град, в една напълно непозната държава — родината на „Големите надежди“ и „Панаир на суетата“. Това бе градът на Ими, но щеше да стане и неин — по същия начин, както книгите, които Ими обичаше, се бяха превърнали в част от нея самата.

Джул дръпна завесите. Лондон се простираше под нея. Червени автобуси и черни като бръмбари таксите пълзяха през трафика по тесните улици. Сградите изглеждаха столетни. Тя се замисли за живота там, долу — за различните хора, които караха отляво на шосето, ядяха бисквити, пиеха чай и гледаха телевизия.

Отърсила се беше от вината и скръбта така, сякаш бе свалила стара кожа. Виждаше се като самотен герой, като супергерой от комиксите, спрял за миг да си почине, като шпионин. Беше по-смела от всеки друг в хотела, по-смела от всеки друг в цял Лондон. Много по-смела от обикновените хора.

По време на онова лято в Мартас Винярд Ими ѝ бе споделила, че има апартамент в Лондон. „Ето ги ключовете. Можем да идем още утре“, бе заявила тя, потупвайки по чантата си с длан.

Но не го бе споменала нито веднъж повече.

Сега Джул се обади на домоуправителя, който отговаряше за апартамента, и му каза, че Ими е пристигнала в града. Дали би могъл да поръча да почистят и проветрят апартамента, ако обича? И да, да донесат малко хранителни продукти и свежи цветя? Естествено, всичко щяло да се уреди.

Когато всичко бе готово, тя превъртя ключа на Ими с лекота в ключалката. Мястото представляваше двустаен апартамент с малка дневна и спалня и се намиреше в „Сейнт Джонс Ууд“, в близост до една търговска улица. Разположен бе на последния етаж на една голяма бяла кооперация, а прозорците му гледаха към дърветата долу. В шкафовете имаше меки кърпи и раирани чаршафи. Имаше само вана, но без душ. Хладилникът беше мъничък, а кухнята — гола. Ими бе обзавела апартамента, преди да се научи да готви. Но това нямаше значение.

Джул знаеше, че Иможден бе посещавала летен курс в Лондон след дипломирането си от гимназията през юли. Пребивайки тук, бе купила апартамент, насърчена от финансовия си консултант. Покупката била уредена набързо и Ими и приятелите ѝ напазарували антики от пазара на „Портобело Роуд“, както и кърпи и други текстилни изделия от „Хародс“. Ими бе покрила входната врата с моментни снимки от онова лято — някъде петдесетина. На повечето се виждаха тя и групичка момчета и момичета, прегърнати през рамо, застанали пред забележителности като Лондонската кула или Музея на мадам Тюсо.

Джул прибра нещата си в апартамента, а после свали снимките. Хвърли ги в кофата за боклук, взе плика и го занесе в големия контейнер в мазето.

През следващите седмици се снабди с нов лаптоп и метна двата стари в пещта за горене на смет. Ходеше по музеи и вечеряше навън, ядеше пържоли в тихи ресторанти и бургери в шумни кръчми. Държеше се очарователно с обслужващия персонал. Бъбреше с продавачите на книги и им се представяше с името на Ими. Заговаряше туристите — временно присъстващите тук хора — и понякога отиваше с някои от тях да хапнат заедно или да гледат театрално представление. Чувстваше се така, както си представяше, че би се чувствала Ими: добре дошла навсякъде. Посещаваше редовно фитнеса и ядеше само онази храна, която обичаше лично тя. Като се изключи това обаче, водеше живота на Имоджен.

В началото на третата си седмица в Лондон Джул отиде в Музея на мадам Тюсо. Той бе известна атракция, пълна с восъчни статуи на боливудски актьори, членове на кралското семейство и широко ухилени поп групи. Претъпкан беше с шумни, невръстни американчета и изнервените им родители.

Джул тъкмо разглеждаше восъчната статуя на Чарлс Дикенс, който бе настанен с мрачно изражение на някакъв твърд дървен стол, когато някой я заговори:

— Ако бе жив сега — каза Паоло Валарта-Белстоун, — щеше да си обръсне оплешивяващата глава.

— Ако бе жив сега — отвърна Джул, — щеше да пише сценарии за телевизионни предавания.

— Помниш ли ме? — попита той. — Паоло. Запознахме се лятото в Мартас Винярд.

Имаше срамежлива, но широка усмивка. Носеше стари дънки и мека оранжева тениска. Оръфани кецове. В момента обикаляше света с вярната си раница, както добре знаеше Джул.

— Сменила си си прическата — добави той. — Отначало не бях сигурен дали наистина си ти.

Изглеждаше добре. Джул бе забравила колко добре изглеждаше. Бе го целунала веднъж. Гъстата му черна коса се спускаше на кичури пред лицето. Бузите му бяха леко изгорели от слънцето, а устните — малко сухи. Може би беше ходил да кара ски.

— Помня те — каза тя. — Колебаеш се дали да си вземеш карамел, или течен шоколад, прилошава ти от въртележки и обмисляш един ден да станеш лекар. Колкото и да е невероятно, играеш голф,

което е скучно; обикаляш света от държава на държава, което е интересно; и следиш разни момичета из музеите, промъквайки се до тях, когато спрат да разгледат някой известен писател, направен от восък.

— Ще кажа просто „благодаря“ въпреки забележката ти за голфа. Радвам се, че ме помниш. Чела ли си нещо негово? — попита Паоло, като посочи към Дикенс. — Аз уж трябваше да го чета в гимназията, ама ме домързя.

— Да.

— Коя е най-хубавата му книга според теб?

— „Големите надежди“.

— За какво се разказва в нея?

Паоло не гледаше восъчните статуи. Гледаше нея, и то изпитателно. Протегна пръсти и ги прокара по ръката ѝ, докато тя му отговаряше. Подобен жест издаваше сериозна увереност — да я докосва така секунди след като ѝ е напомнил кой е изобщо. Обикновено тя не позволяваше на хората да я пипат, но в случая с Паоло нямаше нищо против. Той бе доста деликатен.

— Едно момче, което е сирак, се влюбва в някакво богато момиче — каза му тя. — Името ѝ е Естела и през целия ѝ живот са я учили как да разбива мъжките сърца, като е твърде възможно самата тя изобщо да няма такова. Била отгледана от една луда жена, която била зарязана пред олтара.

— Значи, Естела разбива сърцето на онзи сирак?

— Много пъти. Нарочно. Не умее да прави друго. Да разбива сърца — това е едничката ѝ сила на света.

Двамата се отдалечиха от Дикенс и навлязоха в друга част на музея.

— Сам ли си тук? — попита Джул.

— С един приятел на баща ми. Отседнах у тях за няколко дни. Искан да ме разведе из града, но лесно се уморява и често трябва да поседне. Арти Тачър. Познаваш ли го?

— Не.

— Ишиасът му се е обострил. Отиде да си почине в едно кафене.

— А защо си в Лондон?

— Минах през Испания, Португалия, Франция, Германия, Холандия и накрая — пак Франция. После дойдох тук. Пътувах с един

приятел, но той си отиде у дома за Коледа, а на мен не ми се връщаше, така че дойдох на гости на Арти за празниците. А ти?

— Аз имам апартамент тук.

Паоло се наведе по-близо до нея и посочи към един тъмен коридор.

— Ей там, в дъното, се намира Залата на ужасите. Ще дойдеш ли с мен? Имам нужда от някой, който да ме пази.

— От какво?

— От онези безумно страшни восъчни фигури, от това — отвърна Паоло. — Представлява затвор с избягали по-рано на свобода престъпници. Проверих. Пълно е с кървища и черва.

— И на теб ти се ходи там?

— Обожавам кървища и черва. Но не и ако съм сам — каза той и й се усмихна. — Ще дойдеш ли да ме пазиш от злите затворници, Имоджен?

Двамата вече бяха стигнали до вратата на Залата на ужасите.

— Бива — отговори тя. — Ще те пазя.

В „Станфорд“ не бе имало никакви три гаджета.

Не ги бе имало никъде. Не бе имало дори едно.

Джул не се нуждаеше от момче, не беше сигурна, че харесва момчета, и всъщност дори не беше сигурна, че харесва изобщо когото и да било.

Уговорката й с Паоло бе за осем часа. Изми си зъбите три пъти и се преоблече два пъти. Сложи си парфюм с аромат на жасмин.

Щом го забеляза да чака до въртележката, до която трябваше да се срещнат, без малко щеше да се обърне и да си тръгне. Паоло зяпаше някакъв уличен фокусник. Увил беше шала си плътно, за да се защити от януарския вятър.

Джул си каза, че не бива да се сближава прекалено с никого. Никой не си струваше риска. Щеше да си тръгне веднага и тъкмо понечи да поеме на обратно, когато Паоло я забеляза и се втурна с всички сили като малко момченце. Спря точно преди да се блъсне в нея. Хвана я за китките, завъртя я и възкликна:

— Леле, като на филм е! Можеш ли да повярваш, че сме в Лондон? Всичко, което познаваме, е от другата страна на океана.

И беше прав. Всичко беше от другата страна на океана.

Но тази вечер всичко щеше да бъде наред.

Паоло я заведе да се разходят по крайбрежието на Темза. Уличните музиканти и артисти свиреха на акордеон или пък ходеха по ниско опънати въжета. Двамата се позавъртяха в някаква книжарница за известно време, след което Джул купи захарен памук за себе си и за него. Продължиха да крачат, пъхайки сладки розови облачета в устата си, докато не стигнаха до Уестминстърския мост.

Паоло хвана Джул за ръката и тя не възропта. От време на време той потриваше леко китката ѝ с възглавничката на палеца си, което изпращаше топла вълна нагоре по ръката ѝ. Изненадана бе, че докосването му ѝ действа така успокояващо.

Уестминстърският мост представляваше поредица от каменни арки, построени над реката в сиво-зелен цвят. Светлината от лампите на върха на моста огряваше вълничките, образувайки се по бързата река долу.

— Най-гадното нещо в оная зала на ужасите беше Джак Изкормвача — каза Паоло. — Знаеш ли защо?

— Защо?

— Първо, защото така и не са успели да го заловят. 14 второ, защото има слух, според който се е самоубил, като е скочил от точно този мост.

— Стига, бе!

— Наистина е така. Сигурно е стоял точно тук, преди да го стори. Прочетох го в интернет.

— Пълни глупости — отсъди Джул. — Дори не се знае кой всъщност е бил той.

— Права си — потвърди той. — Глупости са.

И тогава, под светлината на уличната лампа, той я целуна. Приличаше на сцена от някой филм. Камъните бяха навлажнени от мъглата и лъщяха леко. Вятърът развяваше палтата им. Джул потрепери в нощния въздух и Паоло положи топлата си длан на тила ѝ.

Целуваше се така, сякаш не би могъл да си представи дори да пожелае да бъде където и да било другаде, защото беше толкова хубаво, хм, не беше ли наистина приятно? Като че знаеше, че тя не позволява на хората да я докосват, но знаеше и че ще позволи на него

да я докосне, даваше си сметка, че е най-големият щастливец на света. Джул се усещаше така, сякаш реката под нея течеше във вените ѝ.

Искаше да бъде себе си, когато е с него.

Питаше се дали наистина е себе си. Дали можеше да продължи да бъде себе си.

И дали някой би могъл да обикне онази, която всъщност беше.

Двамата се отдръпнаха един от друг и повървяха около минута в мълчание. Четири пияни млади жени се зададоха насреща им, олюлявайки се несигурно на високите си токчета.

— Не мога да повярвам, че ни накараха да си тръгнем — оплака се едната, като заваляше думите.

— А би трябвало направо да ни се молят да ходим в бара им, гадняри такива — обади се друга.

Говореха с йоркширски акцент.

— Ооо, този е сладък — възкликна първата, забелязвайки Паоло от около три-четири метра разстояние.

— Мислиш ли, че би пийнал по едно с нас?

— Ха! Много си смела.

— Кой знае. Да го питаме.

Една от жените се провикна:

— Ако искате да си изкарате хубаво тази вечер, добри ми господине, чувствайте се поканен да дойдете с нас.

Паоло се изчерви.

— Какво?

— Идваш ли? — повтори жената. — Само ти.

Паоло поклати глава. Групичката се отдалечи с кикот и двамата ги проследиха с поглед, докато не прекосиха моста. Сетне Паоло пак хвана Джул за ръката.

Настроението обаче не беше същото. Вече не знаеха какво да си кажат.

Накрая Паоло попита:

— Познаваше ли Брук Ланън?

Какво?

Брук — приятелката на Имоджен... Какво общо имаше Паоло с нея?

Джул отговори с нехаен глас:

— Да, от „Васар“. Защо?

— Брук... Тя почина преди около седмица — каза Паоло, забил очи в земята.

— Какво? О, не.

— Не ми се щеше да ти го съобщавам аз. Чак сега се усетих, че сигурно я познаваш — поясни той. — И просто ми изскочи.

— А ти откъде познаваш Брук?

— Всъщност не я познавам особено добре. Беше приятелка на сестра ми от летния лагер.

— Какво се е случило? — попита Джул.

Отчаяно искаше да чуе отговора, но се насили да успокои гласа си.

— Било е злополука. Отишла е в Националния парк, намиращ се на север от Сан Франциско. Първоначално трябвало да посети някакви приятели, които учили в университета в града, но те били заети, или нещо такова, и тя отишла на поход. Било през деня, но късно и вече се стъмвало. Била сама. И просто... паднала от пътеката. Докато минавала над един пролом.

— Паднала е?

— Смятат, че сигурно е била пияна. Ударила си е главата и не са я открили до сутринта. Хората, искам да кажа. Но животните — да. Тялото е било в доста окаяно състояние.

Джул потрепери. Спомни си Брук и гръмогласния ѝ демонстративен смях. Брук, която пиеше прекалено много. Брук с нейното мръсно чувство за хумор, пригладена руса коса и стройно тяло. Волевия, капризен начин, по който виреше брадичка. Глупавата, дребнава, жестока Брук.

— Откъде знаят какво е станало?

— Преметнала се е през парапета. Може би се е опитвала да се покатери, за да види нещо. Открили колата ѝ на паркинга с празна бутилка от водка вътре.

— Самоубийство?

— Не, не. Просто злополука. Днес го даваха по новините като предупреждение за другите... или нещо такова. Да не ходиш на походи сам. Да не пиеш водка, а после да минаваш над стръмни урви. Семейството ѝ се притеснило, когато не се върнала у дома за Бъдни вечер, но от полицията предположили, че умишлено се е покрила някъде.

Джул се почувства някак странно охладняла. Не се беше сещала за Брук, откакто бе пристигнала в Лондон. Имала бе възможност да провери в интернет какво се случва около нея, но не го беше направила. Беше я изключила от живота си напълно.

— Сигурен ли си, че е било нещастно стечение на обстоятелствата?

— Много нещастно — отвърна Паоло. — Толкова съжалявам.

Двамата повървяха известно време в неловко мълчание.

Паоло придърпа шапката си по-ниско над ушите.

Минута по-късно Джул протегна ръка и взе дланта му в своята. Искеше да го докосне. Да го признае и да дръзне да го стори й се струваше проява на по-голяма храброст от всяка битка, която някога бе водила.

— Нека не мислим за това — каза. — Нека да останем от другата страна на океана и да помним, че сме извадили късмет.

Позволи му да я изпрати до дома и той я целуна отново, когато стигнаха пред входа. Сетне се сгушиха на стъпалата отпред, за да се топят, докато снежинките весело прехвърчаха из въздуха.

Рано на следващия ден Паоло се появи в апартамента, понесъл платнена торба. Джул беше с дълго долнище на пижама и потник, когато той позвъни на вратата. Накара го да изчака в коридора, докато се облече.

— Помолих приятеля ми да използвам къщата му в Дорсет за малко — каза той, следвайки я в кухнята. — И наех кола. Всичко останало, от което бихме могли да се нуждаем през уикенда, е в тази торба.

Джул надникна вътре, когато той я протегна към нея: четири десертни блокчета, желирани бонбони, царевичен снакс, две бутилки газирана вода и пакет чипс със сол и оцет.

— Не си си взел никакви дрехи. Или дори четка за зъби.

— Те са за аматьори.

Тя се засмя.

— Отврат.

— Добре де, раницата ми е в колата. Но това са важните неща — обясни Паоло. — По пътя може да разгледаме Стоунхендж. Виждала

ли си го?

— Не.

Тя наистина бе особено любопитна да зърне Стоунхендж — чела беше за него в романа на Томас Харди, който си бе купила от една книжарница в Сан Франциско, но всъщност искаше да види всичко. Така се чувстваше. Всичко в Лондон, което още не бе виждала, всичко в Англия, всичко на тази огромна планета; и да се усети свободна, силна, сякаш може да има всичко, което си пожелае. Да види със собствените си очи и да разбере целия свят.

— Древните загадки винаги са интересно нещо — каза Паоло. — А когато стигнем до къщата, може да ходим на походи и да наблюдаваме как овцете пасат по полянките. Или да ги снимаме. Може би и да ги галим. Каквото там вършат хората в провинцията.

— Каниш ли ме?

— Да! Има отделни спални. Всичко е на наше разположение.

Той се настани на ръба на кухненския ѝ стол, като че не бе сигурен дали е добре дошъл. Сякаш се безпокоеше, че може да е прекалил.

— Нервен си — отбеляза тя, за да си спечели време.

Искаше да се съгласи. Знаеше, че не бива.

— Да, много съм нервен.

— Защо?

Паоло се замисли за миг.

— Залогът вече е по-голям. За мен има значение какво ще отговориш.

Той се изправи бавно и я целуна по шията. Тя се приближи към него и долови, че той трепери леко. Целуна го по меката част на ухото, а после по устните, застанала на пръсти в кухнята.

— Това „да“ ли означава? — прошепна той.

Джул знаеше, че не бива да отива.

Тази беше най-лошата възможна идея. Бе изоставила надеждата за подобни неща много отдавна. Любовта беше онова, от което трябваше да се откажеш, когато се превърнеш в... това, което представляваше тя сега. Необикновена. Опасна. Бе поела рискове и се бе преобразила в нов човек.

А сега това момче стоеше в кухнята ѝ и трепереше, докато я целуваше, и стискаше в ръка чанта с детински закуски и газирана вода.

И редеше някакви нелепици за овце.

Джул прекоси помещението и изми ръцете си на мивката. Усещаше се, все едно вселената ѝ предлагаше нещо красиво и специално. И вероятно нямаше да ѝ направи второ такова предложение.

Паоло се приближи към нея и положи длан на рамото ѝ много, много внимателно, сякаш молеше за разрешение; сякаш изпитваше страхопочитание пред идеята, че му е позволено да я докосва.

И тогава Джул се обърна и му каза, че е съгласна.

Стоунхендж бе затворен.

И валеше.

Човек не можеше да разгледа самите камъни, ако не си бе купил билет предварително. Джул и Паоло не смогнаха дори да ги мернат от центъра за посетители.

— Обещах ти древни мистерии, а получи само един паркинг — каза Паоло, наполовина тъжно и наполовина шеговито, щом се върнаха в колата. — Трябваше да проверя предварително.

— Няма нищо.

— Не мога да се оправям в интернет.

— О, не се безпокой. И без това очаквам овците с по-голямо нетърпение.

Той се усмихна.

— Нима?

— Разбира се. Овците можеш ли да ми ги гарантираш?

— Сериозно ли говориш? Защото не смятам, че наистина мога да го направя, а не искам да те разочаровам пак.

— Не. Овците не ме вълнуват ни най-малко.

Паоло поклати глава.

— Трябваше да се досетя. Овците не са Стоунхендж. Ще се наложи да се примирим с този факт. И най-разкошната овца на света не би могла да бъде Стоунхендж.

— Да отворим желираните бонбони — каза тя, за да го ободри.

— Идеално! — възкликна Паоло. — Идеален план.

Къщата изобщо не беше къща. Беше имение. Огромна постройка от деветнайсети век, около която имаше градини и голяма порта на входа ѝ. Паоло разполагаше с кода за отключването ѝ. Набра го и подкара колата нагоре по виещата се алея.

Стените бяха тухлени и покрити с увивен бръшлян. От едната страна имаше хълмче, върху което бе посадена градина с розови храсти, придружена от каменни пейки. В дъното се забелязваше малко поточе, а до него — беседка.

Паоло затършува из джобовете си.

— Ключовете трябва да са някъде тук.

Вече валеше като из ведро. Дватамата стояха на прага, стиснали чантите си.

— По дяволите, къде са? — изруга той, потупвайки якето си, панталона, после пак якето. — Ключове, ключове.

Погледна в платнената чанта. Погледна в раницата си. Изтича и провери и в колата.

Седна пред входната врата, прикрит от дъжда, и извади всичко от джобовете си. След това — всичко от платнената торба. И всичко от раницата.

— Не си взел ключовете — каза Джул.

— Не съм взел ключовете.

Беше лъжец, мошеник. Всъщност изобщо не беше Паоло Валарта-Белстоун. Видяла ли бе тя някакви доказателства за това? Никакъв документ за самоличност, никакви снимки в интернет. Известно ѝ беше само онова, което ѝ бе разказал, държанието му и нещата, които знаеше за семейството на Имоджен.

— Тези хора наистина ли са ти приятели? — попита тя уж небрежно.

— Това е билата на семейството на приятеля ми Найджъл. Дойдох му на гости тук едно лято, никой не я използва в момента и... Забеляза, че знаех кода за портата, нали?

— Не се съмнявам в теб — излъга го тя.

— Може да заобиколим отзад и да проверим дали вратата на кухнята не е отворена. Пред нея има зеленчукова градинка, останала от... от времето, когато там е имало обичай да се садят зеленчукови градини — каза Паоло. — Точният термин май беше „адски отдавна“.

Двамата покриха глави с якетата си и се втурнаха през дъжда, смеейки се и джапайки през локвите.

Паоло опита бравата на кухненската врата. Заключена беше. Той започна да обикаля наоколо в търсене на резервен ключ под камъните, а Джул се сви под чадъра.

После извади телефона си и написа името му в търсачката за изображения.

Въздъхна от облекчение. Определено беше Паоло Валарта-Белстоун. Имаше негови снимки от благотворителни вечери — стоеше до родителите си и не носеше вратовръзка, макар че явно беше на събитие, на каквото от мъжете се очакваше да го направят. Снимки, на които се виждаше с няколко други момчета на футболното игрище. Снимка от завършването на гимназията, на която грееше усмивка, пълна с брекети, вкупом с лоша прическа — качена бе от една от бабите му, която беше публикувала неща в интернет точно три пъти.

Джул наистина се радваше, че е Паоло, а не някой измамник. Харесваше й колко свестен човек е, а и беше по-добре, че е искрен, защото така можеше да повярва в него. Ала имаше толкова много неща, които тя никога нямаше да разбере. Толкова голяма част от историята му, която той никога нямаше да може да ѝ разкаже.

Паоло се отказа да търси ключа. Косата му бе подгънала.

— По прозорците има аларми — каза. — Мисля, че положението е безнадеждно.

— Какво да правим?

— Най-добре да идем в беседката и да се поцелуваме известно време — предложи той.

Дъждът не отслабваше.

Двамата поеха обратно към Лондон, както си бяха с мокрите дрехи, и спряха в една кръчма по пътя, за да хапнат нещо пържено.

Паоло паркира колата до сградата, в която се намираше апартаментът на Джул. Не я целуна, но протегна ръка и хвана нейната.

— Харесвам те — каза той. — Помислих си... Май вече го показах ясно? Но си помислих, че е хубаво да го изрека.

Джул също го харесваше. Харесваше себе си, когато беше с него.

Но не беше себе си с него. Не знаеше какво или даже кого всъщност харесва Паоло.

Може да беше Ими. Може да беше Джул.

Не бе сигурна къде постави разделителната линия между двете. Джул ухаеше на жасмин като Имоджен, говореше като Имоджен, обичаше книгите, които Имоджен обичаше. Тези неща бяха верни. Джул бе сирак като Ими, постигнала бе всичко в живота си сама, имаше загадъчно минало. Чувстваше, че у Имоджен се съдържаше толкова много от Джул, а в Джул — от Имоджен.

Ала Паоло смяташе, че Пати и Гил са нейни родители. Мислеше, че е посещавала същия университет като горката мъртва Брук Ланън. Вярваше, че е еврейка, че е богата и притежава апартамент в Лондон. Тези лъжи бяха част от онова, което той харесваше. Невъзможно беше да му каже истината, а дори и да го направеше, той щеше да я намрази заради лъжата.

— Не мога да излизам с теб — каза тя.

— Какво?

— Не мога да излизам с теб. Така. Изобщо.

— Защо не?

— Просто не мога.

— Имаш си някой друг ли? Вече излизаш с някой друг? Може да си взема номерче или да се наредя на опашката, или каквото там.

— Не. Да. Не.

— Кое от двете? Мога ли да променя мнението ти?

— Не съм свободна.

Можеше да му каже, че си има друг, но не желаше да го лъже повече.

— Защо?

Тя отвори вратата на колата.

— Нямам сърце.

— Почакай.

— Не.

— Моля те, почакай.

— Трябва да вървя.

— Зле ли си прекара? Като изключим дъжда, Стоунхендж, Заключената къща и липсата на овце? Като изключим факта, че днешният ден беше една безкрайна поредица от катастрофи?!

Джул искаше да остане в колата. Да докосне устните му с връхчетата на пръстите си, да се отпусне, да се превърне в Ими и да позволи на лъжите да се струпат една върху друга.

Но не беше възможно.

— Остави ме на мира, по дяволите! — сопна му се тя.

После отвори вратата на колата и излезе под проливния дъжд.

Минаха няколко седмици. Джул продължаваше да поддържа веждите си тънко оформени. Купуваше все повече и повече дрехи, прекрасни модели на солени цени. Накупи готварски книги за кухнята на апартамента, макар че никога не ги използваше. Ходеше на балет, опера, театър. Разгледа всички забележителности — историческите паметници, музеите, известните сгради. Купуваше антики от „Портобело Роуд“.

Късно една вечер в апартамента се появи Форест. А се предполагаше, че е в Америка...

Джул надзърна през шпионката и потисна паниката си. Прииска ѝ се да отвори прозореца и да се покатери по улука до покрива, да скочи на съседната сграда — направо казано, прииска ѝ се просто да не беше вкъщи. Щеше ѝ се да промени формата на веждите си, прическата си, грима си и...

Той звънна втори път. Джул реши да си свали пръстените и да облече анцуг и тениска вместо дългата лятна рокля, която носеше. Застана пред вратата и си напомни, че от край време бе наясно с вероятността Форест да изникне отново. Все пак апартаментът беше на Ими. Тя вече бе измислила план. Можеше да се справи с него. Отключи вратата.

— Форест. Каква прекрасна изненада!

— Джул.

— Изглеждаш уморен. Добре ли си? Влизай.

Форест носеше малък сак. Тя го взе от ръцете му и го вкара в апартамента.

— Току-що пристигам от летището — каза той, като потри челюст и присви очи зад очилата си.

— Такси ли взе дотук от „Хийтроу“?

— Да — отвърна той и я изгледа студено. — А ти защо си тук? В апартамента на Имоджен?

— Ще остана наоколо за малко. Тя ми даде ключовете си.

— Къде е тя? Искам да я видя.

— Снощи не се прибра. Как откри апартамента?

— Госпожа Соколов ми продиктува адреса — отвърна Форест и неловко сведе очи към пода. — Полетът беше дълъг. Може ли една чаша вода?

Джул го поведе към кухнята. Сипа му вода от мивката, без да му предлага лед. В купата на кухненския плот имаше лимони, защото тя си представяше, че така трябва да изглежда един апартамент, но в шкафовете и в хладилника нямаше нищо от нещата, които Имоджен би купила. Джул ядеше солети и подсладено фъстъчено масло, салам и шоколад. Надяваше се Форест да не поиска нещо за ядене.

— Та къде е Ими? — поинтересува се той.

— Нали ти казах, не е тук.

— Но, Джул...

Той я стисна над лакътя и тя изпита моментен страх — страх от тежката му ръка, впитана в плата на тениската ѝ, колкото и да бе слаб и хилав.

— Къде е, ако не тук? — изрече той много бавно.

Джул ненавиждаше усещането за тялото му, долепено така близо до нейното.

— Не смей да ме докосваш повече — каза му. — Никога повече. Разбра ли?

Той пусна ръката ѝ и влезе в дневната, където се изтегна неканен на дивана.

— Мисля, че знаеш къде е. Това е.

— Сигурно е отишла в Париж за уикенда. Дотам се стига много бързо по тунела под Ла Манш.

— Париж ли?

— Предполагам.

— Да не ти е поръчала да не ми казваш къде отива?

— Не. Дори не знаехме, че ще дойдеш.

Форест се отпусна обратно на дивана.

— Трябва да я видя. Писах ѝ съобщение, но май ме е блокирала.

— Тук използва друг телефон, с различен номер.

— Не отговаря и на имейлите ми. Затова дойдох чак дотук. Надявах се да можем да поприказваме.

Джул приготви чай и за двамата, докато Форест звънеше от хотел на хотел. Наложил му се да пробва късмета си поне в дванайсет, преди да успее да си намери стая за няколко нощувки.

Достатъчно арогантен беше да си въобрази, че Имоджен ще го покани да отседне в апартамента.

Средата на декември 2016 г.

Сан Франциско, Калифорния

Два дни преди пристигането си в Лондон Джул се катереше тромаво нагоре по един хълм в Сан Франциско, помъкнала тежка статуя на лъв в раницата си.

Обожаваше Сан Франциско. Изглеждаше точно така, както го бе описала Ими — хълмист и старомоден, но същевременно просторен и елегантен. Днес Джул бе отишла да види Музея на азиатските изкуства и по-специално — изложбата на керамични изделия. Притежателката на апартамента ѝ я бе препоръчала.

Мади Чънг, въпросната жена, бе висока и слаба, петдесетинагодишна и хомосексуална. Носеше дънки, често пушеше на верандата и имаше малка книжарничка. Джул плащаше в брой седмица за седмица наема на апартамента, намиращ се на последния етаж на викторианската къща. Мади и съпругата ѝ обитаваха долните два етажа. Мади често ѝ говореше за история на изкуството, както и за интересните изложби в галериите. Беше много мила и явно смяташе, че Джул се нуждае от приятелска подкрепа.

Днес, когато Джул се прибра у дома, Брук Ланън седеше на стълбите отпред. Приятелката на Ими от „Васар“.

— Подраних — заяви Брук. — Но както и да е.

Кабриолетът на Брук бе паркиран пред сградата за през нощта. Трябваше да дойде да си го вземе, но Джул ѝ беше писала съобщение, с което я молеше да остане малко повече, за да поговорят.

Брук имаше пълнички бедра, квадратна челюст и пригладена руса коса, която винаги изглеждаше по един и същи начин. Бяла кожа и червило с телесен цвят. Спортни, но модерни дрехи. Бе израснала в Ла Хоя. Пиеше твърде много, в гимназията бе играла хокей на трева и беше минала през поредица гаджета, сред които и едно момиче, но никога не се бе влюбвала. Всички тези неща Джул знаеше от Мартас Винярд.

Брук се изправи от стъпалото, залитна и почти падна.

— Добре ли си? — попита я Джул.

— Не точно.

— Пила ли си?

— Да — отвърна Брук. — И какво от това?

Нощта наближаваше и наоколо се спускаше тъмнина.

— Да идем някъде с колата — предложи Джул. — Да поприказваме.

— Някъде с колата ли?

— Ще е приятно. Имаш такава готина кола. Дай ключовете на мен.

Автомобилът ѝ беше от онзи тип, който възрастните мъже си купуваха, за да се самоубедят, че още са секси. Двете му седалки бяха бежови на цвят, а отвън бе заоблен и яркозелен. Джул се запита дали не беше на бащата на Брук.

— Не може да караш, ако си пила.

— Ти какво, за полицайка ли се имаш?

— Ни най-малко.

— Шпионин ли си?

— Брук.

— Не, сериозно — така ли е?

— Не мога да ти отговоря.

— Ха. Точно това би казал един шпионин.

Вече нямаше значение какво щеше да каже или нямаше да каже на Брук.

— Да си направим един кратък поход — рече Джул. — Знам едно хубаво местенце в Националния парк. Може да минем през Голдън Гейт. Адски живописно ще е.

Брук подрънка с ключовете в джоба си.

— Малко е късно вече.

— Виж — поде Джул. — Между нас имаше недоразумения във връзка с Ими и се радвам, че се съгласи да дойдеш. Хайде просто да отидем на някое спокойно място и да го обсъдим. В апартамента ми не е твърде подходящо.

— Не съм сигурна, че ми се приказва с теб.

— Подранила си — отбеляза Джул. — Значи искаш да говориш с мен.

— Добре де, ще поговорим, ще се попрегръщаме и прочее — съгласи се Брук. — Ими ще се зарадва.

И ѝ подаде ключовете.

Алкохолът караше хората да оглупяват.

Оставаха два дни до Коледа и беше прекадено студено за подобно нещо, но гюрукът на кабриолета беше спуснат. Брук настоя за това. Джул носеше дънки, ботуши и топъл вълнен пуловер. Раницата ѝ беше в багажника, а в нея бе сложила портфейла си, втори пуловер, чиста тениска, бутилка вода с широко гърло, пакетче мокри кърпички, черна торба за боклук и статуята на лъва.

Брук извади полупразно шише водка от дамската си чанта, но не отпи. Вместо това заспа почти веднага.

Джул подкара автомобила през града към моста Голдън Гейт. Когато стигнаха до него, вече започваше да я обзема напрежение. Приглушеното пътуване ѝ действаше на нервите. Побутна Брук, за да я събуди.

— Мостът — обяви тя. — Погледни.

Той се извисяваше над тях — оранжев и величествен.

— Хората много обичат да се хвърлят от тоя мост — смънка Брук с протяжен глас.

— Какво?

— На второ място е в класацията на мостовете с най-много самоубийства в целия свят — уточни Брук. — Четох го някъде.

— Кой е първият?

— Един мост над река Яндзъ. Забравих го как се казва. Обичам да чета такива работи — каза Брук. — Хората смятат, че смърт като тази би изглеждала много поетично. Затова го правят. Докато, ако се самоубиеш, като си срежеш вените във ваната например, е по-скоро гадно. И какви дрехи да облече човек за такова нещо?

— Няма нужда да обличаш дрехи.

— Ти пък откъде знаеш?

— Просто знам — отвърна Джул.

Искаше ѝ се да не бе заговаряла Брук на тази тема.

— Не желая хората да ме гледат гола, като умра! — почти извика Брук във въздуха над Голдън Гейт. — Но не държа и да нося дрехи във

ваната! Много тъпо изглежда!

Джул не ѝ обърна внимание.

— Така или иначе, в момента строят бариера, за да попречат на хората да скачат — додаде Брук. — Тук, на Голдън Гейт.

Колата прекоси моста и двете продължиха в мълчание към парка.

В крайна сметка Брук допълни:

— Не трябваше да зачеквам темата. Не искам да ти давам идеи.

— Никакви идеи нямам.

— Не се самоубивай — каза Брук.

— Няма да се самоубия.

— Казвам ти го като приятелка, разбираш ли? Нещо става с теб.

Джул не отговори.

— Израснах около много нормални и стабилни хора — продължи Брук. — В семейството ми всички винаги са се държали нормално. Толкова нормално, че ми идеше да си избода очите. Така че мога да се нарека специалист в тази област. А ти — ти не си нормална. Трябва да обмислиш дали да не потърсиш помощ от някого, само това казвам.

— Ти си въобразяваш, че да бъдеш „нормален“ означава да си червив с пари.

— Нищо подобно. Вивиан Абрамовиц е на пълна стипендия във „Васар“, а е нормална, вещицата ѝ с вещица.

— Мислиш си, че е нормално винаги да получаваш каквото поискаш? — настоя Джул. — Да ти е лесно. Само че нещата не стоят така. Повечето хора не получават онова, което искат — изобщо. Затръшват им вратите в лицето. Трябва непрекъснато да се мъчат да продължават напред. Не живеят в твоя вълшебен свят, пълен с луксозни коли, съвършени зъби, ваканции в Италия и кожени палта.

— Ето — заключи Брук. — Просто доказа твърдението ми.

— Как?

— Не е нормално дори да говориш такива неща. Появи се пак в живота на Ими, след като не я бе виждала с години, и само след няколко дни вече се беше нанесла у тях, взимаше нещата ѝ назаем, плуваше в проклетия ѝ басейн и ѝ даваше да плаща, когато ходеше на фризьор. Посещавала си „Станфорд“, за бога, и са ти отрязали стипендията — олеле, колко страшно! Но не се изкарвай някаква обикновена, средностатистическа гражданка. Никой не ти затръшва врати във физиономията, Джул. Освен това, хайде де — никой вече не

носи кожени палта, защото това е очевидно неетично. Нечия баба може и да продължава да го прави, но не и нормалните хора. Пък и никога не съм обелвала дума за зъбите ти. Пфу! Трябва да вземеш да се отпуснеш малко и да се научиш да се държиш като човек, ако искаш да имаш истински приятели, а не просто хора, които те търпят.

Нито една от двете им не промълви нищо повече през остатъка от пътуването.

Паркираха и Джул си взе раницата. Извади ръкавиците си от джоба на дънките си и ги сложи.

— Да оставим телефоните си в багажника — каза.

Брук я изгледа продължително.

— Хубаво. Да се слеем с природата... или каквото там — рече завалено накрая.

Заклучиха телефоните и Джул прибра ключовете за колата в джоба си. Впериха очи в табелата, поставена в ъгъла на паркинга. На нея имаше карта с отбелязани в различни цветове маршрути за походи.

— Да идем към онази площадка с хубавата гледка — каза Джул, сочейки синия маршрут. — Вече съм била там.

— Все ми е едно — заяви Брук.

Походът беше дълъг шест километра и обикаляше в неправилен кръг. Паркът бе почти празен заради студа и празничния сезон, но няколко семейства тъкмо си тръгваха. Уморени деца хленчеха или се сгушваха в ръцете на възрастните, които ги носеха. Когато Брук и Джул се устремиха към върха на стръмнината, пътеката се простря пред тях празна.

Джул долови как сърцето ѝ започна да бие по-бързо. И зае водаческото място.

— Ти си падаш по Имоджен — наруши тишината гласът на Брук. — Хич не си мисли, че това те прави специална. Всички си падат по Имоджен.

— Тя ми е най-добра приятелка. Не е същото като да си „падам“ по нея.

— Тя не е най-добра приятелка на никого. Тя е разбивачка на сърца.

— Не приказвай гадни неща по неин адрес. Просто си ѝ сърдита, задето не ти отговаря на съобщенията.

— Напротив, вече ми отговори. Не това имам предвид — възрази Брук. — Слушай. Когато се сприятелявахме с хората по време на първата ни година в университета, Ими непрекъснато идваше на гости в стаята ми в общежитието: сутрин ми носеше по някое лате, преди да идем на лекции; влачеше ме по прожекциите на филмите в салона на Факултета по кинематография; молеше ме да вземе назаем някой чифт обеци; носеше ми от онези бисквитки с формата на риби, защото знаеше, че ги обичам.

Джул не каза нищо.

Ими бе влачила и нея по прожекции на филми. Купувала ѝ бе шоколад. Носила ѝ беше кафе в леглото, когато живееха заедно.

Брук продължи:

— Идваше всеки вторник и четвъртък, защото имахме сутрешни лекции по италиански. Когато пристигнеш, обикновено още спях. Налагаше ѝ се да ме изчака, докато се облека. Съквартирантката ми все хленчеше, задето Ими идва така рано, ето защо започнах да си набивам аларма на телефона. Ставах и отивах да я чакам пред вратата, преди да се е появила. И един ден тя просто не дойде. Беше в началото на ноември, ако не се лъжа. И знаеш ли какво? Така и не се появи повече. Не ми носеше лате, не ме канеше да ходим да гледаме филми. Беше се прехвърлила на Вивиан Абрамовиц. И знаеш ли какво? Можеше да реагирам като някоя шестокласничка, Джул. Можеше да се разсърдя и да започна да провокирам сценки в стил „горкичката аз“ и „не можеш да имаш две най-добри приятелки“... и подобни глупости. Но не го сторих. Държах се мило с тях. Трите бяхме приятелки. И нямаше проблем.

— Окей.

Джул мразеше тази история. Мразеше и факта, че преди да я чуе, не бе знаела, че причината Брук и Вивиан да не се харесват, е самата Имоджен.

Брук добави:

— Това, което исках да ти разкажа, е, че Имоджен разби сърцето и на горката малка Вивиан. И на Айзък Тъпърман. Докато ходеше с него, непрекъснато се заобикаляше с най-различни други момчета, а Айзък, естествено, стана ревнив и неуверен. След което я изненада,

зарязвайки я — но какво бе очаквала, след като тя се занасяше и с други? Все искаше да види дали ще може да накара хората да загубят самообладание и да се вманиачат по нея. И знаеш ли какво? С теб се случи именно това. Както и с много други хора в университета. Имоджен обожава да го прави, защото я кара да се чувства готина и привлекателна, но така няма как да продължите да сте приятелки. Другият начин да подходиш към нещата е да покажеш, че си над тях, и да запазиш хладнокръвие. Тогава Имоджен проумява, че си не по-малко силна от нея — или може би даже повече. Затова започва да те уважава и може да продължите да сте приятелки.

Джул мълчеше. Това бе нова версия на историята за Айзък Тъпърман — Айзък от „Бронкс“ с неговите Коутс и Морисън, с поемите, които оставяше закачени на колелото на Имоджен, с възможната бременност. Ими не го ли бе гледала с възхищение? Тя беше влюбена в него, а после се бе разочаровала — но едва след като той я беше зарязал. Не изглеждаше възможно тя да го е пренебрегвала.

Изведнъж обаче й се стори напълно вероятно. Струваше й се абсолютно разбираемо, че Имоджен, която се бе чувствала повърхностна и посредствена в сравнение с интелекта и мъжествеността на Тъпърман, бе поискала да си възвърне усещането за контрол и сила, като му изневери.

Не спираха да вървят през гората. Слънцето започваше да залязва.

По пътеката не се мяркаха други хора.

— Щом искаш да бъдеш като Ими, бъди като нея. Хубаво — каза Брук.

Бяха стигнали до участък от маршрута, който минаваше по ръба на дълбок пролом. Водеше към дървеното стълбище, което на свой ред бодеше към кулата, от която се разкриваше гледката към ниската долина и заобикалящите я хълмове.

— Но ти не си Имоджен, нали се сецаш?

— Знам, че не съм Имоджен.

— Не съм уверена, че е така.

— И без това не е твоя работа.

— Може би вече е. Може би смятам, че си неуравновесена и че най-добре за теб би било да се отделиш от Ими и да потърсиш помощ за психическите си проблеми.

— Кажи ми едно. Защо дойдохме тук? — попита Джул и застана на стъпалата над Брук.

Проломът се простираше под тях.

Слънцето почти бе залязло.

— Попитах те — защо дойдохме тук? — повтори Джул с нехаен тон, свали раницата от рамото си и я отвори, сякаш се канеше да извади бутилката вода.

— За да поговорим по въпроса, както каза ти. Искам да спреш да се месиш в живота на Ими, да живееш от нейните пари, да я караш да пренебрегва приятелите си и каквото там още вършиш.

— Попитах те защо сме тук — настоя Джул, наведена над раницата.

Брук сви рамене.

— Точно тук ли? В този парк? Ти ни докара.

— Така.

Джул вдигна раницата си със статуята на лъва от Музея на азиатските изкуства. Замахна веднъж силно и я стовари в челото на Брук с ужасяващо изхрущяване.

Статуята не се бе счупила.

Главата на Брук се отметна назад. Тя залитна на дървената пътека.

Джул пристъпи напред и я удари пак. Този път отстрани. От главата на Брук бликна кръв. Едрите капки опръскаха лицето на Джул.

Брук се свлече срещу парапета, вкопчена в дървената му решетка.

Джул пусна статуята и се наведе към нея. Сграбчи я за коленете. Брук я ритна в рамото и размахна ръце, за да се хване отново за парапета. Цапардосала я беше здраво и Джул усети как костта ѝ излиза от ставата и рамото ѝ пламва от болка.

По дяволите!

За момент всичко пред очите ѝ избледня. Тя пусна Брук и лявата ѝ ръка увисна безжизнена до тялото, но после стегна дясната си ръка и я насочи към предмишниците на Брук, за да я откопчи от парапета. След което се наведе пак. Хвана Брук за краката, вкопчи се в тях въпреки опитите ѝ да се отскубне, подложи здравото си рамо под тялото ѝ, повдигна я и я хвърли.

Всичко замря.

Копринената руса коса на Брук се развя надолу.

Дочу се глухо изпращяване, когато тялото ѝ се блъсна в клоните на дърветата, и още едно — когато се стовари на дъното на каменистия пролом.

Джул се наведе над парапета. Тялото беше напълно неразличимо под зеленината.

Тя се огледа наоколо. Все още беше пусто.

Раменната ѝ става беше изкълчена. Така я болеше, че не можеше да мисли трезво.

Не бе очаквала да бъде контузена. Ако се окажеше, че не може да движи ръката си, щеше да се провали, защото Брук беше мъртва, кръвта ѝ бе опръскала всичко наоколо и Джул трябваше да се преоблече. Веднага.

Наложи си да успокои дишането си. Застави очите си да се фокусират.

Стиснала лявата си китка с дясната ръка, тя вдигна лявата си ръка нагоре и настрани от тялото. Веднъж, два пъти — господи, как болеше! Ала на третия опит костта рязко потъна обратно в ямката си.

Болката изчезна.

Джул бе видяла някакъв мъж да го прави по време на тренировка по бойни изкуства и го бе попитала как става.

Дотук добре. Тя надзърна надолу към пуловера си. Бе опръскан с кръв. Свали го. Тениската ѝ под него също беше мокра. Съблече и нея и използва чистата ѝ част да избърше ръцете и лицето си. Махна ръкавиците си. Извади мокрите кърпички от раницата и се почисти — шията, гърдите, целите ръце, треперейки на зимния студ. Напъха мръсните дрехи и кърпички в черния плик за боклук, завърза го и го прибра в раницата.

После си облече чистата тениска и чистия пуловер.

По плата на чантата, в която бе сложила статуята, имаше кръв.

Джул я свали и я обърна на обратно, за да не се забелязва. После прибра статуята в раницата си и пъхна мръсната чанта в бутилката за вода с широко гърло.

Използва още от кърпичките, за да почисти капките кръв от дървената пътека, след което натъпка и тях в бутилката.

Огледа се.

Пътеката беше безлюдна.

Докосна рамото си внимателно. Беше добре. Мина лицето, ушите и косата си още четири пъти с мокри кърпички. Искаше ѝ се да се бе сетила да си вземе джобно огледалце. Хвърли поглед през ръба на моста надолу към пропастта.

Не можа да различи Брук.

Пое обратно по маршрута. Чувстваше се така, сякаш можеше да върви вечно, без да се умори. Не съзря никого по пътеката, докато не се върна обратно в началото ѝ. Там подмина четирима атлетични на вид мъже, нахлупили шапки като на Дядо Коледа и носещи фенери в ръка. Тъкмо тръгваха по маршрута, отбелязан в жълто.

Щом се върна обратно при колата, Джул спря за момент.

Трябваше да я зареже тук. Ако отидеше с нея някъде другаде, нямаше да има логика във версията за злополука, когато откриеха тялото на Брук в пролома.

Качи се внимателно вътре. Извади мокрите кърпички и започна да търка ръчната спирачка, но се спря.

Не, не. Този план не беше добър. Как така не се беше сетила преди? Щеше да изглежда подозрително, ако в колата изобщо нямаше отпечатъци. Тези на Брук трябваше да си бъдат там. Съвършено чистата ръчна спирачка щеше да изглежда странно.

Помисли! Помисли! Бутилката водка лежеше на пода пред мястото до шофьора. Джул я вдигна, увила дланта си с кърпичка, и разви капачката. После изсипа малко водка върху спирачката, сякаш някой я бе разлял случайно. Може би щяха да сметнат това за причината да липсват отпечатъци. Нямаше представа дали следователите проверяваха подобни неща. Всъщност изобщо не знаеше какво включваха огледите им.

По дяволите!

Слезе от колата. Наложил си да разсъждава логично. Отпечатъците ѝ не фигурираха в никакви списъци. Нямаше криминално досие. От полицията наистина щяха да познаят, че някой друг е управлявал колата, ако проверяха, но нямаше как да установят, че е била Джул.

Не съществуваха доказателства момиче на име Джул Уест Уилямс някога да е посещавало или живяло в Сан Франциско.

Тя отвори багажника и извади двата телефона — този на Брук и своя. Сетне, все още треперейки, заключи колата и се отдалечи.

Вечерта беше мразовита. Джул крачеше бързо, за да се стопли. След като измина около два километра, се почувства по-спокойна. Изхвърли бутилката в една кофа до пътя. По-нататък метна на дъното на някакъв голям контейнер опръсканите с кръв дрехи, прибрани в черния плик.

И продължи да върви.

Мостът Голдън Гейт като че пламтеше на фона на нощното небе. Джул беше така миниатюрна спрямо него, но пък се усещаше, сякаш отгоре я осветяваше яркият лъч на някакъв прожектор. Запрати телефона и ключовете от колата на Брук през парапета на моста право в реката.

Животът ѝ бе като заснет на лента. Изглеждаше великолепно на светлината на уличните лампи. Боричкането бе накарало бузите ѝ да поруменяят. А, да — и дрехите ѝ стояха направо зашеметяващо.

Да, вярно беше, че е способна на насилие и престъпления. Може да се каже дори, че беше жестока. Но това бе част от професията ѝ и тя бе изумително добра в нея, затова всъщност беше секси.

Луната бе като тънък сърп в небето, а вятърът — суров. Джул си поемаше дълбоки, пресекливи глътки въздух и се наслаждаваше на блясъка, болката и красотата на живота си като екшън герой.

Щом се върна в апартамента, извади статуята на лъва от раницата си и я заля с белина. После я изми с душа, изсуши я и я постави на полицата над камината.

На Имоджен много би ѝ допаднала. Тя обожаваше котки.

Използвайки името на Имоджен, Джул си купи самолетен билет до Лондон с полет от Портланд, Орегон. След това хвана такси до автогарата.

Когато пристигна, разбра, че току-що е изпуснала автобуса, който заминаваше в девет вечерта. А следващият тръгваше чак в седем сутринта.

Тя се настани да чака, а притокът на адреналин от последните няколко часа отшумя. Купи си три опаковки бонбони „M&M“ с фъстъци от един автомат и седна върху куфарите си. Изведнъж се почувства изтощена и уплашена.

Освен нея на гарата имаше само още няколко души. Всички я използваха за подслон за през нощта. Джул засмука бонбоните, за да ѝ стигнат за по-дълго. Помъчи се да почете, но не можеше да се съсредоточи. Двайсет и пет минути по-късно пияницата, заспал на една от пейките, се събуди и запя на висок глас:

*Възрадвайте се, братя и сестри,
и нека всяка грижа ви остави,
че в този ден Спасител се роди —
от грях и злоба той ще ни избави.
По пътя прав, Исусе, ни води
и нека сатаната ни забрави!^[1]*

Джул знаеше, че е кривнала много далеч от правия път. Беше убила едно глупаво, устато момиче, и то напълно умишлено и хладнокръвно. Никога нямаше да се появи спасител, който да я избави от каквото и да бе онова, което я беше подтикнало да го стори. Тя никога не бе имала спасител.

Това беше. Нямаше връщане назад. Беше сама насред леденостудена автогара на двайсет и трети декември, слушаше песента на някакъв пияница и изстъргваше последните частици засъхнала чужда кръв изпод ноктите си с крайчето на автобусния си билет. Другите хора, добрите хора, в момента печаха джинджифилови сладки, ядяха захарни бастунчета и връзваха панделки на коледните подаръци. Препираха се, подреждаха украсите, разчистваха трапезата след обилните угощения, подпийнали с греяно вино, и се настаняваха да гледат приятни стари филми.

А Джул беше тук. Заслужаваше студа, самотата, пияниците и боклука. Заслужаваше хиляда по-лоши наказания и мъчения.

Върховете на стрелките на часовника обикаляха циферблата. Удари полунощ и официално настъпи Коледа. Джул си купи чашка горещ шоколад от един автомат.

Изпи я и усети как се стопля. Изтръгна се от униинето си. Все пак тя беше смела, умна и силна. Бе осъществила целта си успешно. Дори някак стилно, можеше да се каже. Извършила бе убийство с помощта на статуя на котка, по дяволите, и то насред прекрасен

национален парк, сред зрелищния пейзаж на един огромен пролом. Не бе имало и едничък свидетел. Не бе оставила и капка кръв след себе си.

Убийството на Брук беше акт на самозащита.

Хората трябваше да се защитават. Такава бе човешката природа и Джул бе прекарала години в тренировки, за да стане особено добра. Събитията днес бяха доказателство, че беше още по-способна, отколкото се бе надявала. Та тя бе направо феноменална — воин мутант, суперсъздание. Дали Върколака губеше време да скърби за хората, след като ги наръгаше с ноктите си? Убиваше непрекъснато, за да се защитава — или в името на някоя благородна кауза. Същото се отнасяше за Борн, Бонд и всички останали. Героите не си мечтаеха за джинджифилови сладки, подаръци и захарни бастунчета. Джул също нямаше да го прави. Не беше като изобщо да ги е имала някога. Нямаше за какво да провесва нос.

*Възрадвайте се, братя и сестри,
и нека всяка грижа ви остави...*

Пияницата пак беше подхванал песента.

— Млъкни, да не взема да дойда и да те накарам! — кресна му Джул.

Гласът притихна.

Тя допи последната глътка топъл шоколад. Нямаше да размишлява дали е кривнала от правия пет, или не. Не изпитваше вина. Щеше да продължи да следва мисията си на супергерой — силна и непоколебима.

Джул Уест Уилямс прекара двайсет и четвърти декември в деветнайсетчасово пътуване в автобуса и заспа рано сутринта на Коледа в един хотел до летището в Портланд. В единайсет преди обяд взе автобус до летището и чекира багажа си за нощния полет до Лондон в бизнес класа. Хапна бургер в една закусвалня. После си купи няколко книги и се напръска с непознат за нея парфюм в безмитния магазин.

[1] God Rest Ye Merry, Gentlemen — традиционна английска коледна песен. — Б.пр. ↑

Средата на декември 2016 г.

Сан Франциско

В деня преди похода Джул получи обаждане от Брук.

— Къде си? — излая Брук вместо поздрав. — Виждала ли си Ими?

— Не.

Джул тъкмо бе приключила с тренировката си. Седна на една от пейките пред фитнес центъра „Хайт-Ашбъри“.

— Пратих й един милиард съобщения, но не отговаря — заяви Брук. — Няма я нито в Snapchat, нито в Instagram. Започвам вече да й се ядосвам, та реших да ти звънна да видя какво знаеш.

— Ими не отговаря на никого — каза Джул.

— Къде си?

Джул не видя причина да лъже.

— В Сан Франциско.

— Тук ли си?

— Чакай, и ти си тук?

Ла Хоя, където Брук трябваше да бъде, беше поне на осем часа път с кола оттук.

— Имам приятели от гимназията, които учат в университети в Сан Франциско, затова си запазих стая в хотел и дойдох. Но се оказва, че всички са на работа или на изпити днес. Трябваше да се видя с Чип Луптън тази сутрин, но гаднярът ме отсвири. И ми писа да ми го съобщи чак когато вече го чаках в някаква зала, пълна с умрели змии.

— Умрели змии ли?

— Уф! — простена Брук многострадално. — В Академията на науките съм. Проклетият Луптън каза, че искал да разгледа изложбата на влечуги. Ако не ми се щеше да спя с него, никога нямаше да се съглася. Ими с теб ли е дошла?

— Не.

— Кога, по дяволите, беше Ханука? Да не би да се е върнала у дома за празника?

— Сега е. Но не би се върнала вкъщи заради това. Отишла е в Мумбай може би. Не съм сигурна.

— Окей. Ела тогава, след като и без това си тук.

— При змиите ли?

— Аха. Леле, каква скука ме гони. Далеч ли си?

— Имам...

— Не ми казвай, че имаш работа. Двете ще продължим да пишем съобщения на Ими, докато не се види принудена да се свърже с нас. Телефонът ѝ има ли обхват в Мумбай? Ако не, ще ѝ пишем имейли. Ела да ме намериш при змиите — нареди Брук. — Трябва да се обадиш и да предупредиш за посещението си обаче. Изпращам ти номера.

Джул искаше да види всичко. Още не бе ходила в Академията на науките. Освен това искаше да научи всичко, което Брук Знаеше за живота на Ими след Винярд. Ето защо си взе такси.

Академията представляваше природонаучен музей, пълен с динозавърски кости и препарирани животни.

— Имам записан час за два — каза тя на мъжа на рецепцията.

— Документ за самоличност, моля.

Джул му показва картата си от „Васар“ и той я пусна да мине.

— Разполагаме с над триста хиляди екземпляра от сто шейсет и шест държави — осведоми я той. — Приятно прекарване!

Колекцията се помещаваше в няколко зали, наподобяващи нещо средно между библиотека и склад. По полиците бяха подредени стъкленици със съхранени във формалдехид животни: змии, гущери, жаби и множество създания, които Джул не можеше да определи точно. Всички имаха грижливо надписани етикети.

Джул знаеше, че Брук я чака, но не ѝ писа да каже, че е пристигнала. Вместо това закрачи бавно покрай рафтовете, като се стараеше да не вдига шум със стъпките си.

Запомняше имената на повечето неща, които разглеждаше. *Xenopus laevis*, африканска ноктеста жаба. *Crotalus cerastes*, гърмяща змия. *Crotalus ruber*, червена диамантена змия. Отбелязваше си наум

наименованията на различните отровни змии, саламандри, редки жаби и миниатюрни влечуги, които се срещаха само на някои далечни острови.

Отровните змии бяха набити и сякаш се носеха из мътната течност. Джул докосна с ръка стъклото от другата страна на отровните им усти и долови как я побиват тръпки от страх.

Зави зад един ъгъл и завари Брук седнала на пода между рафтовете, втрещена в едрата жълта жаба на най-долното ниво.

— От цяла вечност те чакам — каза тя.

— Заяпах се в змиите — обясни Джул. — Толкова са могъщи.

— Не са могъщи. Умрели са — рече Брук. — Навити и затворени в бутилки и никой не ги обича. Леле, колко ли депресиращо ще е, ако след смъртта ти роднините ти те набутат в огромен буркан, пълен с формалдехид?

— В тях има отрова — продължи да говори Джул за змиите. — Някои са в състояние да убият животно, трийсет пъти по-голямо от тях. Не смяташ ли, че би било невероятно усещане да знаеш, че разполагаш с подобно оръжие?

— Толкова са грозни, ще им се не види — каза Брук. — Не си струва. Но все едно. Омръзна ми от влечуги. Да идем за по едно еспreso.

В малкото павилионче със закуски сервираха миниатюрни чашки убийствено горчиво кафе и италиански сладолед. Брук каза на Джул да си поръча с ванилия, след което двете изляха еспресото в купичките със сладоледа.

— Това си има име — заяви Брук, — но не го запомних, като ходихме в Италия. Сервираха ни го в едно малко ресторантче на някакъв площад. Майка ми все се опитваше да ми разкаже историята на площада, а баща ми: „Хайде да си поупражняваме италианския...!“. Но на двете със сестра ми ни беше скучно. Така бяхме през цялото пътуване, едва си държахме очите отворени, само че после — и това ставаше почти всеки път — ни донасяха храната и направо забравяхме къде се намираме. Ходила ли си в Италия? Пастата там е на такова ниво, каквото просто не можеш да проумееш, ако не си я пробвала, заклевам се! Престъпно добра е! — Тя надигна купичката си, изпи последните глътки еспreso и обяви: — Идвал у вас за вечеря.

Още не бяха говорили за Иможден, затова Джул се съгласи.

Купиха салам, паста и доматен сос. Брук извади една бутилка вино от багажника на колата си. Докато тя се суетеше наоколо, Джул пъкна получената поща в едно чекмедже, обръщайки надписите на пликовете надолу, след което скри и портмонето си.

— Готино местенце! — възкликна Брук, оглеждайки декоративните възглавници и бурканите с красиви лъскави камъчета.

Обходи с поглед шарената покривка, червените кухненски шкафове, статуетките и книгите, които бяха принадлежали на предишния обитател на апартамента. Сетне се разтърси из шкафовете и напълни една тенджера с вода за пастата.

— Трябва ти елха — каза тя. — Момент, да не си еврейка? Не, не си.

— Нищо не съм.

— Всеки е нещо.

— Не.

— Не ставай странна, Джул. Аз например съм от датски произход от страната на майка ми и от ирландско-католически и кубински произход от страната на баща ми. Това не означава, че съм християнка, но предполага, че трябва да се прибирам у дома всеки Бъдни вечер и да се преструвам, че внимавам по време на богослужението. Ти какво си?

— Не празнувам.

Искаше ѝ се Брук да не продължава да настоява за отговор. Нямахме такъв. В личната ѝ митология не съществуваше нещо, което да има пряка връзка с каквото и да било друго, освен с причината, поради която се бе превърнала в супергерой.

— Е, това си е направо срамота — каза Брук и отвори бутилката вино. — Разкажи ми какво прави Ими.

— Дойдохме тук заедно — отговори Джул. — Но само за една седмица. После тя каза, че отива в Париж, сбогувахме се, а по-късно ми писа да ми каже, че Париж е просто мегаполис, също като Ню Йорк, и че е решила вместо това да замине за Мумбай. Или ако не там — в Кайро.

— Знам, че не се е върнала у дома, защото майка ѝ пак ми писа имейл — каза Брук. — Ох, и знам също, че е зарязала Форест. Писа ми, че е посърнал като някое тъжно коте и че се радва, задето се е

отгървала от него, но не ми даде подробности. Говори ли с теб за чистача?

Това беше разговорът, който Джул искаше да проведе с Брук, но знаеше, че трябва да пипа внимателно.

— Малко. Какво ти разказа на теб?

— Обади ми се на следващия ден, след като си тръгнах от Винярд, и каза, че тя е виновна за всичко и заминава за Пуерто Рико с теб, за да си почине и да се посъвземе — обясни Брук.

— Не сме ходили в Пуерто Рико — констатира Джул. — Дойдохме тук.

— Адски мразя факта, че е толкова потайна — заяви Брук. — Обичам я, но тя обожава да се прави на загадъчна и непредсказуема, нали се сещаш. Толкова е досадно.

Джул се засегна от името на Имоджен.

— Стреми се да остане вярна на себе си, вместо само да угажда на околните — каза.

— Е, според мен далеч нямаше да е толкова лошо да започне да им угажда по малко — възрази Брук. — Може да се каже направо, че е крайно време да се постарее в тази насока.

Брук се приближи до телевизора, сякаш бе приключила разговора с дълбокомисления си извод, който обхващаше изцяло личността на Имоджен Соколов. Прехвърли няколко канала, докато не попадна на стар филм с Бети Дейвис, който тъкмо започваше.

— Хайде да го гледаме — предложи, след което отиде да си налее втора чаша вино и да сервира пастата.

Така и сториха. Филмът беше черно-бял. Всички носеха прекрасни дрехи и се държаха отвратително един с друг. След около час на вратата се чу почукване.

Беше Мади, собственичката на апартамента.

— Налага се да пусна и да спра водата в банята ти няколко пъти — каза тя. — Водопроводчикът е долу. Помоли да му помогна, за да видим защо не е наред напоследък.

— Удобно ли ще е да се върнеш по-късно? — попита Джул.

— Тъкмо е дошъл — каза Мади. — Ще отнеме само минутка. Едва ще ме усетиш.

Джул стрелна Брук, която бе вдигнала краката си на масичката за кафе.

— Влез.

— Благодаря, супер си — каза Мади.

Джул я последва, когато тръгна към банята и се зае ту да развърта, ту да завърта кранчетата на мивката.

— Това би трябвало да е достатъчно — каза накрая и се насочи към вратата на апартамента. — Отивам да проверя дали и моята мивка работи. Да се надяваме, че няма да е необходимо да се връщам.

— Благодаря — каза Джул.

— Не, аз благодаря, Имоджен. Извинявай, че те обезпокоих.

По дяволите!

По дяволите!

Вратата се затвори след Мади.

Брук изключи телевизора. Държеше телефона си в ръка.

— Какво каза тя току-що?

— Време е да си ходиш — каза Джул. — Пи твърде много. Ще ти викна такси.

Джул се постара да поддържа небрежен, но непрекъснат разговор, докато Брук не се качи в колата. Веднага щом таксито потегли обаче, телефонът на Ими звънна в джоба ѝ.

Брук Ланън: Ими! Къде си?

БЛ: Джул каза Мумбай? Или Кайро.

БЛ: Вярно ли е?

БЛ: Освен това Вивиан се държа адски гадно с мен и направо не мога да повярвам онова за нея и Айзък. Вярвам го, де, ама... отврат.

БЛ: Чип Луптън ме опипа по гърдите снощи, а днес ми върза тенекия. Е, ВСЕ ЕДНО. Ще ми се и ти да беше тук — само дето тук е толкова зле, че никак нямаше да ти хареса.

БЛ: Освен това Джул е казала на хазяйката си, че се казва Имоджен????!!!!

Най-после Джул отговори.

ИС: Хей! Ето ме.

БЛ: Здравсти!!!!

ИС: Чип ти е опипал гърдите?

БЛ: Значи така — ако искам да ми отговориш, трябва да спомена гърди, а... Хехе!

БЛ: Е, те наистина са си мн важни.

Джул изчака една минута и отвърна:

ИС: По-спокойно с Джул. Тя ми е най-старата приятелка.

ИС: Наех ѝ апартамент, докато си уреди нещата. Подписах за наема от мое име, затова хазяйката мисли, че това съм аз. Джул няма никакви пари.

БЛ: Не съм много сигурна. Нещо не ми харесва. Хайде де — Джул оставя тая жена да нарича НЕЯ „ИМОДЖЕН“.

ИС: Няма проблем.

БЛ: Не. Може да ти прецака кредитната история, а съм наясно, че ти пука за тея тъпотии. Плюс което е супер странно. „Кражба на самоличността“ нищо ли не ти говори? Тея неща наистина се случват.

БЛ: И къде си все пак? В Мумбай?

Джул не отговори. Нямахше какво да напише, за да предотврати явното решение на Брук да вдигне шум около ситуацията.

Последната седмица на септември 2016 г.

Сан Франциско

Девет седмици преди Брук да дойде за вечеря, Джул взе самолет от Пуерто Рико за Сан Франциско и се настани в хотел „Сър Франсис Дрейк“ в Ноб Хил. Мястото бе пълно с червено кадифе, златни полилеи и украси в стил рококо. Таваните бяха резбовани. Джул използва кредитната и личната карта на Имоджен. Рецепционистката не се усъмни в нищо и я нарече „госпожица Соколов“.

Запазила си бе апартамент на последния етаж. В него имаше кожени кресла и гардероб с позлатени дръжки. Още щом го зърна отвътре, се почувства по-добре.

Взе си дълъг душ и отми от кожата си потта от пътуването и спомените от Пуерто Рико. Изтърка се здраво с гъбата и изми косата си с шампоан два пъти. Облече си пижама, която никога преди не бе носила, и спа, докато болката във врата ѝ най-после не отшумя.

Прекара седмица в хотела. Чувстваше се така, сякаш се намира в яйце. Блестящата, твърда черупка на хотела я защитаваше, когато имаше потребност от това.

В края на седмицата разгледа един списък с обяви, изпрати няколко имейла и отиде да види апартамента в Сан Франциско. Мади Чънг я разведе наоколо. Мястото вече бе обзаведено, но не с безличните мебели, които човек очакваше да види в апартамент под наем. Бе пълен с необичайни скулптури и красиви дребни предмети, изложени в буркани: копчета, мраморни топчета и лъскави прозрачни камъни, поставени така, че да улавят светлината и да блещукат.

Когато ѝ връчи ключовете, Мади ѝ обясни, че предишният наемател бе обитавал апартамента над десет години — вече покоен джентълмен без живи роднини.

— Нямах на кого да съобщя за смъртта му. Никой не дойде да вземе вещите му — додаде тя. — А вкусът му бе така изискан, пък и се бе грижил за всичко толкова добре. Реших да пусна апартамента под наем, както си е обзаведен, подобно на ваканционна вила. Така хората ще могат да му се насладят.

Тя докосна един буркан, пълен със стъклени и мраморни топчета.

— Пробвах да ги даря на магазин за втора употреба, но не ги искат.

— Защо си е нямал никого? — попита Джул.

— Не знам. Беше едва на моята възраст, когато почина. Рак на гърлото. Не можах да открия никакъв кръвен роднина. Нямах и завещани пари. Може би си е сменил името или пък се е скарал с близките си. Случва се — отвърна Мади и сви рамене, заставайки вече на вратата. — Очакваш ли да ти донесат багаж или мебели скоро? Питам, защото предпочитам да съм си у дома, когато вратата на къщата ще е подпряна отворена цял ден. Но мисля, че ще се уговорим лесно за време, когато и на двете ни е удобно.

Джул поклати глава.

— Само с куфара съм.

Мади я погледна топло и се усмихна.

— Чувствай се като у дома си, Имоджен. Надявам се тук да ти хареса.

Здравейте, мамо и татко!

Тръгнах си от Мартас Винярд преди малко повече от седмица и сега пътувам. Не съм сигурна накъде! Може би до Мумбай или пък до Париж или Кайро.

Животът на острова бе спокоен и някак изолиран от останалия свят. Всичко се движеше по-бавно. Много съжалявам, че не ви потърсих по-рано. Просто имах нужда от време, за да разбера коя съм без училището, без семейството или нещо друго, което да ме определя. Разбирате ли какво искам да кажа?

В Мартас Винярд имах гадже. Името му беше Форест. Но вече скъсахме, а и на мен ми се иска да опозная

широкия свят.

Не се тревожете за мен, моля ви. Ще внимавам по време на пътуването и ще се грижа за себе си добре.

Винаги сте били прекрасни родители. Мисля си за вас всеки ден.

С много обич:

Имоджен

След като си уреди безжичния интернет в апартамента в Сан Франциско, Джул изпрати този имейл от адреса на Имоджен.

Писа и на Форест. Използва любимите изрази на Ими, присъщия ѝ жаргон и поздрав за сбогом, типичните за нея „някак“ и „може би“.

Здрасти, Форест!

Трудно ми е да напиша този имейл, но трябва да ти го кажа: няма да се върна. Наемът е платен до края на септември.

Така че стига да се изнесеш преди първи октомври, всичко ще е наред.

Не желая да те виждам повече. Тръгвам си. Ха — всъщност вече ме няма, нали?

Заслужавам някого, който не ме гледа отвисоко. Кажй си, че си склонен на това. Защото ти си мъж, а аз — жена. Защото съм по-малка от теб. Защото съм осиновена — и макар че не обичаш да си го признаваш, ти цениш високо родовата кръв. Мислиш си, че си по-добър от мен, защото аз напуснах университета, а ти — не. И мислиш, че да напишеш роман е по-важно от нещата, които аз обичам да правя или които искам да направя в живота си.

Истината е, Форест, че аз съм онази, която е по-силна. Аз бях онази с къщата. И колата. Аз плащах сметките. Аз съм възрастен човек, Форест. А ти си просто едно разглезено, неспособно на самостоятелност момченце.

Така или иначе — отивам си. Реших, че трябва да знаеш защо.

Форест отговори на имейла. Беше тъжен, а също така се извиняваше. Беше и ядосан. Молеше се.

Джул не отвърна нищо. Вместо това писа на Брук — прати й две кратки клипчета с котета и кратко съобщение:

ИС: Скъсах с Форест. Смятам, че това тъжно раирано коте олицетворява чувствата му в момента.

ИС: А пухкавото оранжево коте съм аз. (Адски щастлива, че най-после си отдъгнах.)

Брук отговори.

БЛ: Да си се чувала с Вивиан?

БЛ: Или с някой друг от „Васар“?

БЛ: Ими?

БЛ: Защото чух от Кейтлин (Кейтлин Муун, не Кейтлин Кларк), че

БЛ: Вивиан ходи с Айзък.

БЛ: Но аз не вярвам на нито една новина, която Кейтлин Муун разпространява.

БЛ: Така че може би не е вярно.

БЛ: Едва не повърнах.

БЛ: Надявам се да не ти стане кофти.

БЛ: На мен ми е кофти от твое име.

БЛ: Чао-чао, Форест! Заслужаваш нещо толкова по-добро, Ими.

БЛ: Боже, Ла Хоя е такава скука... ла-ла-ла... Защо не ми пишеш?... Пиши ми, вещице!

По-късно същия ден пристигна имейл от самата Вивиан, в който тя съобщаваше, че е влюбена в Айзък Тъпърман и че се надява

Имоджен да я разбере, защото човешкото сърце си иска своето.

През последвалите дни Джул живееше почти изцяло според това, което смяташе, че Ими би сторила. Една сутрин почука на вратата на Мади Чънг с чаша лате от кафенето по-надолу по улицата.

— Предположих, че едно кафе би ти се отразило добре.

Лицето на Мади светна. Покани Джул да влезе и я запозна със съпругата си — среброкоса и елегантно облечена, — която тъкмо тръгваше „да управлява корпорация“ според думите на Мади. Джул попита дали ще е удобно да разгледа книжарничката, и хазяйката я закара дотам с волвото си.

Магазинчето беше малко и разхвърляно, но уютно. В него се продаваха както нови книги, така и втора употреба. Джул си купи два викториански романа от автори, които не бе сигурна, че Ими някога е чела: Гаскел и Харди. Мади ѝ препоръча „Сърцето на мрака“ и „Доктор Джекил и господин Хайд“, както и една книга от някой си Гофман, наречена „Представянето на Аза във всекидневието“. Джул купи и тях.

През другото време ходеше на изложбите, за които Мади ѝ споменаваше. Унесена в мисли за Имоджен, тя забавяше крачка и оставяше ума си да се рее.

Ими не би внимавала особено, шляейки се из някой музей. Не би се опитвала да научи повече за история на изкуството или пък да запамети някакви дати.

Не, Ими би се мотала безцелно и би позволила на обстановката да определи настроението ѝ. Би забавила ход, за да оцени красотата и да живее, без вечно да се мъчи да постига още и още.

У Джул вече имаше толкова много от Ими. Това бе някаква утеха.

Третата седмица на септември 2016 г.

Остров Кулебра, Пуерто Рико

Седмица преди да се премести в Сан Франциско, Джул бе на остров Кулебра и бе пияна. Никога преди не се беше напивала.

Кулебра беше името на архипелага близо до брега на Пуерто Рико, както и на главния остров от него. По пътищата там се разхождаха неопитомени коне. По крайбрежието се рояха скъпи хотели, но центърът на града не предлагаше много на туристите. Островът бе известен с хубавите възможности за гмуркане с шнорхел, както и с малката общност американци, които се бяха преселили да живеят там.

Беше десет вечерта. Джул познаваше бара. Едната му страна беше открита и нощният въздух проникваше. В ъглите му шумяха мръсни бели вентилатори. Пълен беше с американци, някои от които туристи, но голяма част — постоянни жители. Барманът не попита Джул за възрастта ѝ. Почти никъде в Кулебра не изискваха лични карти.

Тази вечер тя си поръча калуа със сметана. Един мъж, с когото си бе приказвала и преди, се примъкна до бара през няколко стола от нея. Беше бял, с брада, на възраст около петдесет и пет. Носеше хавайска риза, а челото му бе изгоряло от слънцето. Говореше с акцент като от Западното крайбрежие — преди ѝ бе споменал, че е от Портланд. Не знаеше името му. С него беше дошла някаква жена на приблизително същата възраст. Косата ѝ бе оформена на рошави сиви къдрици. Розовата ѝ тениска беше с дълбоко деколте и не си отиваше с дългата цветна пола и сандалите, които носеше. Ядеше солети от купичката, оставена на бара.

Питието на Джул бе готово. Тя го пресуши и поръча още едно. Двойката на бара беше започнала спор.

— Оная курва със златно сърце, тя ми беше основният проблем — каза жената с южняшки акцент като от Тенеси... или може би

Алабама. Непринуден, приятен акцент.

— Това беше просто филм — отвърна мъжът.

— Съвършеното гадже е курва, готова да е с теб и безплатно. Каква помия!

— Не знаех, че ще се разказва за това — защити се мъжът. — Не знаех дори, че те дразни, преди да тръгнем за насам. Мануел каза, че филмът е хубав. Затова го пуснахме. Не е кой знае какво.

— Унизителен е за половината световно население, Кени!

— Не съм те карал да го гледаш. Освен това смятам, че по-скоро се възприема за прогресивен и освободен филм по отношение на проститутките — изкикоти се Кени. — Не я принизява заради професията ѝ или нещо такова.

— Правилно е да се каже „секс труженичка“ — обади се барманът, намигайки им. — Не „проститутка“.

Джул довърши питието си и си поиска трето.

— Просто някакви експлозии и мъж в червен костюм — заяви Кени. — Прекалено много си говориш с онези твои приятелки от литературния клуб. След като се видиш с тях, винаги си такава чувствителна.

— О, я се скрий! — каза жената, но без грубост в гласа. — Доста ми завиждаш заради тях.

Кени забеляза, че Джул ги наблюдава.

— Привет! — каза и вдигна бирата си за поздрав.

Джул долови как трите питиета се разливат в нея като лепкава вълна. Усмихна се на жената.

— Това е съпругата ти — провлече тя с удебелен език.

— Приятелка — поправи я жената.

Джул кимна.

Вечерта започна да се разкривява. Кени и дамата му ѝ бърбореха нещо. Джул се смееше. Казаха ѝ, че трябва да хапне някаква храна.

Не можеше да си намери устата. Пържените картофки бяха твърде солени.

Кени и приятелката му продължаваха да си приказват за филми. Тя настояваше, че мъжът в червения костюм бил ужасен.

Кой беше той? Имаше ли язовец? Бил приятел с някакво дърво. Не — с някакъв еднорог. А онзи, дето бил направен от камъни, бил вечно тъжен. Понеже бил от камък и никой не го обичал. А там се

подвизавал и онзи, който не говорел за себе си. Бил стар, но имал атлетично тяло и метален скелет. Момент, момент. Имало и един син мъж. И една гола жена. Двама сини човеци. Изведнъж Джул се намери на пода на бара.

Не знаеше как се е озовала там. Ръцете я боляха. Нещо не беше наред с тях. Устата ѝ бе някак изтръпнала и със сладък вкус. Толкова много калуа.

— В „Дел Мар“ ли си настанена? Курорта нататък по шосето? — попита я дамата на Кени.

Джул кимна.

— Трябва да я изпратим, Кени — каза жената, приклепнала на пода до Джул. — Пътят не е осветен. Може да я блъсне някоя кола.

После вече бяха навън. Кени не се мяркаше никъде. Жената я държеше за ръка. Поведе я нагоре по тъмния път към мястото, където грееха лампите на „Дел Мар“.

— Налага се да ви разкажа нещо — поде Джул високо.

Трябваше да каже нещо на дамата на Кени.

— Така ли? — отвърна тя. — Гледай си в краката, тъмно е.

— История за едно момиче — продължи Джул. — Не, за едно момче. Преди много, много време. Това момче притиснало едно момиче, което познавало, към една стена. Едно друго момиче, не мен.

— Аха.

Джул усещаше, че не разказва историята както трябва, но все пак я предаваше някак. Нямахше точно сега да спре.

— Възползвало се от момичето в уличката зад един супермаркет посред нощ. Разбирате ли? Схващате ли за какво говоря?

— Така мисля.

— Момичето го познавало, защото живеели в същия малък град, и се съгласило да отиде с него, когато то я помолило, защото имало красиво лице. Глупавото момиче не знаело как да каже „не“. „Не“ с юмруците си. А може би нямало значение какво ще каже, защото момчето изобщо не го слушало. Важното е, че онова момиче нямало никакви мускули. Не било научено на нищо. Носело найлонов плик с мляко и понички.

— От Юга ли си, миличка? — попита я приятелката на Кени. — Не го забелязах веднага. Аз съм от Тенеси. А ти?

— Не споделило с нито един възрастен какво се е случило. Но се доверило на някои от приятелките си, докато били в дамската тоалетна. Така научих и аз.

— Аха.

— Това момче, същото това момче, се прибираше у дома късно една вечер, след като било на кино. Две години по-късно. Аз бях на шестнайсет и... нали знаете, в доста добра форма. Знаете ли? В много добра форма съм. И така, една вечер излизах от киното и го зърнах. Видях го, докато се прибирах към вкъщи. Повечето хора биха казали, че изобщо не е трябвало да вървя сама улиците по това време. Да, така беше. Онова момче също не биваше да върви само.

Изведнъж представата за това ѝ се стори смешна. Долови, че е необходимо да поспре, за да се засмее. Закова крака стабилно и зачака смеха. Аха той не дойде.

— Носех боровинков шейк в ръка — продължи, — от онези големите, които продават по кинозалите. Високи сандали. Беше лято. Обичате ли красиви обувки?

— Имам ужасни мазоли — отвърна жената. — Хайде, да тръгваме.

Джул пое пак по пътя.

— Свалих си обувките. И повиках момчето по име. Излагах го, че искам да се обадя да си поръчам такси на съседния ъгъл, в тъмното. Казах, че батерията на телефона ми е паднала и се нуждая от помощ. Той реши, че съм безобидна. В едната си ръка носех шейка, в другата — едната от обувките си. Втората беше на земята. Той се приближи към мен. Аз плиснах шейка в лицето му с лявата ръка и замахнах с тока. Цапардосах го в слепоочието.

Джул зачака жената да каже нещо. Но тя мълчеше. Не пускаше ръката ѝ.

— Той посегна към кръста ми, но аз вдигнах коляно и го ударих в челюстта. После пак замахнах с обувката. Стоварих я точно върху темето му. Там е слабо място.

Струваше ѝ се от огромно значение да обясни къде точно го е фраснала.

— И го ударих пак с тока, и пак, и пак.

Джул спря да върви и принуди жената да я погледне в очите. Беше много тъмно. Можеше единствено да различи меките бръчици

около очите на непознатата, но не и самите очи.

— Той остана да лежи с отворена уста — каза Джул. — От носа му течеше кръв. Изглеждаше мъртъв, госпожо. Не се надигна. Огледах улицата. Беше късно. Дори лампите по верандите на околните къщи не светеха. Не можех да позная дали е мъртъв. Взех чашата от шейка и обувките си и се прибрах у дома пеша. После скрих всичко, което бях носила по себе си, в един найлонов плик. На сутринта се престорих, че излизам за училище.

Джул отпусна ръцете си отстрани на тялото. Внезапно се бе почувствала уморена, зашеметена и празна.

— Беше ли мъртъв? — попита дамата на Кени.

— Не беше мъртъв, госпожо — отговори Джул бавно. — Проверих името му в интернет. Проверях го всеки ден и то така и не се появи — освен в местния вестник заедно със снимка. Спечелил беше състезание за писане на поезия.

— Наистина?

— Така и не докладвал за случилото се в полицията — поясни Джул. След миг добави: — Онази вечер проумях коя съм. Научих на какво съм способна. Разбирате ли ме, госпожо?

— Радвам се, че не е бил мъртъв, миличка. Мисля, че не си свикнала да пиеш толкова.

— Никога не пия.

— Слушай. Преди много години ми се случи нещо — каза жената. — Като на онова момиче, за което ми разказа. Не обичам да приказвам за това, но е така. Справих се с това и вече съм добре, чуваш ли?

— Да. Добре.

— Помислих си, че би искала да го знаеш.

Джул погледна към жената. Бе много красива. Кени беше късметлия.

— Знаете ли истинското име на Кени? — поинтересува се Джул. — Какво е истинското му име?

— Хайде да те заведе в стаята ти в хотела — подкани я жената. — Ще ми се да се уверя, че си пристигнала невредима.

— Тогава почувствах героинята в себе си — каза Джул.

След това вече бе в стаята си и светът потъна в тъмнина.

На следващата сутрин се събуди с мазоли. На всяка ръка имаше по четири мехура, пълни с гной — по дланите, точно под пръстите.

Разгледа ги, лежейки в леглото. Посегна към нефритовия си пръстен, оставен на нощната масичка. Не успя да го сложи на подпухналия си пръст.

Спука мехурите един по един и остави течността да се просмуче в меките бели хотелски чаршафи. Така кожата ѝ щеше да заздравее по-бързо.

„Това не е филм, в който се разказва за момиче, което къса с гадния си приятел, подкопаващ самочувствието му“, помисли си тя. Нито пък беше филм за момиче, което се освобождава от влиянието на прекалено властната си майка. Главният персонаж не беше някой велик бял хетеросексуален герой, влюбен в жената, която трябва да спаси, или пък такъв, който си партнираше с някоя способна, но все пак по-слаба от него героиня в прилепнали дрехи.

„Сега аз съм в центъра на историята — каза си Джул. — И няма нужда да тежа възможно най-малко, да нося възможно най-малко дрехи или да си избелвам зъбите.

Аз съм в центъра.“

Веднага щом стана, започна да ѝ се повдига. Тя побърза да излезне в банята, където притисна разранените си длани в хладния под, наведе се над тоалетната чиния и се помъчи да повърне. Нямахше какво.

Нищо и пак нищо. Гаденето продължи сякаш часове, гърлото ѝ се свиваше и отпускаше конвулсивно. Тя долепи една кърпа към лицето си. Когато я отдръпна, вече бе блажна. Задъхана и трепереща, Джул се сви на топка.

Най-сетне дишането ѝ започна да се успокоява.

Изправи се на крака. Пригответи си кафе и го изпи. След това отвори раницата на Иможден.

Ето го портфейла на Ими. В него имаше като че ли хиляда малки джобчета, а закопчалката му беше сребърна. Пълен беше с касови бележки, кредитни карти, карта за библиотеката в Мартас Винярд, студентска карта от „Васар“, карта за столовата в университета, карта за точки от „Старбъкс“, здравна застраховка, както и карта за вратата на хотелската стая на Ими. И шестстотин и дванайсет долара в брой.

Джул отвори колета, който бе пристигнал за Ими вчера. Съдържаше дрехи, купени от някакъв онлайн магазин — четири рокли, две ризи, чифт дънки, копринен пуловер. Всяка от тях бе толкова скъпа, че тя неволно закри уста с длан, щом погледна касовия бон.

Съседната стая беше тази на Ими. Картата за вратата вече беше у Джул. Вътре беше почистено. До мивката в банята беше оставен мърляв несесер за грим. В него Джул откри паспорта на Иможен, както и изненадващо голям брой кутийки и червила, разпилени хаотично. От поставката за кърпи висеше грозен бежов сутиен. Имаше и самообръсначка с няколко полепнали по нея косъмчета.

Джул взе паспорта на Ими и сравни снимката с отражението си в огледалото. Разликата във височината им бе едва два сантиметра. Като цвят на очите бе посочено „зелени“. Косата на Ими беше по-светла. Теглото на Джул бе значително по-голямо, но се състоеше предимно от мускули и не личеше, стига да подбираще подходящите дрехи.

Извади от портмонето картите от „Васар“ и прегледа и тях. На снимката от картата за столовата ясно се открояваха дългата шия на Ими и трите обеци на едното ѝ ухо. Тази на студентската ѝ лична карта бе по-малка и размазана. Ухото не се забелязваше. Джул спокойно можеше да използва нея.

Наряза картата за столовата на мънички парченца с ножичката за нокти и ги пусна в тоалетната.

После оформи веждите си, докато станаха тънки като на Ими. Подкъси бретона си с ножичката. Откри колекцията на Ими от антикварни пръстени — аметистовата лисица, камеята, издялканата от дърво патица, сапфирения с пчелата, сребърния със слона, сребърния под формата на подскачащ заек, както и онзи със зелената нефритова жаба. Нямаше да успее да ги сложи на подпухналите си пръсти.

Следващите няколко дни прекара в подробен преглед на файловете на компютъра на Ими. Използваше и двете стаи в хотела. В тях имаше климатик, но понякога отваряше вратата на терасата и оставяше тежката жег да нахлуе и да я обгърне. Пиеше сок от манго и ядеше палачинки с шоколад, поръчани от румсървиса.

Сметките на Ими в банката и ценните ѝ книжа бяха на обща стойност осем милиона долара. Джул запамети наизуст всички номера

и пароли. Телефоните и имейл адресите — също.

Разгледа и се научи да имитира завършения подпис на Имоджен от паспорта и първите страници на книгите ѝ. Копира почерка ѝ от една нейна тетрадка, пълна с драскулки и списъци за пазаруване. След като си направи електронен подпис, потърси името на семейния адвокат на Соколови. Представи се като Ими и му каза, че следващата година смята да пътува често от държава на държава. Искаше да изготви завещание. Парите ѝ щяха да бъдат прехвърлени на една приятелка, която си нямаше много — приятелка, която бе сираче и бе лишена от стипендията си за университет: Джулиета Уест Уилямс. Освен това завеща пари и на Лигата за защита на животните в Норт Шор, както и на Националния фонд за борба с бъбречните заболявания.

Щеше да отнеме няколко дни, но адвокатът обеща да уреди всичко. Няколко проблем. Имоджен Соколов беше пълнолетна.

Разгледа имейлите и профила на Ими в Instagram, за да разучи стила ѝ на писане — поздравите и сбогуванията ѝ, начина, по който оформяше абзаците, привичните ѝ изрази. После Закри всички профили на Ими в социалните мрежи. В тях и без това нямаше никаква активност. Махна таговете от максимален брой снимки, на които се виждаше и тя. Увери се, че сметките по кредитните карти се изплащат автоматично от сметките ѝ в банката. Смени всички пароли с помощта на имейла ѝ.

Прегледа местния вестник в Кулебра за новини, но нямаше нищо.

Купи си боя за коса от един супермаркет и внимателно прокара кичури в косата си с четка за зъби. Упражни се да се усмихва, без да показва зъбите си. Неприятната болка глождеше едната страна на шията ѝ и отказваше да си иде.

Адвокатът най-после изпрати завещанието. Джул го принтира в бизнес офиса на хотела, прибра документите в куфара си и прецени, че е изчакала достатъчно дълго. Купи си билет за Сан Франциско под името на Имоджен. Сетне отиде на рецепцията, за да предаде картите от двете стаи и да каже, че си тръгват.

9

Втората седмица на септември 2016 г.

Кулебра, Пуерто Рико

Две седмици и половина преди да замине за Сан Франциско, Джул седеше до Имоджен на задната седалка на един таксиметров джип и двете подскачаха по неравния път от летището на Кулебра до хотела. Ими им бе запазила места в курорта.

— Когато бях на дванайсет, почивахме тук заедно със семейството на приятелката ми Битси Конан — каза Ими, махвайки с ръка към заобикалящия ги остров. — Битси беше претърпяла злополука с колелото си и челюстта ѝ беше защитена. Помня, че пиеше безалкохолни дайкирита по цял ден. Никаква храна. Един ден се качихме на лодка и отидохме до малко островче, наречено Кулебрита. Имаше черни вулканични скали, каквито никога преди не бях виждала. И се гмуркахме с шнорхели, но челюстта на Битси ѝ създаваше проблеми, затова бе кисела през цялото време.

— Веднъж се наложи да защитят и моята челюст така — каза Джул.

Вярно беше, но веднага щом го изрече, ѝ се прииска да си бе замълчала. Историята не беше забавна.

— Какво ти се е случило? Да не си паднала от мотора на някое от гаджетата ти в „Станфорд“? Или пък злият треньор те е ударил?

— Сбиване в съблекалнята — излъга Джул.

— Още едно? — попита Ими с леко разочарование в гласа.

— Е, бяхме голи все пак — каза Джул, за да я развесели.

— Стига бе!

— След тренировката на пистата по време на последната ми година в гимназията. Буквално гол бой под душовете. Три срещу една.

— Като в някой порнофилм, уж заснет в затвора.

— Не толкова секси. Счупиха ми проклетата челюст.

— Конче — обади се шофьорът и посочи.

И наистина, ето ги и тях — насред пътя бе застанала групичка от три коня, всичките със симпатично дълга и рошава козина. Шофьорът натисна клаксона.

— Не ги плашете! — спря го Имоджен.

— Не ги е страх — успокой я шофьорът. — Вижте!

Натисна клаксона пак и конете се отместиха от пътя бавно, като че бяха просто леко раздразнени.

— Обичаш животните повече от хората — отбеляза Джул.

— Хората са задници, както доказва и историята, която току-що ми разказа — отговори Имоджен, извади пакетче кърпички от чантата си и избърса челото си с една. — Кога последно си виждала кон да се държи като задник? Или крава? Не се получава.

Шофьорът отново се обади от предната част на колата:

— Змиите са задници.

— Изобщо не са — възрази Ими. — И те се стремят да оцелеят като всички останали.

— Не и хапещите — додаде шофьорът. — Те са зли.

— Змиите хапят, когато са уплашени — настоя Ими, навеждайки се напред от задната седалка. — Хапят, когато им се налага да се защитят.

— Или ако трябва да ядат — каза шофьорът. — Сигурно хапят по нещо всеки ден. Мразя змии.

— Доста по-хубаво би било за една мишка да умре от ухапване на гърмяща змия, отколкото да бъде хваната от котка, да речем. Котките си играят с пляката — обясни Ими. — Удрят я с лапи, хапят я, позволяват ѝ да избяга, а после пак я приклепват.

— Значи котките са задници — заключи шофьорът.

Джул се засмя.

Спряха пред хотела. Ими плати на шофьора с американски долари.

— Продължавам да стоя зад думите си относно змиите — каза тя. — Харесвам ги. Благодарим за возенето.

Шофьорът извади куфарите им от багажника и си тръгна.

— Не би харесала змия на живо — каза Джул.

— Напротив, бих. Страшно много бих я харесала и бих си я взела за домашен любимец. Бих я увивала около шията си като огърлица.

— Отровна змия?

— Защо не? Дойдох тук с теб, нали така? — рече Имоджен и я прегърна с една ръка. — Ще те храня с вкуснички мишки и други подобни лакомства... и ще те оставям да си почиваш на раменете ми. А от време на време, когато е абсолютно неизбежно, ти позволявам гола да удушаваш враговете ми до смърт. Окей?

— Змиите винаги са голи — отбеляза Джул.

— Ти си специална змия. През повечето време ще носиш дрехи.

И Ими се отпрати към лобито на хотела, влачейки след себе си двата си куфара.

Хотелът беше обзаведен луксозно, но в модерен стил, и то предимно в тюркоазни тонове. Навсякъде се забелязваха зелени растения и ярки цветя. Стаите на Джул и Имоджен бяха една до друга. В хотела имаше два отделни басейна, а пред него — плаж, който се извиваше под формата на издължена бяла дъга с кей в далечния ѝ край. Менюто бе пълно с риба и тропически плодове.

След като си разопаковаха багажа, отидоха заедно на вечеря. Ими изглеждаше освежена и благодарна, че се храни с толкова прекрасни блюда. У нея не се усещаше и капка тъга или вина. Тя просто съществуваше за момента.

После двете отидоха пеша до заведението по-надолу по пътя, което бе описано в интернет като „бар за американски преселници“. Седнаха на плетените високи столчета и Ими си поръча калуа със сметана, а Джул — диетична кола с ванилов сироп. Хората бяха разговорливи. Имоджен се запrikaзва с възрастен бял мъж с хавайска риза, който сподели, че живее в Кулебра от двайсет и две години насам.

— Имах малък бизнес с марихуана — разказа им. — Отглеждах я в килера си с помощта на лампи и я продавах. Живеех в Портланд. Изобщо не очаквах на някого да му пука. Но ченгетата ме хванаха и когато излязох под гаранция, взех самолет до Маями. Оттам с лодка до Пуерто Рико, а оттам дотук — с ферибот.

И той направи жест към бармана да му донесе още една бира.

— Избягал си тук? — попита Ими.

Той изпръхтя.

— Нека го кажем така: не смятам, че онова, което сторих, изобщо би трябвало да бъде престъпление, и затова не вярвам, че си заслужавах последствията. Преместих се. Не съм бягал. Всички тук ме познават. Просто не знаят името от паспорта ми. Това е.

— И какво е то? — попита го Джул.

— Няма да ти кажа — засмя се той. — Също както не казвам и на тях. Никой тук не се безпокои за подобни неща.

— С какво се прехранваш? — поинтересува се Джул.

— Има много американци и богати пуерториканци, които притежават вили тук. Грижа се за тях, докато ги няма. Те ми плащат в брой. Охрана, поддръжка и ремонти, такива неща.

— Ами семейството ти? — попита Ими.

— Нямам много близки хора. Имам гадже тук. Брат ми знае къде съм. Идвам ми е на гости един-два пъти.

Имоджен сбърчи чело.

— Понякога не ти ли се ще да се върнеш?

Мъжът поклати глава.

— Не ми минава през ум. Ако изкараш тук достатъчно дълго време, нещата, заради които си заслужава да се върнеш, сякаш изчезват.

Двете прекараха следващите три дни до огромния, леко извит басейн, настанени сред чадърите и тюркоазните шезлонги. Джул не се отделяше от Имоджен. Четяха. Имоджен гледаше клипчета в YouTube, от които научаваше нови техники за готвене. Джул тренираше във фитнеса. Имоджен ходеше на спа. Двете плуваха и се разхождаха по плажа.

Имоджен пиеше много. Поръчваше си маргарити на сервитьорите до басейна. Но не изглеждаше тъжна. Вълшебното чувство за бягство и свобода, което ги бе обзело, след като си тръгнаха от Мартас Винярд, продължаваше да витае в дните им в хотела. Доколкото Джул можеше да долови, и двете се наслаждаваха на своя триумф. Това беше животът, който Имоджен описваше като най-желан — необременен с амбиции и очаквания, без хора, които да те радват или разочароват. Двете просто съществуваха тук и сега, а дните им се точеха бавно и имаха вкус на кокос.

В късните часове на четвъртата им вечер в хотела Джул и Ими седяха натопили крака в джакузито, както бяха правили много пъти и в къщата на Ими във Винярд.

— Може би трябва да се върна в Ню Йорк — каза Имоджен Замислено. — Да видя родителите си.

Вечеряли бяха преди известно време. Тя си бе взела една маргарита в пластмасова чаша с капак и сламка.

— Не, недей — каза Джул. — Остани тук с мен.

— Помниш ли онзи мъж в бара миналата вечер? Твърдеше, че колкото повече отлагаш завръщането си, толкова по-малко неща чакат да се върнеш при тях.

Имоджен се изправи и свали блузата и късите си панталони. Носеше цял бански в тъмносив металик със златиста халка на гърдите и дълбоко деколте. Бавно се потопи в джакузито.

— Не искам да не ми е останало нищо. С мама и татко. Но и мразя да бъда там. Те просто... Правят ме толкова тъжна. Разказах ли ти какво се случи последния път, когато се прибрах у дома? През зимната ваканция?

— Не.

— Тръгнах си от университета и бях така щастлива, че най-после се махам. Бяха ме скъсали по политология. Брук и Вивиан непрекъснато се препираха. Айзък ме заряза. А когато се върнах у дома, се оказа, че татко е много по-тежко болен, отколкото бях очаквала. Мама непрекъснато плачеше. Тъпият ми страх от мнимата бременност, драмата покрай приятелките ми, проблемите с гаджетото ми, лошите ми оценки — всичко това беше прекалено маловажно дори да го споменавам. Баща ми се беше съсухрил като мумия и дишаше с помощта на бутилки кислород. Кухненската маса бе покрита с шишенца с хапчета. Един ден той ме стисна за ръката и прошепна: „Донеси на баща си малко кулич“.

— Какво е „кулич“?

— Никога ли не си яла? Като кекс с шоколад, но четирийсет пъти по-вкусно.

— Занесе ли му?

— Излязох и купих шест, и му давах по един всеки ден, докато свърши зимната ваканция. Така поне имаше какво да направя за него, макар че всъщност нямаше с какво да помогна... На сутринта, когато

поехме с колата на майка ми, за да ме закара обратно във „Васар“, долових как ме обзема паника. Не исках да виждам Вивиан. Нито Брук. Нито Айзък. Университетът ми изглеждаше напълно безсмислен — като да завърша училище, където ме обучават да се превърна в идеалната дъщеря според майка ми. Или идеалната жена според Айзък. Но далеч не онова, което аз исках да бъда. Веднага щом тя си тръгна, си поръчах такси и отидох във Винярд.

— Защо там?

— За да избягам. Бяхме ходили на почивка там, когато бях малка. След първите няколко дни зарязах телефона си така, че да се изключи напълно, без да зареждам батерията. Знам, че звучи егоистично, но трябваше да предприема нещо крайно. Баща ми беше толкова тежко болен, че не бях говорила с никого за собствените си проблеми. Единственият начин да се ориентирам в ситуацията беше да видя какъв е животът, когато съм далеч от всичко. Без всички онези хора, които искаха нещо от мен... или се разочароваха от мен. А после просто останах. Вече бях прекарала в хотела месец, когато осъзнах, че няма да се върна. Писах на родителите си имейл, за да им дам знак, че съм добре, и наех къщата.

— Как реагираха те?

— С един милиард имейли и съобщения. „Върни се у дома, моля те. Само за няколко дни. Ще платим самолетния билет.“ Или: „Баща ти иска да знае защо не отговаряш на обажданията му“. Такива неща. Диализата на баща ми подсказваше, че няма как да дойдат във Винярд, но те буквално ме торможеха. — Ими въздъхна и продължи: — Блокирах съобщенията им. Спрях да мисля за тях. Беше като магия — просто изключих мислите си. Възможността да престана да мисля за тях някак ме спаси. Може би съм ужасен човек, Джул, но беше толкова хубаво да се отърва от усещането за вина.

— Не смятам, че си ужасен човек — каза Джул. — Пожелала си да промениш живота си. Нямала си друг избор, освен да предприемеш нещо радикално, за да се превърнеш в човека, който искаш да бъдеш.

— Именно — каза Ими и я докосна по коляното с мократа си ръка. — А сега да поприказваме за теб.

Това бе типично за Имоджен — изпадаше в дълги, витиевати разсъждения на глас, докато не си изяснеше някоя идея напълно, а след това, когато се умореше, задаваше въпрос.

— Няма да се върна — отговори Джул. — Никога.

— Толкова ли е зле положението у дома? — попита Ими, вгледана съсредоточено в лицето ѝ.

В рамките на една ярка, светла секунда Джул допусна, че някой може би беше способен да я обича, че тя беше способна да обича сама себе си и че заслужаваше всичко това. Каквото и да кажеше сега, Ими щеше да го разбере. Щеше да разбере всичко.

— Ние сме еднакви — престаши се тя. — Не искам да продължавам да бъда човекът, който бях като малка. Искам да бъда онова АЗ, което е тук и сега. С теб.

По-истински и по-искрени думи от тези не бе в състояние да изрече.

Ими се наведе към нея, целуна я по бузата и каза:

— Семействата по целия свят са еднакво прецакани.

Думите се изтърколиха бързо от устата на Джул:

— Сега двете сме като семейство една за друга. Аз съм твоето, а ти можеш да бъдеш моето.

И зачака. Надзърна към Ими.

Имоджен трябваше да каже, че са като сестри.

Имоджен трябваше да каже, че ще бъдат приятелки до гроб, както и че са като семейство една за друга.

Бяха си говорили за толкова интимни неща. Имоджен трябваше да обещае, че никога няма да изостави Джул така, както току-що бе изоставила Форест или както беше изоставила майка си и баща си.

Вместо това Ими се усмихна кротко. След това излезе от джакузито и се приближи към басейна в тънмометаликовия си бански. Обърна се към групичката тийнейджъри, които се закачаха един с друг и се забавляваха в плиткия край на басейна. Американски гимназисти.

— Ехо, момчета! Дали някой от вас би ми донесъл малко чипс или солети от бара вътре? — помоли ги тя. — Краката ми са мокри. Не искам да шляпам по пода.

Те бяха по-мокри и от нея, но един веднага изскочи от басейна и се избърса с кърпата си. Беше кльощав и пъпчив, но с хубави зъби и имаше от онзи тип издължено, стройно тяло, каквото Ими харесваше.

— На вашите услуги — откликна той с глуповат поклон.

— Вие сте същински принц сред простолюдието.

— Виждате ли? — подвикна момчето на приятелите си в басейна. — Бил съм принц.

Защо трябваше Ими да омайва всеки? Това беше просто случайна групичка момчета, които не притежаваха нищо особено интересно, което да им предложат. Ими обаче правеше това всеки път, когато нещата започнеха да стават сериозни. Обръщаше се и огряваше със светлината си нови хора — хора, които се чувстваха късметлии, задето ги е забелязала. Сторила го беше, когато заряза приятелите си от „Грийнбрайър“ заради новите си приятели от училище „Далтън“. Сторила го беше и когато изостави болния си баща и приятелите си от „Далтън“, за да иде във „Васар“, както и когато напусна „Васар“, за да отиде да живее в Мартас Винярд. Беше зарязала Форест и Мартас Винярд заради Джул, но и Джул явно вече не беше нещо ново и непознато за нея. Ими се нуждаеше от свежа порция обожатели.

Момчето ѝ донесе няколко пликчета чипс. Имоджен се настани на един шезлонг и започна да си хапва, разпитвайки го за различни неща.

Откъде са?

— От Мейн.

На колко са години?

— На достатъчно! Ха-ха.

Не, наистина — на колко?

— На шестнайсет.

Смехът на Имоджен проехтя над басейна.

— Бебета!

Джул се изправи и нахлузи обувките си. Имаше нещо в тези момчета, от което я побиваха тръпки. Мразеше начина, по който се състезаваха помежду си, за да забавляват Имоджен, като плискаха из водата и демонстрираха мускулите си. Не желаше да си бърбри с някаква тайфа заслепени тийнейджъри. Нека Имоджен да храни егото си, щом имаше потребност от това.

На следващата сутрин Джул поиска да наеме лодка и да иде до Кулебрита. Това бе мъничкото островче с черните вулканични скали — естествен резерват с плажове. Ими беше споменала за него през първия им ден. Можеше да се отиде дотам с водно такси, но в такъв

случай човек трябваше да чака да го вземат. По-хубаво беше да се придвижиш с лодка сам, защото тогава можеше да си тръгнеш, когато пожелаеш. Портиерът на хотела даде на Джул номера на някакъв мъж, който можеше да ѝ даде такава под наем.

Ими не смяташе за нужно да отиват сами, когато някой друг можеше да ги откара. Всъщност изобщо не намираше смисъл в това да ходи до Кулебрита. Вече го беше виждала. А морската вода до хотела бе чиста и красива. Имаше и ресторант. И два отопляеми басейна. И други хора, с които да си бъбри.

Джул обаче нямаше да понесе да прекара цял ден до басейна с онези фукливи, лениви гимназисти. Искаше да иде до Кулебрита, да види известните черни скали и да се качи до морския фар.

Мъжът с лодката обясни, че ще ги вземе от кея в далечния край на плажа. Уговорката им беше доста непринудена. Джул и Ими отидоха пеша дотам и след минута двама млади пуерториканци акостираха с малките си лодки на кея пред тях. Ими плати в брой. Единият мъж показва на Джул как се управлява моторът и как се гребе с греблата — за всеки случай, ако се наложеше да ги използва. Дадоха им и телефон, на който да се обадят, когато приключат.

Ими беше кисела. Заяви, че спасителните жилетки са пробити, а на лодката ѝ трябва нов пласт боя. Но все пак се качи.

Отне им половин час да прекосят залива. Слънцето напече. Водата бе изумително синя.

Щом стигнаха Кулебрита, двете скочиха във водата, за да избутат лодката на суша. Джул избра една от пътеките на острова и двете поеха по нея. Ими мълчеше.

— Накъде? — попита я Джул, когато стигнаха до някакъв разклон.

— Накъдето искаш.

Насочиха се наляво. Хълмът бе стръмен. След петнайсетминутно ходене Ими одра стъпалото си на един камък. Вдигна крака си и го опря в ствола на едно дърво, за да го огледа по-отблизо.

— Добре ли си? — попита Джул.

Раната кървеше, но слабо.

— Да, няма проблем.

— Хубаво щеше да е, ако имахме лейкопласт — каза Джул. — Трябваше да взема.

— Но не си го направила, така че... все едно.

— Съжалявам.

— Не си виновна ти.

— Имах предвид, че съжалявам, задето ти се случи.

— Забрави — каза Имоджен и продължи да крачи нагоре по хълма, докато не пристигнаха при черните скали.

Не изглеждаха така, както Джул си ги бе представяла. Бяха по-красиви. Почти плашещи. Тъмни и хлъзгави. Заобиколени от вода — малки басейни, затоплени на слънцето. Някои скали бяха покрити с меки зелени водорасли.

Нямаше никой друг.

Ими се съблече по бански и се гмурна в най-обширния басейн, без да каже дума. Хванала беше тен и носеше черен бански с горнище, вързано през брата.

Внезапно Джул се почувства като едра, набита мъжкарана. Мускулите, върху които бе работила така усилено, ѝ се струваха груби и непривлекателни, а светлосиният бански костюм, който беше носила цяло лято — кичозен.

— Топло ли е? — попита тя, надзъртайки към плиткия басейн.

— Доста — отговори Ими.

Беше се навела и плискаше ръцете и тила си с вода. На Джул и стана досадно, че Ими се цупи така. Все пак не беше нейна вината, че си е одрала крака. Всичко, което беше сторила, бе да поиска да наемат лодка и да идат до Кулебрита.

Ими беше разглезено детенце, което започваше да се муси, щом не получише точно онова, което пожелаеше. Това беше един от недостатъците ѝ. Никой никога не казваше „не“ на Имоджен Соколов.

— Да идем ли до фара? — обади се Джул. Там беше най-високата точка на острова.

— Може.

На Джул ѝ се искаше Ими да покаже някакъв ентузиазъм. Но тя не го правеше.

— Добре ли е кракът ти?

— Сигурно.

— Искаш ли да идем до фара?

— Може.

— Но искаш ти?

— Какво искаш да кажа, Джул? „О, да, най-голямата ми мечта е да видя тоя фар!“ Във Винярд живеех до морски фар и го наблюдавах всеки проклет ден. Какво да ти кажа — че си умирам да се бяхтя дотам с разкървавен крак в тая жега, за да видя някаква жалка постройка, която изглежда точно по същия начин като още милион постройки, които вече съм виждала по милион пъти всяка? Това ли искаш да кажа?

— Не.

— Какво искаш тогава?

— Просто питах.

— Искам да се върна в хотела.

— Но нали току-що пристигнахме.

Имоджен излезе от басейна, навлече пак дрехите си и си обу сандалите.

— Може ли да се връщаме вече, моля те? Имам желание да се обадя на Форест. Тук нямам обхват.

Джул избърса краката си и си обу обувките.

— Защо ще се обаждаш на Форест?

— Защото ми е гадже и ми липсва — отвърна Ими. — Ти как смяташ? Да не мислиш, че съм скъсала с него?

— Нищо не мисля.

— Защото не съм скъсала с него. Дойдох в Кулебра да си почина малко, това е.

Джул нарами общата им чанта.

— Щом искаш, хайде да се връщаме.

Джул усети как щастието, което бе изпитвала през последните няколко дни, се отцежда от нея. Всичко ѝ се струваше горещо и обикновено.

Бяха издърпали лодката доста навътре на сушата и когато се върнаха на плажа, им се наложи да я избутат обратно по пясъка. После скочиха в нея, извадиха греблата и я насочиха с тях към вътрешността на залива, докато не стана достатъчно дълбоко, за да запалят мотора.

Имоджен не говореше много.

Джул включи мотора и насочи лодката към Кулебра, мержелеещ се в далечината.

Ими седеше на носа, а профилът ѝ се открояваше на фона на морето. Джул я погледна и усети прилив на обич. Ими бе красива, а под красотата ѝ се таеше и нейното добродушие. Беше мила с животните. От онзи тип приятели, които ти носят кафе, пригответо точно така, както го обичаш, които ти купуват цветя, дават ти книги и ти пекат сладки. Никой не умееше да се забавлява като Ими. Привличаше хората към себе си; всички я обичаха. От нея се излъчваше някаква сила — богатство, ентузиазъм, независимост, — която сякаш я обграждаше със сияен ореол. И ето я нея — Джул, наред морето, това невероятно тюркоазно море, застанала до подобно неповторимо, забележително същество.

Вече нямаше никакво значение, че са се сдърпали преди малко. Просто бяха преуморени. Случваше се хората да се карат дори при най-добрите приятелства. Това бе част от искрената, истинска връзка помежду им.

Джул угаси мотора. Морето бе напълно притихнало. На хоризонта не се виждаше нито една друга лодка.

— Всичко наред ли е? — попита Имоджен.

— Извинявай, че настоях да наемем тая тъпа лодка.

— Няма нищо. Но слушай, моля те. Утре сутринта ще се върна във Винярд при Форест.

Джул почувства, че ѝ се завива свят.

— Как така?

— Липсва ми, нали ти казах. Усещам се зле, задето си тръгнах така. Бях разстроена заради... — Ими се поколеба да го изрази с думи. — Заради онова, което се разигра с чистача. И Заради начина, по който Форест реагира. Но не трябваше да бягам така. Твърде често го правя.

— Не бива да се връщаш във Винярд само защото се чувстваш длъжна, и то на Форест при това.

— Обичам го.

— Защо тогава го лъжеш непрекъснато? — сопна ѝ се Джул. — Защо си тук с мен? Защо още мислиш за Айзък Тъпърман? Хората не се държат така, когато са влюбени. Няма как да зарежеш някого посред нощ и да очакваш да се зарадва, задето си се появила отново. Нямах право да ги изоставяш така.

— Ревнуваш от Форест. Разбирам. Но аз не съм кукла, с която да си играеш и която да отказваш да делиш с другите — заговори Ими със

суров глас. — Някога смятах, че ме харесваш заради онова, което съм самата аз — като оставим парите и всичко друго настрана. Вярвах, че си приличаме и че ме разбираш. Бе лесно да споделям неща с теб. Но все повече започвам да усещам, че си си изградила някаква представа за мен... Имоджен Соколов...

Тя произнесе името си, сякаш беше изписано в курсив.

— А това не съм истинската аз. Представяш си някакъв човек, когото харесваш. Но това не съм аз. Просто искаш да носиш дрехите ми, да четеш книгите ми и да си играеш на богата с моите пари. Това не е истинско приятелство, Джул. Не е истинско приятелство, ако аз плащам за всичко, ти взимаш всичко, и то пак не ти стига. Искаш всичките ми тайни, а после се пробваш да се възползваш от тях, за да ми влияеш. Жал ми е за теб, честно казано. Харесвам те, но си се превърнала в някаква моя имитация. Наистина много съжалявам, че ще трябва да го кажа, но...

— Какво?

— В теб няма логика. Подробностите в историите ти непрекъснато се променят, а ти сякаш дори не го забелязваш. Изобщо не трябваше да те каня да живееш с нас в къщата във Винярд. За известно време беше хубаво, но сега се чувствам използвана и дори някак излъгана. Имам нужда да се отдалеча от теб. Това е истината.

Световъртежът ѝ се засили.

Не беше възможно Ими да казва нещата, които... изричаше сега.

Седмици наред Джул вършеше онова, което Имоджен искаше. Беше я оставяла насаме, когато бе пожелавала уединение, беше ходила с нея на пазар, когато Ими искаше. Беше търпяла Брук, беше търпяла Форест. Беше добър слушател, когато това се очакваше от нея, и добър разказвач, когато се изискваше подобно нещо. Приспособила се бе към средата, разучавайки всички порядки и норми в света на Ими. Държала бе устата си затворена. Изчела беше стотици страници от Дикенс.

— Аз не съм дрехите ми — каза Имоджен. — Не съм парите ми. Искаш от мен да бъда...

— Не искам от теб да бъдеш която и да било, освен себе си — прекъсна я Джул. — Не искам.

— Напротив, искаш — възрази Имоджен. — Искаш да ти обръщам внимание дори когато не съм в настроение за това. Искаш да бъда винаги красива и ведра, а понякога се чувствам грозна и всичко

ми се струва трудно. Постави ме на пиедестал и очакваш от мен неизменно да приготвям хубава храна, да чета хубави книги и да бъда очарователна с всички, но аз не съм такава и това е изтощително. Не желая да се преструвам и да въплъщавам собствената ти фантазия за мен.

— Това не е вярно.

— И натискът около тези неща е огромен, Джул. Чувствам се, сякаш се задушавам. Насилваш ме да бъда нещо за теб, а аз не го искам.

— Ти си най-близката ми приятелка.

Това беше истината. Изтръгна се от гърдите на Джул... пронизително и жаловито. Джул винаги се бе разминавала с хората. Те не ѝ бяха никакви; никога не оставяха следа върху нея и никога не ѝ се беше случвало да ѝ липсва някой. Измислила си беше хиляди лъжи, за да накара Ими да я обикне. Заслужаваше любовта ѝ срещу тях.

Ими поклати глава.

— Само след няколко седмици, прекарани заедно това лято? Най-близката ти приятелка? Това изобщо не е възможно. Трябваше да те помоля да си тръгнеш още след първия уикенд.

Джул се изправи. Ими все още седеше на ръба на лодката.

— Какво извърших, че да те накарам да ме намразиш? — попита я Джул. — Не разбирам какво съм направила.

— Нищо не си направила! И не те мразя.

— Искам да знам къде сгреших.

— Виж. Поканих те с мен само защото исках да си мълчиш — каза Имоджен. — Поканих те тук, за да си държиш устата затворена. Ето това е.

Двете притихнаха. Изречението увисна помежду им: „Поканих те тук, за да си държиш устата затворена“.

Имоджен додаде:

— Вече не издържам на това пътуване. Не издържам да ми взимаш дрехите назаем и да ме гледаш по този твой начин, като че никога не съм достатъчно добра, и да ме заплашваш, и да настояваш толкова много да ме е грижа за теб. Но мен не ме е грижа.

Джул не мислеше, не можеше да мисли.

Вдигна едното гребло от дъното на лодката. Замахна с него. Отривисто.

Краят, с който се гребеше, удари Имоджен в главата. С острия ръб напред.

Ими се свлече долу. Лодката се разлюля неконтролируемо. Джул пристъпи напред, а Ими надзърна нагоре към нея. Изражението ѝ бе изненадано и Джул усети тръпка на задоволство: противничката ѝ я беше подценила.

Стовари греблото още веднъж върху ангелски красивото ѝ лице. Носът ѝ се счупи с хрущене, скулите — също. Едното око изскочи от орбитата си и от него бликна кръв. Джул Замах на трети път и звукът бе ужасяващ — мощен и някак окончателен. Челюстта на Имоджен, волевото ѝ изражение, красотата ѝ, нехайното ѝ самодоволство — всичко това бе смазано под напора на дясната ръка на Джул. Тя бе победителят в тази битка и за една шеметна секунда я обзе великолепно чувство на триумф.

Ими се изплъзна от мястото, на което седеше, и падна във водата. Лодката се наклони, освободена от тежестта ѝ. Джул залитна назад и цапардоса силно бедрото си в едната ѝ стена.

Ими замахна два пъти в мъчителен опит да се задържи на повърхността. Мъчеше се да си поеме дъх с накъсани хрипове. Очите ѝ бяха пълни с кръв. Червенината се размиваше в тюркоазносинята вода. Бялата ѝ блуза се носеше около тялото ѝ.

Усещането за триумф отмина и Джул скочи във водата, сграбчвайки Ими за рамото. Очакваше някаква реакция.

Ими ѝ дължеше отговор.

Още не бяха приключили, дявол да го вземе! Ими не можеше да избяга.

— Какво ще ми кажеш? — извика Джул, докато плискаше във водата и придържаше Ими на повърхността, доколкото можеше. — Какво ще ми кажеш сега?

Кръв бликаше от лицето на Ими и се стичаше по ръцете ѝ.

— Защото не съм ти шибан домашен любимец, нито пък съм ти приятелка вече, разбра ли? — кресна Джул. — Презираш ме, но аз съм силната тук, по дяволите! Аз съм по-силната! Виждаш ли, Ими? Виждаш ли?

Тя се опита да обърне Ими по гръб, да задържи лицето ѝ над водата, да ѝ помогне да продължи да диша, за да я чуе, но раните бяха огромни. Лицето на Имоджен беше пихтиесто и кървеше от носа, от

ухото, от мястото на бузата, където се бе строшила скулата ѝ. Тялото ѝ се мятеше и трепереше конвулсивно. Кожата ѝ беше хлъзгава, толкова хлъзгава. Размахваше крайници диво и удари Джул в лицето с opakото на едната си ръка.

— Какво ще ми кажеш сега, а? — попита я Джул умолително. — Какво ще ми кажеш?

Тялото на Имоджен Соколов потрепери още веднъж, а сетне замря.

Кръвта бавно се утаяваше около двете им.

Джул се покатери обратно в лодката и времето спря.

Трябва да беше минал час. Може би два. А може би едва няколко минути.

Никое друго свиване не бе протичало така. Винаги бяха изпълнени с ожесточени схватки, героични моменти, защита, нови сблъсъци. Понякога — с отмъщение. Това беше различно. В морето имаше труп. Мяркаше се крайчецът на едно малко ухо с три обеци. Копчетата на блузата грееха в хладен светлосин цвят на фона на белия лен.

Джул беше обичала Ими Соколов толкова дълбоко, колкото изобщо бе способна да обича някого. Наистина я беше обичала.

Но Ими не я беше искала.

Горката Ими. Красивата, специална Ими.

Стомахът на Джул се обърна. Надвеси се от едната страна на лодката и усети пристъп на гадене — отново и отново. Стоеше вкопчена в ръба на лодката и очакваше да повърне, а раменете ѝ се тресяха. Но въпреки напъните не излизаше нищо. Това продължи около минута-две, преди да проумее, че всъщност плаче.

Бузите ѝ бяха мокри от сълзите.

Не бе искала да нарани Имоджен.

Напротив, беше.

Напротив, не беше.

Искаше ѝ се да не беше.

Искаше ѝ се да може да върне времето назад. Искаше ѝ се да беше друг човек, с друго тяло и друг живот. Искаше ѝ се Ими да бе

отвърнала на обичта ѝ и плачеше, защото знаеше, че вече няма начин това да се случи.

Протегна ръка и взе мократа безжизнена длан на Ими. Задържа я в своята, приведена силно напред през ръба на лодката.

Над главата ѝ се разнесе шум от самолет.

Ими пусна ръката на Ими и преглътна сълзите. Инстинктът ѝ за самосъхранение се задейства.

Беше доста навътре в морето. На двацет минути път с лодката от Кулебра и на десет от Кулебрита. Джул докосна повърхността на водата. През маршрута между двата острова, по който често сновяха лодки, минаваше течение, което водеше към открития океан. Тя дръпна ръката на Ими към себе си, докато не я приближи дотолкова, че да прокара въже под мишниците ѝ — достатъчно слабо, за да не остави белег. Въжетото беше твърдо и грубо и не ѝ беше лесно да го върже. Дланите ѝ се разраниха от него, кожата ѝ започна да се бели. Отне ѝ няколко опита, докато смогна да направи устойчив възел.

Запали мотора и бавно пое към открития океан, следвайки течението. Щом водата стана тъмна и дълбока и вече се намираха далеч от често използвания маршрут между островите, Джул отвърза въжетото и освободи тялото на Иможден.

То потъна много, много бавно.

Джул изми въжетото и го изтърка с четката, която откри в малката кутия с инструменти в лодката. Ръцете ѝ бяха ожулени и леко кървяха, но иначе нямаше други рани. Нави въжетото прилежно и го върна обратно на мястото му. Изми старателно греблото.

После пое обратно към Кулебра.

— Госпожице Соколов? — махна ѝ с ръка рецепционистът в лобито.

Джул спря и го погледна.

Беше я взел за Иможден. Досега не се беше случвало да ги объркат.

Не си приличаха чак толкова, но все пак бяха две млади бели момичета, ниски, с къса коса и лунички. Имаха същия типичен за Източното крайбрежие акцент. Можеха да ги вземат една за друга.

— Пристигна колет за вас, госпожице Соколов — усмихна ѝ се рецепционистът. — Ето го.

Джул се засмя в отговор.

— Същинско съкровище си — каза му. — Благодаря.

*Втората седмица на септември 2016 г.
Менемша, Мартас Винярд, Масачузетс*

Шест дни преди Джул да вземе колета, чистачът на къщата на Ими в Мартас Винярд не се появи на работа. Казваше се Скот. Беше на около двайсет и четири — по-възрастен от Ими, Джул, Брук и дори от Форест, но Ими пак го наричаше „чистача“.

Скот бе препоръчан от собствениците на ваканционната къща като подходящ да се занимава с домакинската работа и поддръжката на двора. Вилата беше просторна, с големи прозорци и двойно по-високи от обичайното тавани в хола и трапезарията. Шест прозореца на покрива, пет спални. Веранда отпред и отзад. Розови храсти, както и други декоративни растения. Имаше много за чистене.

Скот беше с широко, открито лице и плосък нос. Беше бял, с розови бузи, квадратна челюст и непокорна тъмна коса. Имаше тесни бедра и впечатляващи мускули на ръцете. Обикновено носеше шапка с козирка, но рядко обличаше тениска.

Когато Джул го видя за първи път, не разбра съвсем какво прави там. Завари го в кухнята с парцал за пода в ръка. Не изглеждаше по-различно от множеството временни приятели на Форест и Ими от острова, но ето че бършеше къщната работа гол до кръста.

— Здравсти. Аз съм Джул — поздрави тя, застанала на прага.

— Скот — отговори той, без да спира да забърсва с парцала.

— Идваш ли на плажа?

— Ха, не. Тук ми е добре. Аз съм чистачът на Имоджен — каза той с неопределен американски акцент.

— А, разбирам.

Джул се запита дали Имоджен разговаря с него като с обикновен човек, или от Скот се очакваше да е невидим. Още не беше разучила всички социални норми тук.

— Аз съм приятелка на Ими от гимназията — добави тя.

Той не отговори.

Джул остана взряна в него известно време, а после попита:

— Искаш ли нещо за пиене? Има обикновена и диетична кола.

— Трябва да продължавам с работата. Имоджен не обича само да си седя наоколо.

— Толкова строга ли е?

— Знае какво иска. Това трябва да се уважава — каза той. — А и тя ми плаща.

— Но искаш ли една кола?

Скот коленичи и напръска с препарат пролуката под съдомиялната, където се събираше боклук. После започна да търка с по-груба гъба. Мускулите на гърба му лъщяха от пот.

— Не ми плаща да си взимам неща от хладилника ѝ — рече най-накрая.

През последвалите дни стана ясно, че не се предполагаше Скот да е точно невидим, понеже бе такава красива украса, че не бяха в състояние да игнорират присъствието му, но въпреки това никой не си разменяше с него повече от по едно „здравей“. Ими просто го поздравяваше с „хей“, когато се срещнеха, макар че очите ѝ проследяваха внимателно тялото му. Скот чистеше тоалетните, изнасяше боклука и подреждаше хаоса, в който останалите зарязваха хола. Джул не му предложи кола повече.

Денят, в който той не се яви на работа, беше петък. През петъчните сутрини обикновено почистваше кухнята и баните, след което поливаше ливадата. Тръгваше си преди единайсет сутринта, така че отсъствието му не направи особено впечатление на околните.

На следващия ден обаче от него отново нямаше следа. През съботите чистеше басейна и поддържаше растенията в градината. Ими винаги му оставяше заплащането за изминалата седмица в брой върху кухненския плот. Парите бяха там както обикновено, но Скот така и не дойде.

Джул слезе на долния етаж, облечена в екипа си за фитнес. Брук седеше на кухненския плот с купа грозде. Форест и Ими ядяха зърнена закуска със сметана и малини на масата в трапезарията. Мивката беше пълна с чинии.

— Къде е чистачът? — подвикна Брук към трапезарията, докато Джул си наливаше чаша вода.

— Сърдит ми е — отговори Ими.

— А аз съм му сърдит на него — обади се Форест.

— И аз съм сърдита — заяви Брук. — Искам да ми измие гроздето, да се съблече и да оближе цялото ми тяло от глава до пети. А той не го прави. Дори не е тук. Не знам какво се е случило.

— Много смешно — каза Форест.

— Той е всичко, което искам в един мъж. Мускулест, държи си устата затворена и за разлика от теб — тук Брук спря за миг, за да пъхне зрънце грозде в устата си, — мие чиниите.

— И аз мия чинии — възрази Форест.

Ими се засмя.

— Изплакваш само чинията, от която ти самият си ял.

Форест примигна и се върна на предишната тема.

— Обади ли му се вече?

— Не. Иска повишение на заплатата, а аз нямам намерение да му го давам — отвърна Ими спокойно, стрелвайки Джул за миг. — Не е лош, но е закъснявал доста пъти. Мразя да се будя и да влизам в мръсна кухня.

— Уволнила ли си го? — попита Форест.

— Не.

— Какво каза, след като говорихте за заплатата? Ще продължи ли да работи тук?

— Така мисля. Не съм сигурна — каза Ими и стана, за да остави чашата и купичката си в мивката.

— Как така не си сигурна?

— Така ми се стори, че каза. Но явно не е — отвърна Ими от кухнята.

— Ще му се обадя — каза Форест.

— Не, недей — спря го тя, връщайки се обратно в трапезарията.

— Защо не? — попита Форест и взе телефона ѝ. — Имаме нужда от чистач, а той вече е запознат с работата. Може да е станало някакво недоразумение.

— Казах да не му се обаждаш — озъби се Ими. — Телефонът, който държиш, е мой, а и тази къща не е твоя.

Форест пусна телефона. Примигна отново.

— В момента ти помагам — каза.

— Не, не помагаш.

— Напротив, помагам.

— Завещавах всичко тук на мен — каза Ими. — Аз се грижа за кухнята, за храната, за чистача, за пазаруването, за интернета. А сега се дразниш, задето не се справям с поредното нещо по начина, по който ти искаш?

— Имоджен.

— Не съм ти шибана домакиня, Форест — повиши тон Ими. — Точно обратното.

Той отиде при лаптопа си.

— Как е фамилията на Скот? — попита. — Трябва да проверим дали някой не се е оплакал от него, да видим какво става. Вероятно го има в Yelp^[1] или в някой подобен сайт.

— Картрайт — отвърна Ими, явно готова да прекрати спора. — Но няма да го откриеш. Той е някакъв чистач от Винярд, който върши домакинска работа срещу пари в брой. Надали се е регистрирал някъде.

— Е, мога да проверя дали... о, господи!

— Какво?

— Скот Картрайт от Оук Блъфс, нали?

— Да.

— Мъртъв е.

Ими се втурна към него. Брук скочи от стола си, а Джул се върна от коридора, където тъкмо загръваше за тренировката си. Скупчиха се около компютъра.

Статията, която Форест бе открил, бе на сайта на „Мартас Винярд Таймс“ и в нея се съобщаваше за самоубийството на Скот Картрайт. Обесил се беше на въже, закачено на висока греда в хамбара на съседа му. Бил изритал изпод себе си шестметрова стълба.

— Аз съм виновна — каза Имоджен.

— Не, не си — отговори Форест, без да откъсва очи от екрана. — Искал е повече пари, но непрекъснато е закъснявал. Ти си отказала да му плащаш повече. Това няма нищо общо със самоубийството му.

— Може би е бил депресиран — каза Брук.

— Тук пише, че не е оставил бележка — прочете Форест. — Но са убедени, че е самоубийство.

— Не мисля, че е така — възрази Ими.

— Хайде де! — каза Форест. — Никой не го е принудил да се качи на шестметрова стълба в някакъв хамбар и да се обеси.

— Напротив — настоя Ими. — Вярвам, че точно това са направили.

— Преиграваш — каза Форест. — Скот беше свестен и е тъжно, че е умрял, но никой не го е убивал. Мисли трезво.

— Не ми казвай да мисля трезво — отвърна Ими с леден глас.

— Никой няма да тръгне да убива чистача и да го представя като самоубийство — допълни Форест, изправи се от мястото си пред лаптопа и вдигна косата си на опашка с ластика, който носеше на китката си.

— Не ми приказвай, сякаш съм дете.

— Имоджен. Разстроена си заради Скот, което е разбираемо, но...

— Тук не става въпрос за Скот! — извика Ими. — Става въпрос за теб и за начина, по който ми нареждаш да „мисля трезво“. Смяташ, че си по-умен от мен, защото имаш диплома от университета. И защото си мъж. И защото си от рода Мартин от Гринуич, и...

— Ими...

— Позволи ми да довърша — кресна Имоджен. — Ти живееш в моя дом. Ядеш от моята храна, караш моята кола и кашите, които зарязваш след себе си, се подреждат от онова нещастно момче, на което аз плащах. Част от теб ме мрази заради това, Форест. Мрази ме, защото мога да си позволя този живот и да взимам самостоятелни решения — затова се отнасяш към мен снизходително, а към думите ми — като че не си заслужават вниманието.

— Може ли да проведем този разговор насаме, моля те? — попита Форест.

— Просто си върви. Остави ме на мира за малко — каза Ими. Звучеше уморено.

Форест изръмжа и се качи на втория етаж. Брук го последва.

Очите на Ими се напълниха със сълзи в мига, в който си отидоха. Тя се приближи до Джул и я прегърна. Ухаеше на кафе и жасмин. Поседяха така дълго време.

Ими и Форест потеглиха с колата дваайсет минути по-късно, заявявайки, че трябва да поговорят. Брук беше в стаята си.

Джул отиде да потренира, после уби остатъка от времето до пладне сама. За обяд изяде две филии препечен хляб с течен шоколад и изпи чаша протеинов шейк, в който сипа портокалов сок. Тъкмо миеше чиниите, когато Брук изтрополи надолу по стълбите, помъкнала сака си, и се насочи към хола.

— Изчезвам — каза тя.

— Точно сега ли?

— Не ми трябва такава драма. Прибирам се в Ла Хоя. Родителите ми веднага ще почнат: „Брук, трябва да идеш на стаж някъде! Или да работиш като доброволка! Или да продължиш да учиш нещо!“. Така че ще е изключително досадно, но всъщност дори малко съм се затъжила за вкъщи, нали се сещаш!?

Тя се завъртя рязко и влезе в кухнята. Дръпна вратичката на шкафа, взе две кутии бисквити и плик с чипс и ги напъха в ръчната си чанта.

— Храната на ферибота е отврат — обяви. — Чао!

Същата вечер Имоджен се върна и излезе на верандата при Джул.

— Къде е Форест? — попита Джул.

— Отиде в кабинета си — каза Ими, седна и си свали сандалите.

— Следващата седмица ще има заупокойна служба за Скот.

— Брук си тръгна.

— Знам. Писа ми.

— И взе всичките бисквити.

— Типично.

— Каза, че няма да имаш нищо против.

— Не е като да ги пазех за нещо — рече Имоджен, изправи се и отиде до ключа за лампите в басейна.

Водата светна.

— Мисля, че трябва да заминем — додаде тя. — Без Форест.

Да.

Наистина ли щеше да бъде толкова лесно? Да получи Ими само за себе си.

— Май ще трябва да тръгнем на сутринта — продължи Имоджен.

— Добре — съгласи се Джул с престорено нехаен глас.

— Ще ни запазя самолетни билети. Разбираш ме, нали? Трябва да се махна оттук. Малка почивка, само за момичета.

— Не е задължително да идвам и аз — каза Джул грейнала. — Няма нужда.

— Имам една идея — подхвърли ѝ Имоджен със заговорнически тон и се настани пак до нея. — Един остров на име Кулебра. Близко до Пуерто Рико. — Протегна ръка към нея и я докосна леко по рамото, преди да прибави: — И не се тревожи за парите. Билетите, хотелът, спа процедурите — всичко е от мен.

— Само твоя съм — откликна Джул.

[1] Сайт за мнения и оценки от потребителите на различни магазини, ресторанти и услуги относно качеството на обслужването там. — Б.пр. ↑

Първата седмица на септември 2016 г.

Менемша, Марта Винярд, Масачузетс

Два дни преди да умре, Скот чистеше басейна, когато Джул се върна в къщата след сутрешния си джогинг. Беше свалил тениската си. Коланът на дънките му опасваше кръста му ниско. Прокарваше една мрежичка за листа по повърхността на водата.

Поздрави я ведро с добро утро, докато го подминаваше. Ими и Форест още не бяха станали. Колата, която Брук беше взела под наем, не се виждаше около къщата. Джул грабна купчината дрехи, които си бе приготвила предварително, и ги окачи на кукичката до открития душ. После го пусна.

Изкъпа се и обръсна краката си, докато си мислеше за Скот. Беше много, много красив. Чудеше се какви упражнения за коремни мускули правеше и защо работеше срещу пари в брой. Как се бе превърнал в човек, готов да чисти чуждите тоалетни и да коси чуждите ливади? Изглеждаше избучеше като някой от великите бели хетеросексуални герои, които човек срещаше отново и отново в холивудските филми. Сигурно можеше да постигне почти всичко на света, без да полага кой знае какви усилия. Нищо не го спираше или потискаше, но въпреки това — сто го тук. Чистеше басейна.

Може би така му харесваше. Но може би — не.

Щом спря душа, Скот и Имоджен вече разговаряха на верандата.

— Трябва да ми помогнеш — каза той тихо.

— Всъщност не съм длъжна — отговори тя.

— Моля те.

— Не мога да се замесвам в това.

— Няма нужда да се замесваш, Имоджен. Дойдох да те помоля за помощ, защото ти имам доверие.

Ими въздъхна.

— Дойде при мен, защото имам сметка в банката.

— Не е това. Помежду ни има връзка.

— Така ли?

— Всички онези следобеди у нас. Не съм те молил за нищо. Идваше, защото искаше.

— Не съм била у вас от седмица — каза му Имоджен.

— Липсваш ми.

— Няма да ти погася дълговете — отсече Ими с твърд глас.

— Имам нужда само от заем. Колкото да се закрепя. За да ме оставят на мира.

— Лоша идея — каза Имоджен. — Налага се да се обърнеш към банката. Или да изтеглиш заем по кредитната си карта.

— Нямам кредитна карта. Тези хора са... не се шегуват. Подхвърлиха бележки в колата ми. И...

— Не е трябвало да залагаш пари — прекъсна го Ими рязко. — Мислех те за по-умен.

— Не можеш ли да ми дадеш назаем само толкова, колкото да си платя дълга? И няма да ме видиш повече, ако не желаяш. Ще ти върна парите и ще изчезна, обещавам.

— Преди една минута ми обясняваше каква страхотна връзка имало помежду ни. А сега обещаваш да изчезнеш?!

— Нямам нищичко — каза Скот умолително. — В портфейла ми се мъдрят едва пет долара.

— Къде е семейството ти?

— Баща ми ни напусна много отдавна. Майка ми се разболя от рак, когато бях на седемнайсет — отговори Скот. — Нямаат си никого. Ими замълча за малко.

— Съжалявам. Не знаех.

— Моля те, Ими. Сладкишче.

— Не започвай с това. Форест е горе в къщата.

— Ако просто ми помогнеш, ще си тръгна, без да вдигам шум.

— Заплашваш ли ме?

— Моля те за помощ като приятел, за да си погася дълга, това е. Десет хиляди долара са нищо за човек като теб.

— Защо им ги дължиш? На какво си заложил?

— Бой с кучета — промърмори Скот.

— Не — прозвуча шокираният глас на Ими.

— Кучето беше добро.

— Това е кървав спорт. И незаконен.

— Имаше едно куче от приют, за което знаех, че е наистина жилаво. И познавах мъжа, който организираше боевете от време на време. Има два питбула. Не е като да е предварително решено мероприятие или нещо такова.

— Било е организирано, ако този човек устройва боеве с кучета. Има закони срещу това. Жестоко е.

— Това куче обичаше да се бие.

— Не говори така — каза Имоджен. — Просто недей. Ако някой го беше осиновил и се беше отнасял човешки с него, щеше да...

— Не знаеш за какво куче ставаше въпрос — настоя Скот сърдито. — Така или иначе, боят се състоя и то загуби, окей? Накарах ги да ги разтърват, преди да го наранят твърде сериозно, защото собственикът на кучето има право да го стори, ако... Боят не беше такъв, какъвто очаквах.

Джул бе замръзнала на място, скрита зад стената на открития душ. Не смееше да помръдне.

— Това означава, че загубих пари и за всички, които бяха заложили на него — продължи Скот. — Казаха, че е трябвало да го оставя да се бие до смърт. Аз им напомних, че според правилата имам право да спра боя. Те казаха, че е така, но и че никой не го прави, защото по този начин прецакваш всички, които са заложили на кучето ти.

Той плачеше.

— И си искаха заложеното обратно. Мъжът, който бе организираше боя, настояваше да си възстанови инвестицията. Каза, че хората са се оплакали, че съм съсипал бизнеса му, като съм поискал да участвам с куче, а после... Страх ме е, Имоджен. Не знам как да подредя нещата без твоя помощ.

— Нека ти обясня положението — поде Имоджен бавно. — Ти си мой работник, мой чистач, мой прислужник. Справяш се сносно и беше забавно да се виждаме от време на време. Това не ме задължава да ти помагам, когато си извършил нещо незаконно и неморално с горкото беззащитно куче.

Джул започна да се поти. Начинът, по който Имоджен каза „работник, чистач, прислужник“. Беше така студена. Досега не я бе съзирала лице в лице с някого, когото ненавиждаше.

— Значи, няма да ми помогнеш? — попита Скот.

— Ние едва се познаваме.

— Хайде де, някои седмици идваше у нас всеки ден.

— Нямах представа, че обичаш да зяпаш как кучета се разкъсват едно друго на парчета, докато не умрат. Нямах представа, че залагаш пари. Нямах и най-бегла представа, че можеш да бъдеш толкова глупав или жесток, защото за мен ти си просто момчето, което ми чисти къщата. По-добре си върви. Ще намеря друг, който да търка пода.

Ими беше лъгала Форест. И Джул. Измисляла си бе лъжливи истории за това къде е ходила следобедите. Подвеждала ги бе защо косата ѝ е мокра, защо е уморена, откъде е купила храна. Мамила ги беше, че е играла тенис с Брук.

Брук. Брук вероятно бе знаела за Скот. Двете с Имоджен често се връщаха у дома заедно, понесли тенис ракети и бутилки вода, и обсъждаха как е минал мачът, след като всъщност изобщо не бяха играли.

Скот си тръгна, без да каже нищо повече. Минута по-късно Ими потропа на вратата на душа.

— Виждам ти краката, Джул.

Джул си пое дъх рязко.

— Защо подслушваш чуждите разговори така? — озъби се Ими.

Джул се загърна по-плътно с хавлията и отвори вратата на душа.

— Подсушавах се. Вие излязохте навън. Не знаех как да постъпя.

— Все се навърташ наоколо. Все шпионираш. На никого не му харесва.

— Разбрах. Може ли да се облека вече, моля?

Имоджен си тръгна.

На Джул ѝ се доця да я настигне и да стовари шамара си върху фалшивото ѝ красиво лице.

Искаше ѝ се да се чувства силна и с право оскърбена... вместо засрамена и предадена.

Но щеше да ѝ се наложи да си изкара гнева по друг начин.

Грабна банския си костюм и очилата за плуване от кукичката до душа. Отиде в басейна и преплува три километра в свободен стил.

Още три километра. Плува, докато ръцете ѝ не затрепериха.

Най-после се хвърли върху кърпата, постлана на дървената веранда. Извърна лицето си към слънцето. Не усещаше нищо, освен умора.

След известно време Имоджен излезе от къщата. Носеше купа топли мъфини с парченца шоколад.

— Току-що ги опекох — каза ѝ. — За да ти се извиня.

— Няма за какво да се извиняваш — отговори Джул, без да помръдва.

— Всичко, което казах, беше жестоко. А и те лъжех.

— Сякаш ми пука.

— Пука ти.

Джул не отговори.

— Знам, че ти пука, зайче. Помежду ни не бива да има лъжи. Разбираш ме толкова по-добре от Форест. Или от Брук.

— Напълно е възможно — отговори Джул и не съумя да сдържи усмивката си.

— Имаш право да ми се сърдиш. Не постъпих правилно. Знам това.

— И това е напълно възможно.

— Мисля, че цялата тази работа беше просто начин да отблъсна Форест. Правя го, когато се отегча от някое момче. Изневерявам му. Съжалявам, че не ти казах. Не се гордея със себе си, повярвай ми.

Имоджен остави мъфините до рамото на Джул, сетне легна до нея на верандата. Телата им бяха успоредни едно на друго.

— Искам да бъда у дома, но искам и да избягам — продължи Ими. — Искам да бъда свързана с хората, но искам и да ги отблъсна надалеч. Искам да бъда влюбена, но си избирам момчета, които дори не съм сигурна, че харесвам достатъчно. Или пък ги обиквам, но после провалям нещата, и то може би умишлено. Не знам кое от двете е. Не е ли безумно?

— Средно безумно — засмя се Джул едва-едва. — Но не крайно. По скалата от едно до десет е около седем, струва ми се.

Полежаха в мълчание още минута.

— Но седма степен на безумие сигурно всъщност е нормално ниво — допълни Джул.

— Може ли да те подкупя с мъфини, за да ми простиш, много моля? — попита я Ими.

Джул грабна един мъфин и отхапа от него.

— Скот е разкошен — каза, след като преглътна. — С такова момче какво можеш да направиш? Да го оставиш на мира и само да го гледаш как чисти басейна? Мисля си, че си направо задължена по закон да му скочиш.

Ими простена.

— Защо трябваше да е толкова привлекателен? — възкликна и стисна Джул за ръката. — Такава вещица бях. Прощаваш ли ми?

— Винаги.

— Същинско съкровище си, зайче. Ела с мен до магазина сега! — каза Ими с такъв тон, сякаш щяха да си изкарат повече от вълшебено.

— Уморена съм. Помоли Брук да иде с теб.

— Не искам Брук.

Джул се изправи.

— Не казвай на Форест, че тръгваме — каза Ими.

— Естествено, че няма.

— Естествено, че няма — усмихна ѝ се Ими. — Знам, че мога да разчитам на теб. Нищичко няма да му кажеш, нали?

6

Краят на юни 2016 г.

Мартас Винярд, Масачузетс

Единайсет седмици преди Ими да направи мъфините, Джул се намираще на плажа Мошъп без кърпа или бански костюм. Слънцето грееше ярко, а денят беше горещ. След дългото ходене пеша от паркинга до плажа тя се пошла известно време покрай ръба на водата. Над нея се извисяваха едри пясъчни скали в шоколадовокафяво, перленобяло и керемиденочервено. Песъчливата повърхност бе напукана и малко мека на допир.

Джул си свали обувките и застана неподвижно, потопила палци в морето. На около петдесетина метра от нея Имоджен и приятелят ѝ се разполагаха, за да прекарат следобед там. Нямаха плажни столове, но момчето извади от багажа им памучно одеяло, кърпи, списания и малка хладилна чанта.

Захвърлиха дрехите си на плажа, намазаха се със слънцезащитен лосион и отвориха по едно кенче от напитките, които бяха донесли в хладилната чанта. Имоджен се излегна на одеялото, за да почете. Момчето събираше камъчета и ги трупаше едно върху друго, оформяйки ги в нещо като изящна скулптура на пясъка.

Джул се приближи до тях. Когато вече ги делиа само няколко метра, тя повиши глас и попита:

— Ими, ти ли си?

Имоджен не се обърна, но гаджето ѝ я бутна по рамото.

— Викат те.

— Имоджен Соколов, нали? — каза Джул, пристъпи още по-близо и се изправи до тях. — Аз съм Джул Уест Уилямс. Помниш ли ме?

Имоджен присви очи и седна. Разрови се за слънчевите си очила в платнената си чанта и ги сложи на лицето си.

— Бяхме в едно и също училище — продължи Джул. — В „Грийнбрайър“.

Ими изглеждаше специална, отбеляза си наум Джул. Дълга шия, високи скули. Целуната от слънцето кожа. Но горната половина на тялото ѝ бе прекалено кльоцава и слаба.

— Така ли? — попита тя.

— Само за част от първата година. После ме преместиха — обясни Джул. — Но те помня.

— Извинявай, как спомена, че се казваш?

— Джул Уест Уилямс — повтори Джул, а когато Имоджен се намръщи объркано, добави: — Бях с една година по-малка.

Ими се усмихна.

— Е, приятно ми е да се запознаем, макар и за втори път, Джул. Това е приятелят ми Форест.

Джул продължи да стои до тях някак неловко. Форест тъкмо оправяше малкия кок, в който бе прибрана дългата му рядка коса. До него беше захвърлен новият брой на списание „Ню Йоркър“.

— Искаш ли нещо за пиене? — обърна се към нея той с изненадващо приятелски тон.

— Благодаря — каза Джул, коленичи на ръба на одеялото им и си взе кутийка диетична кола.

— Изглеждаш, сякаш си се запътила нанякъде — каза Имоджен. — С тази чанта и обувките.

— О, ами...

— Не си ли носиш неща за плаж?

Джул потърси наум най-чаровния възможен отговор и се оказа, че той съвпада с истината.

— Спонтанно реших да дойда — каза тя. — Понякога правя такива неща. Не бях планирала да идвам на плаж днес.

— В чантата си имам резервен бански — каза Имоджен. В гласа ѝ внезапно се бе появила топлина. — Искаш ли да дойдеш да поплуваме? Направо ще пукна от жегата. Трябва да вляза във водата веднага, иначе ще получа слънчев удар и Форест ще трябва да ме носи на ръце по целия дълъг път до паркинга. — Тя обходи с очи хърбавото тяло на Форест и добави: — Не Знам дали ще е в състояние. Та — плува ли ти се?

Джул вдигна вежди.

— Май ще се възползвам от поканата.

Имоджен извади от чантата си двете половинки на един бански и ѝ го подаде. Беше бял и доста изрязан.

— Сложи си го. Чакаме те във водата.

И заедно с Форест се втурнаха със смях към морето.

Джул облече дрехите на Имоджен за пръв път.

Напъхана в банския ѝ костюм, тя се гмурна под вълните и изплува, изпълнена с неописуемо щастие. Денят бе така бляскав и ѝ изглеждаше невъзможно да чувства каквото и да било, освен благодарност за възможността да стои в океана и да обхожда с поглед хоризонта, докато солената вода се плискаше в нея и я побутваше насам-натам. Форест и Ими не говореха много, а вместо това отскачаха заедно с вълните, викаха и се кикотеха. Щом се умориха, двамата застанаха на пръсти малко по-навътре от мястото, където вълните се разбиваха, като заподскачаха леко, позволявайки на водата да ги полюшва напред-назад.

— Ето една голяма.

— Не, тази след нея е още по-голяма. Ей там, виждаш ли?

— По дяволите! Без малко да загина, но това беше супер.

Когато и тримата посиняха леко от студ и се разтрепериха, се върнаха при одеялото на Имоджен и Джул се озова в средата му. Форест лежеше от едната ѝ страна, увит в кърпа с котви по нея, а Имоджен — от другата, обърната по гръб, с лице към слънцето и все още покрита с капчици вода.

— Къде влезе, след като завърши „Грийнбрайър“? — поинтересува се Имоджен.

— След като ме изритаха — уточни Джул. — Тръгнах си от Ню Йорк заедно с леля ми.

— Как, наистина ли те изритаха? — попита Имоджен развеселено.

Форест остави списанието си.

— И още как.

И двамата бяха наострили уши.

— За проституция — отговори Джул.

Лицето на Имоджен придоби сурово изражение.

— Майтапя се. Беше шега.

Имоджен се разсмя едва-едва, с нисък глас, закрила уста с длан.

— Тина Не-знам-коя-си ми дърпаше косата и ме заплашваше в съблекалнята — разказа Джул. — И накрая аз ѝ фраснах главата в една тухлена стена. Наложих се да я шият.

— Онази с къдравата коса беше, нали? Високата? — попита Имоджен.

— Не. По-ниската, която следеше високата като кученце.

— Не си я спомням.

— И по-добре.

— И ѝ удари главата в стената?

Джул кимна.

— Доста съм бойна. Може да се нарече „талант“.

— Бойна ли? — попита Форест.

— Бива ме в боя — обясни Джул. — Не го правя за забавление, де... А за самозащита. За да побеждавам злото. Да пазя Готам.

— Не мога да повярвам, че не съм научила, че си пратила някакво момиче в болницата! — възкликна Имоджен.

— Постараха се да покрият случая. Тина не искаше да се разчува заради нещата, които тя ми беше сторила, преди да я накарам да спре, нали се сещаш? Пък и репутацията на „Грийнбрайър“ щеше да се очерни, ако хората бяха разбрали. Момичета да се бият. Разигра се точно преди концерта преди зимната ваканция — поясни Джул. — Когато идват всички родители. Позволиха ми да участвам в него и да пея, преди да ме изритат. Помниш ли? Парчето със солото на онова момиче — Карауей.

— А, да. Пейтън Карауей.

— Изпяхме една песен на Гершуин.

— И „Рудолф“ — допълни Имоджен. — А бяхме прекалено възрастни за такава песничка. Направо нелепо беше.

— Ти носеше синя кадифена рокля с V-образни шарки по предната част.

Имоджен закри очи с ръка.

— Не мога да повярвам, че си спомняш тази рокля! Майка ми все ме караше да нося такива неща по празниците, а ние дори не празнуваме Коледа. Доставяше ѝ удоволствие да ме третира като кукла, която да облича, както си реши.

Форест побутна Джул в рамото с показалец.

— Значи сигурно започваш университета през есента.

— Всъщност завърших гимназията по-рано. Така че следвам вече от година.

— Къде?

— В „Станфорд“.

— Познаваш ли Ели Торнбъри? — включи се Имоджен. — Тя ходи там.

— Май не.

— А Уокър Д'Анджело? — попита Форест. — Следва история на изкуствата.

— Форест вече завърши университета — обади се Имоджен. — Но за мен там беше като някакъв кръг на ада, така че няма да се върна.

— Не си се и опитала да свикнеш — каза Форест.

— Звучиш като баща ми.

— О, стига си се цупила.

Ими си сложи слънчевите очила.

— Форест пише роман.

— Какъв роман? — попита Джул.

— Представи си смесица между Самюъл Бекет и Хънтър С. Томпсън — заяви Форест. — Пък и съм голям фен на Пинчън, така че се усеща и неговото влияние.

— Успех с това — изкоментира Джул.

— О, ама ти наистина си много бойна — каза Форест. — Доста е готина, Имоджен, не мислиш ли?

— Той харесва заядливи жени — заяви Имоджен. — Това е едно от малкото му чаровни качества.

— А ние харесваме ли него? — попита я Джул.

— Търпим го, защото изглежда добре — отговори Ими.

Тримата решиха, че са гладни, и тръгнаха пеша към ресторантчетата около Акуина. Там имаше няколко павилиончета за закуски. Форест поръча три порции пържени картофи, които да си поделят.

Ими се усмихна на едрия мъж зад тезгяха и каза:

— Сигурно ще ми се смеете, но ми трябва някъде четири резенчета лимон за безалкохолното. Луда съм по лимоните. Бихте ли ми дали, моля ви?

— Лимон ли? — попита продавачът.

— Четири резенчета — каза Ими, като опря дланите и лактите си върху тезгяха и вдигна поглед към него.

— Разбира се — откликна той.

— Смейте ми се — каза тя.

— Не се смея.

— Вътрешно се смеете.

— Не — каза той, сложи лимоновите резенчета, които току-що бе нарязал, в червено-бяла картонена чашка и ги плъзна към нея през тезгяха.

— Благодаря ви тогава, задето приехте лимонената ми молба така сериозно! — рече Имоджен.

Взе едно от парченцата, пъкна го в уста и стисна зъби, за да изпие сока. После каза с пълна с кора уста:

— Много е важно лимоните да получават нужното уважение. Така се чувстват оценени.

Тримата седнаха на една маса за пикник, която гледаше към паркинга от едната страна и към морето — от другата. На поляната зад паркинга имаше хора, които пускаха хвърчила. Беше много ветровито. Масата за пикник беше стара и неравна. Имоджен изяде едно-две картофчета, след което извади някакъв банан от чантата си и го изяде с лъжица.

— Сама ли си тук? — попита я тя. — Във Винярд?

Форест беше отворил броя на „Ню Йоркър“ и се беше извърнал леко настрани от тях. Джул кимна.

— Да. Напуснах „Станфорд“.

Разказа ѝ историята за треньора извратеняк и причината, поради която бе загубила стипендията си. Накрая завърши:

— И не искам да се връщам у дома. Не се разбирам с леля ми.

Ими се наведе напред.

— С нея ли живееш?

— Не. Няма да се занимавам със семейството си повече.

Форест се изкикоти и се обади:

— Нито пък Имоджен.

— Напротив, ще — възрази тя.

— Напротив, няма — настоя той.

Джул погледна Имоджен в очите.

— Явно имаме нещо общо.

— Да. Предполагам, че си права — отвърна Ими и метна обелката от банана си в кофата за боклук. — Виж какво, ела с нас в къщата. Ще поплуваме в басейна, а може да останеш и за вечеря. Ще дойдат на гости и няколко бременно мотаещи се тук хора — нови приятели, които са на острова само за няколко седмици. Ще си опечем пържоли на грила. Вилата е в Менемша. Няма да повярваш колко е голяма. Направо необятна.

Отговорът беше „да“, но Джул се поколеба.

Имоджен седна по-близо до нея и опря ходила до нейните.

— Ела. Ще е забавно — увеща я тя. — Не съм си приказвала по момичешки от векове.

Къщата в Менемша имаше толкова високи тавани и толкова широки прозорци, че дори най-обикновените ежедневни занимания изглеждаха някак по-просторни и светли. Напитките сякаш бяха погазирани и по-студени от всичко, което бе пила досега.

Джул, Форест и Ими отидоха да плуват в басейна, след което се изкъпаха на открития душ. Хората пристигнаха, но Джул вече усещаше, че не е една от тях — от начина, по който Имоджен я повика да застане на грила и да наглежда пържолите, и от начина, по който после седна на верандата, свита до краката ѝ. Покани я да остане за през нощта в една от стаите за гости, докато другите им приятели се качваха в колата си, за да си тръгнат. Те предложиха да я закарат до хотела ѝ, който се намиреше по-нататък по вече тъмните шосета на острова.

Тя отказа.

Ими я заведе в една стая на втория етаж. Имаше огромно легло, леки, въздушни бели завеси и колкото и странно да беше — някакво малко старинно конче за деца и колекция овехтели ветропоказатели, подредени по широкия плот на дървеното бюро. Джул скоро потъна в дълбокия сън, който често причиняваха дългите дни, прекарани на слънце.

На следващата сутрин намусеният Форест я откара в хотела, за да си вземе нещата. Когато Джул влезе пак в къщата, този път с куфарите си, Ими вече бе подредила четири вази с букети на различни места в стаята ѝ. Четири. Освен това ѝ беше оставила купчинка книги на шкафчето до леглото: „Панаир на суетата“ на Текери, „Големите надежди“ на Дикенс и „Пътеводител на Мартас Винярд за познавачи“.

Така започна върволицата от дни, които се сливаха един с друг. Хората на Ими — бременни и литературни приятели на седмицата, с които се сдобиваше на плажа или на пазара, минаваха през къщата един след друг. Плуваха в басейна, помагаха с барбекютата и се смееха истерично, притиснали длан към гърдите си. До един бяха млади: красиви, болезнено слаби момчета и също толкова красиви, шумни момичета. Повечето от тях бяха забавни и не особено атлетични, разговорливи и доста привързани към бутилката — студенти от университета, художници. Освен това произлизаха от различни среди и бяха с различна сексуална ориентация. Имоджен беше дете на Ню Йорк: свободомислеща по начин, който Джул беше виждала само по телевизията, и явно напълно убедена в собствената си привлекателност и стойност като приятелка и домакиня.

На Джул ѝ отне ден-два да се приспособи, но скоро откри, че вече се чувства комфортно там. Очароваше „временните“ хора с истории за „Грийнбрайър“, „Станфорд“ и — макар и по-рядко — за Чикаго. С готовност спореше с тях, когато на тях самите им се спореше. Флиртуваше с тях, а после забравяше имената им, защото това ги караше да ѝ се възхищават и да искат от нея да ги запомни. Отначало пращаше снимки на Пати Соколов и ѝ пишеше бърбиви, изпълнени с надежда имейли, но не след дълго Джул престана да ѝ обръща внимание по същия начин, по който и Имоджен бе спряла.

Ими я караше да се усеща желана и непознатата радост от това чувство изпълваше дните ѝ.

Един ден, след като вече бе прекарала в къщата около две седмици, Джул се озова сама в нея за пръв път. Форест и Ими бяха отишли заедно на обяд. Ими бе пожелала да иде да види един нов ресторант.

Джул седна пред телевизора и хапна малко от храната, останала от снощи, след което се качи на горния етаж. Застана неподвижно пред вратата на стаята на Ими и се загледа вътре.

Леглото беше оправено. На масата бяха подредени книги, бурканче крем за ръце, калъфът за очила на Форест и едно зарядно. Джул влезе вътре, отвори шишенце парфюм, сложи си малко и потърка китки една в друга.

В гардероба бе окачена една от роклите, които Имоджен обличаше често — тъмнозелена и широка, от тънък памук, с дълбоко, V-образно деколте, което правеше носенето на сутиен невъзможно. Ими обаче почти нямаше бюст, така че това беше без значение.

Без да се замисля какво върши, Джул съблече панталонките си и старата избеляла тениска на „Станфорд“. После махна и сутиена си.

Нахлузи роклята на Ими през глава. Намери и чифт сандали. Колекцията пръстени на Ими — осем от които бяха оформени като животни — беше подредена на тоалетната масичка.

На стената беше облегло огледало в цял ръст със сребриста рамка. Джул се обърна и присви очи към отражението си. Косата ѝ беше вързана на опашка, но като се изключи това, на приглушената светлина на стаята изглеждаше като Имоджен. Почти.

Значи това било чувството. Да седиш на леглото на Имоджен. Да носиш нейния парфюм и нейните пръстени.

Ими спеше тук нощем... до Форест, но той беше заменим. Ими си слагаше от този крем за ръце, отбелязваше си докъде е стигнала с този книгоразделител. Сутрин, щом отвореше очи, виждаше тези синьо-зелени чаршафи и тази картина, на която бе изобразено морето. Това беше усещането да знаеш, че тази огромна къща ти принадлежи, никога да не се тревожиш за пари или за собственото си оцеляване, да си сигурна в обичта на Гил и Пати.

Да бъдеш облечена така небрежно и все пак — така красиво.

— Извинявай?

Ими стоеше на прага, облечена в къси дънкови панталони и суитшърта на Форест. Устните ѝ блещукаха в червено Заради гланца за устни, който обикновено не носеше. Не приличаше особено на онази Имоджен от представите на Джул.

Джул долови как през тялото ѝ преминава вълна на срам, но се усмихна.

— Предположих, че няма да има проблем — каза. — Имах нужда от рокля. Едно момче ми се обади в последната минута.

— Какво момче?

— Онова от Оук Блъфс. С което си приказвах, когато бях на въртележката.

— А кога?

— Току-що ми писа и каза, че иска да се видим в градината със скулптурите след половин час.

— Все едно — отвърна Ими. — Би ли свалила дрехите ми, ако обичаш?

Джул почувства как лицето ѝ се сгорещява.

— Не смятах, че ще имаш нещо против.

— Би ли се преоблякла вече?

Джул съблече зелената рокля и вдигна сутиена си от пода.

— А това моите пръстени ли са? — попита пак Ими.

— Да.

Нямаше смисъл да отрича.

— Защо облече роклята ми?

Джул окачи дрехата на мястото ѝ в гардероба, сложи си пак собствените къси панталони и тениска и постави пръстените обратна на тоалетката.

— Не мисля, че това за момчето и градината със скулптурите е вярно — каза Ими.

— Мисли каквото щеш.

— Какво става?

— Съжалявам, че облякох дрехите ти. Няма да се повтори. Окей?

— Хубаво — отвърна Имоджен и продължи да я наблюдава, докато Джул връщаше сандалите в гардероба и връзваше маратонките си.

Щом Джул понечи да мине покрай нея и да излезе в коридора, тя добави:

— Имам въпрос.

Лицето на Джул все още гореше. Не ѝ се говореше.

— Не си отивай — настоя Ими. — Отговори ми само на едно, моля те.

— Какво?

— Бедна ли си? — поинтересува се Имоджен.

Да. Не. Да. Джул ненавиждаше уязвимостта, която въпросът я накара да изпита.

— Като мишка — отговори най-последно. — Да, бедна съм като мишка.

Ими закри уста с длан.

— Не знаех.

За миг двете бяха сменили местата си — изведнъж Джул вече имаше предимство.

— Няма проблем — каза тя. — Мога да си намеря работа. Не съм се заела с проблема както трябва... искам да кажа.

— Трябваше да се досетя — каза Ими и седна на леглото. — Знаех, че няма да се връщаш в „Станфорд“, пък и вече спомена, че не се разбираш с леля си, но така и не осъзнах колко сериозно е положението. А виждах как носиш все едни и същи дрехи. И никога не купуваш неща за ядене. И ме оставяш да плащам за всичко.

О! Значи, трябваше да купува храна. Това беше една от социалните норми, за която Джул не бе знаела досега. Ала единственото, което каза на Имоуджен, беше:

— Няма проблем.

— Напротив, Джул. Много съжалявам, наистина — отвърна Ими и замълча за момент. После продължи: — Мисля, че досега приемах някои неща от живота ти за даденост, а всъщност не знаех нищо за тях. И не те попитах. Нямам особено разнообразен опит с това, предполагам.

Джул сви рамене.

— Извадила си късмет.

— Айзък все ми повтаряше, че имам много ограничен поглед за света. Но както и да е. Можеш да взимаш назаем каквото искаш.

— Вече ще ми е странно.

— Не го приемай така — каза Ими и отбори вратичката на гардероба. Беше претърпан с дрехи. — Имам повече от достатъчно. — Прибледи се пак до Джул и допълни: — Дай да ти оправя косата. Някои фибри стърчат.

Косата на Джул беше дълга. През повечето време я носеше стегнато прибрана назад. Тя наведе глава напред и позволи на Ими да прибере няколко от кичурчетата на тила ѝ, които се бяха изплъзнали от фибите.

— Трябва да се подстрижеш късо — каза Ими. — Ще ти отива. Не съвсем като мен — с малко по-дълъг бретон и малко по-дълго около ушите, така мисля.

— Не.

— Утре ще те заведе при фризьора ми, ако искаш — настоя Ими. — Аз черпя.

Джул поклати глава.

— Нека направя нещо за теб — упорстваше Ими. — Заслужаваш го.

На следващия ден в Оук Блъфс Джул се чувстваше по-лека без тежестта на косата си. Бе ѝ приятно, че Имоджен се грижеше за нея; че ѝ даде назаем гланца си за устни, след като ѝ направиха прическата; че я заведе да обядват в един ресторант с изглед към пристанището. След като хапнаха, двете влязоха в някакъв магазин за антикварни бижута.

— Искам да видя най-необичайния пръстен, който имате — каза Ими.

Продавачът се засуети наоколо, после подреди шест на един подплатен с кадифе поднос. Имоджен ги докосна с възхищение. Избра един нефритов пръстен с формата на отровна змия, плати го и подаде синята кадифена кутийка на Джул.

— Този е за теб.

Джул веднага отвори кутията и надяна змията на безименния пръст на дясната си ръка.

— Твърде млада съм, за да се омъжвам — каза тя. — Така че не си вади погрешни изводи.

Ими се засмя.

— Обичам те — каза тя небрежно.

Това бе първият път, когато Ими бе използвала думата „обичам“.

На следващия ден Джул взе колата и отиде да купи пропан за грила от железарията, намираща се в другия край на острова. Напазарува и храна. Когато се върна, Имоджен и Форест бяха в басейна, преплели голите си тела едно в друго.

Джул остана неподвижна от вътрешната страна на плъзгащата се врата към басейна, втречена в тях.

Двамата изглеждаха толкова тромаво, докато се натискаха. Дългата коса на Форест бе пусната и мокрите кичури бяха полепнали по раменете му. Очилата му бяха оставени на ръба на басейна и лицето му беше някак празно и неопределено без тях.

Струваше ѝ се невъзможно. Джул бе сигурна, че Имоджен не може наистина да обича или да желае Форест. Той не представляваше нищо повече от самата идея за приятел — някаква фигура, която да заема отреденото ѝ място. Макар че не го съзнаваше, той също беше „временен“ човек — точно като студентите и художниците, които идваха на вечеря и чиито лица никога повече не се мяркаха наоколо. Форест не знаеше тайните на Ими. Не бе обичан от нея. Джул никога не беше вярвала, че Имоджен би била способна да хване лицето му в длани и да го целуне страстно, сякаш е луда по него — така, както правеше сега. Някак не беше вярвала, че Имоджен би могла да остане гола и толкова уязвима пред него.

Форест я видя.

Джул отвърна на погледа му, втречвайки се право в очите му. Очакваше той да извика от изненада или да се засрами, но Форест само се обърна към Ими и каза:

— Приятелчето ти е тук.

Като че говореше за някое дете.

Имоджен обърна глава към нея и каза:

— Чао, Джул. Ще се видим по-късно!

Джул се завъртя и се втурна по стълбите към горния етаж.

Часове по-късно Джул слезе пак на първия етаж. От кухнята се чуваше някакъв подкаст — Имоджен имаше навика да слуша такива, докато готвеше. Завари я да реже тиквички за грила.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита я Джул.

Чувстваше се невероятно неудобно. Фактът, че бе станала свидетелка на сцената отпреди малко, бе мъчително неприятен. Това можеше да развали всичко.

— Извинявай за секс шоуто — рече Имоджен небрежно. — Би ли нарязала глава червен лук?

Джул извади една от купата.

— Когато се нанесох в апартамента си в Лондон — заразказва Имоджен, — имах две приятелки от летния курс, които бяха гаджета. Тъкмо бяха започнали да показват ориентацията си открито, понеже се бяха отделили от семействата си, нали знаеш... Дойдоха ми на гости за около месец... през август. Та веднъж ги засякох да го правят на пода в кухнята и направо се раздаваха — бяха напълно голи и буквално викаха. Вероятно бях влязла точно насред някоя адски важна част, ако разбираш какво имам предвид. Помислих си: „Боже мили, как ще можем да се погледнем пак в очите? Как ще излезем до кръчмата после, за да ядем пържена риба и картопки заедно?“. Просто не ми изглеждаше възможно и имах чувството, че сигурно съм загубила две страхотни приятелки само защото съм се прибрала у дома в грешния момент. Но една от тях просто каза: „О, извинявай за секс шоуто“ и всички избухнахме в смях. И нещата се разминаха. Та реших и аз да го използвам, в случай че с мен стане нещо подобно.

— Имаш апартамент в Лондон? — попита Джул, без да откъсва очи от лука, който белеше.

— Беше инвестиция — каза Ими. — И донякъде прищявка. Бях на летни курсове в Англия. Финансовият ми консултант ме беше посъветвал да вложа някаква сума в недвижими имоти, а на мен градът страшно ми допадна. Апартаментът беше първото място, което отидох да разгледам — импулсивна покупка в напълно грешна за мен държава, но не съжалявам за нея. Кварталът е много приветлив — „Сейнт Джонс Ууд“.

Ими произнесе името като „Син Джаанс Ууд“.

— Толкова забавно беше да го обзаведа заедно с приятелите ми. Освен това обикаляхме по туристическите атракции на града. Лондонската кула, смяната на караула, Музеят на осъдените статуи. Живеехме на чаени бисквити. Тогава още не умеех да готвя. Чувствай се поканена да идеш в апартамента по всяко време. Напоследък изобщо не го използвам.

— Трябва да отидем заедно — предложи Джул.

— О, да, наистина ще ти хареса. Ключовете са тук. Можем да тръгнем още утре — каза Ими и потупа чантата, оставена на кухненския плот. — И вероятно е наложително. Можеш ли да си представиш — аз и ти в Лондон?

Ими обичаше хората, които проявяваха истинска страст към онова, от което се интересуваха. Искаше да долови ентузиазма им от музиката, която и тя харесваше, от цветята, които им подаряваше, или от книгите, на които тя самата се възхищаваше. Искаше да се вълнуват от миризмата на някоя подправка или от вкуса на нов вид сол. Нямаше нищо против споровете, но мразеше апатични и нерешителни хора.

Джул прочете двете книги за сираци, които Ими бе оставила на нощното ѝ шкафче, както и всичко друго, което ѝ носеше. Наизустяваше имената на различните видове вина, надписите на опаковките сирене, абзаци от книги, рецепти. Държеше се мило с Форест. Бе игрива и бойка, но и готова да им угажда; силна, но и женствена; изпълнена с гняв, но и дружелюбна; красноречива, но не и високопарна.

Осъзна, че да си изгражда нова самоличност, ориентирана към предпочитанията на Имоджен, е същото като да бяга на дълги разстояния. Човек просто трябва да се стегне и да си наложи да продължава напред километър след километър. В крайна сметка ставаше достатъчно издръжлив. И един ден усещаше, че всъщност обожава това.

Около пет седмици след като Джул бе отседнала в къщата във Винярд, Брук Ланън се появи на предната веранда. Джул ѝ отбори вратата.

Брук влезе и метна куфарите си на дивана. Синята ѝ тениска беше стара и протрита, а копринената ѝ руса коса бе вдигната на висок кок.

— Значи още си сред нас, Ими, вещице такава — каза тя, когато Ими влезе в хола. — Целият „Васар“ те смята за мъртва. Никой не ми повярва, когато им казах, че ми прати съобщение миналата седмица. Сетне се обърна се към Форест и попита: — Това ли е онзи... който...?

Въпросът увисна недовършен във въздуха.

— Това е Форест — рече Ими.

— Форест! — възкликна Брук и се здрависа с него. — Окей, време е за прегръдка.

Той я прегърна тронаво.

— Приятно ми е да се запознаем.

— На всички им е приятно да се запознават с мен — отвърна Брук, после посочи към Джул: — А тази коя е?

— Не бъди груба — каза Ими.

— Напротив, очарователна съм — заяви Брук и се обърна директно към Джул. — Коя си ти?

Джул се насили да се усмихне и ѝ се представи. Не бе знаела, че Брук ще идва. Брук явно също не бе подозирала, че Джул ще е там.

— Имоджен казва, че ти си любимият ѝ човек в целия „Васар“.

— Аз съм любимият човек от „Васар“ на абсолютно всички — потвърди Брук. — Затова трябваше да напусна. Там има само две хиляди души. Потребна ми е по-голяма публика.

После помъкна багажа си към горния етаж, където се настани във втората по големина стая за гости във вилата.

Краят на юни 2016 г.

Мартас Винярд, Масачузетс

Пет седмици преди Брук да пристигне, на седмия си ден в Мартас Винярд, Джул си позволи да си купи билет за туристическа обиколка на острова с автобус. Повечето от хората в него бяха от онзи тип, който се води по препоръките на туристическите сайтове за това кои места трябва да бъдат посетени. Семейства и двойки, разговарящи шумно помежду си.

Следобед пристигнаха при морския фар на Акуина. Гидът им разказа, че този район бил населяван от племето уампаноаг от Гей Хед, а по-късно, през седемнайсети век — и от английски колонизатори. След това започна да обяснява за лова на китове, докато всички се стичаха от автобуса, за да се любуват на фара. От високата точка на острова можеха да зърнат и цветните пясъчни скали на Мошъп, но от водата ги делеше около километър пеша в горещината.

Джул се отдалечи бавно от възвишението и се приближи към търговската улица на Акуина — няколко малки магазинчета, в които се продаваха сувенири, изделия на племето уампаноаг и закуски. Шляеше се, пристъпвайки от една схлупена сграда към друга, където разсеяно разглеждаше огърлиците и картичките.

Може би трябваше да остане в Мартас Винярд завинаги. Можеше да се хване на работа в някой фитнес или в някое от магазинчетата, да прекарва дните си до крайбрежието, да си намери жилище някъде наблизо. Можеше да се откаже от опитите си да се превърне в нещо значимо, да се откаже от амбицията. Можеше просто да приеме живота, който ѝ се предлагаше в момента, и да бъде благодарна за това. Никой не би ѝ създавал проблеми. Изобщо нямаше нужда да търси Имоджен Соколов, ако не желаше.

Докато Джул си тръгваше от един от магазините, забеляза млад мъж да излиза от отсрещния. На рамо носеше голяма платнена чанта. На възраст беше горе-долу колкото нея. Не — малко по-голям. Беше

слаб, с тесен ханш и макар че почти нямаше мускули, в движенията му личеше грация и лекота. Носът му беше леко вирнат, а чертите на лицето — правилни. Кестенявата му коса беше вдигната на кок. Носеше черни памучни панталони, толкова дълги, че долният им подгъв се беше разръфал, както и джапанки и тениска с надпис „Рибен пазар Ларсен“.

— Не знам защо изобщо искаш да влизаме там — обърна се той към спътника си, който явно още беше в магазина. — Няма никакъв смисъл да купуваме излишни неща.

Отговор не последва.

— Ими! Хайде де! Да идем на плажа — повиши пак глас момчето.

И ето я и нея.

Имоджен Соколов. Косата ѝ бе подстригана късо и бе по-рошава и руса, отколкото на снимките, но и дума не можеше да става да беше някой друг. Изглеждаше точно като себе си.

Тя излезе от магазина, сякаш беше най-обикновеното нещо на света — сякаш Джул не я беше чакала и не я беше търсила дни наред. Беше очарователна, но още по-важен бе фактът, че явно се чувстваше добре в кожата си. Чарът ѝ беше напълно непринуден.

Джул почти очакваше Имоджен да я познае, но това не се случи.

— Толкова си кисел днес — каза Ими на момчето. — Много си скучен, когато си кисел.

— Дори не си купи нищо — отвърна той. — Искам да идем на плажа.

— Той няма да ти избяга — възрази Имоджен и затършува из чантата си. — А и всъщност купих нещо.

Момчето въздъхна.

— Какво?

— За теб е — каза тя, извади едно малко пакетче, опаковано в хартия, и му го подаде.

Той дръпна тиксото, с което бе залепено, и извади отвътре някаква плетена гривна.

Джул очакваше той да се подразни, но вместо това гаджето на Ими се ухили. Сетне си сложи гривната и зарови лице в шията на Имоджен.

— Страшно ми харесва — каза. — Идеална е.

— Просто дреболия — отговори тя. — Ти мразиш дреболии.

— Но подаръци обичам — поправи я той.

— Знам, че обичаш.

— Хайде! — подкани я той. — Водата би трябвало да е топла.

Двамата прекосиха паркинга и поеха по пътеката към плажа.

Джул хвърли поглед през рамо. Гидът тъкмо ръкомахаше, за да събере тълпата обратно в автобуса. По график трябваше да тръгнат след пет минути.

Нямаше как да се върне в хотела. Батерията на телефона ѝ беше почти напълно изтощена и не знаеше дали ще смогне да си повика такси от този район на острова.

Това нямаше значение. Беше открила Имоджен Соколов.

Джул остави автобуса да поеме без нея.

Третата седмица на юни 2016 г.

Мартас Винярд

Една седмица по-рано един от членовете на охраната на летището спря Джул.

— Ако искате да вземете чантата със себе си, госпожице, трябва да сложите тоалетните си принадлежности в прозрачен плик — каза ѝ мъжът. Имаше отпусната шия и носеше синята униформа на персонала на летището. — Не видяхте ли табелата? Не се допускат течности над сто милилитра.

Охранителят тъкмо бе отворил куфара ѝ и разглеждаше съдържанието му, нахлузил сини латексови ръкавици. Взе ѝ шампоана, балсама, слънцезащитния крем и лосиона за тяло и ги хвърли в кофата за боклук.

— Пускам го още веднъж — каза той, закопчавайки куфара. — Не би трябвало да има проблем. Изчакайте тук.

Тя зачака. Помъчи се да си даде вид, сякаш е наясно как трябва да опакова течности за пътуване в самолет и просто е забравила, но почувства как ушите ѝ почервеняват. Яд я беше заради безсмисленото похабяване на нещата ѝ. Усещаше се жалка и неопитна.

Самолетът беше претъпкан, а седалките — евтини и протъркани от годините употреба, но на Джул все пак ѝ беше приятно. Гледката беше въодушевяваща. Денят беше безоблачен. Крайбрежието се виеше долу — кафяво и зелено.

Хотелът ѝ се намираше срещу пристанището на Оук Блъфс. Представляваше викторианска сграда с бели декорации. Джул остави куфара си в стаята и повървя няколко пресечки, докато не стигна до „Съркют авеню“. Градът бе пълен с туристи. В няколко магазина продаваха хубави дрехи. Нуждаеше се от ново облекло. Взела беше ваучерите си от „Виза“ и знаеше какво ѝ отива, но все пак се поколеба.

Загледа се в жените, преминаващи покрай нея. Носеха дънки или къси памучни поли, съчетани с летни сандали. Преобладаваха бледите

цветове, но и тъмносиньото. Чантите им бяха платнени вместо кожени. Червилото — розово или в телесен цвят, но никога червено. Някои бяха с бели панталони и еспадрили. Сутиените им не прозираха под дрехите. Носеха само дребни, изящни обеци.

Джул свали големите халки от ушите си и ги прибра в чантата си. После се отправи обратно към магазините, където си купи чифт широки дънки, три памучни потника, дълга, свободна жилетка, еспадрили и бяла лятна рокля. Плати с картата, след което изтегли пари в брой от един банкомат.

Застанала на ъгъла на улицата, тя прехвърли личната си карта, парите си, грима и телефона си в новата си чанта. Обади се на мобилния си оператор и помоли да удържат парите за сметката ѝ от картата на „Виза“. После се свърза със съквартирантката си Лита, за да ѝ се извини.

Когато се бърна в хотела, Джул отиде на тренировка, изкъпа се и облече бялата лятна рокля. Оформи косата си на едри, небрежни къдрици. Трябваше да открие Имоджен, но това можеше да почака до следващия ден.

Запъти се към някакъв ресторант за морски деликатеси с изглед към пристанището и си поръча рулца от омар. Когато пристигнаха, изобщо не представляваха онова, което бе очаквала. Бяха просто парчета месо от омар с майонеза, поднесени върху препечено хлебче като за хотдог. Надявала се беше на нещо по-изискано.

Помоли за порция пържени картопки и ги изяде вместо омара.

Бе странно да се разхожда из града, без да трябва да свърши нещо. В крайна сметка се озова на една въртележка. Беше на закрито — в тъмна, стара сграда, вмирисана на пуканки. Някаква табела твърдеше, че „Летящите коне“ е „Най-старата въртележка в Америка“.

Джул си купи билет. Нямаше кой знае колко хора — само неколцина хлапета и по-големите им братя и сестри. Встрани чакаха родители, забили поглед в екраните на телефоните си. Музиката беше доста старовремска. Джул си избра един от конете, разположен в най-външния пръстен.

Когато въртележката потегли, тя забеляза момчето, седнало на понито до нея. Беше високо и слабо, но със силно изразени мускули на

раменете и гърба: вероятно беше катерач, но определено не и фен на фитнеса. От това, което виждаше, предположи, че е от смесен произход — бял и азиатски. Имаше гъста черна коса, като че прекалено дълга. Изглеждаше така, сякаш бе прекарал дълго време под слънцето.

— Чувствам се като страхотен загубеняк — сподели ѝ то, докато въртележката набираше скорост. — Това май беше адски лоша идея.

Говореше с неопределен американски акцент.

Джул му отговори със свилото произношение:

— Защо?

— Заради гаденето. Започна веднага щом въртележката се задвижи. А и аз съм единственият човек на това нещо, който е над десетгодишен.

— Освен мен.

— Освен теб. Качвал съм се на тази въртележка веднъж като малък. Семейството ми дойде тук на почивка. В момента чакам ферибота и понеже имах да убия един час, си помислих: „Защо не? В чест на доброто старо време!“. — Потри чело с длан и добави: — А ти защо си тук? Дошла си с малкото си братче или сестричка ли?

Джул поклати глава.

— Просто обичам да се возя.

Момчето се наведе към нея и протегна ръка.

— Аз съм Паоло Сантос. Ти коя си?

Тя стисна ръката му непохватно, тъй като и двата коня се движеха.

Това момче скоро напускаше острова. Джул щеше да си побъбри с него само минута-две; после едва ли щеше да го види някога повече. Нямаше логика, беше просто импулс, но тя излъга:

— Имоджен Соколов.

Беше ѝ приятно да изрича името. Все пак би било наистина приятно да бъдеш Имоджен.

— О, ти си Имоджен Соколов? — отметна глава Паоло, засмя се и повдигна меките си вежди. — Трябваше да се досетя. Чух, че може би си във Винярд.

— Знаел си, че съм тук?

— Нека обясня: казах ти фалшиво име. Много съжалявам. Сигурно ме мислиш за смахнат. Просто фалшива фамилия. Наистина

се казвам Паоло, но не Сантос.

— О!

— Съжалявам — каза той и за пореден път потри чело. — Знам, че е странно, но предположих, че ще си говорим само за няколко минути. Когато пътувам, понякога обичам да се преструвам на друг.

— Няма проблем.

— Казвам се Паоло Валарта-Белстоун. Баща ми Стюарт е бил съученик на твоя баща. Няма начин да не се познават.

Джул вирна вежди. Чувала бе за Стюарт Белстоун. Беше важна клечка, когото наскоро бяха пратили в затвора покрай онова, което медиите наричаха „скандалът със сделките на Ди енд Джи“. Преди два месеца, когато съдебното дело приключи, снимката му беше буквално навсякъде.

— Играл съм голф с твоя и моя баща доста пъти — продължи Паоло. — Преди Гил да се разболее. Все говореше за теб. Ходила си в „Грийнбрайър“, а после си влязла... във „Васар“, нали така?

— Да, но напуснах след първия семестър — отговори Джул.

— А защо?

— Това е дълга и скучна история.

— Хайде де. Тъкмо ще ме разсееш от гаденето и няма да повърна върху теб. Ще е много полезно.

— Баща ми би казал, че станах част от компания купонджии и така и не развих потенциала си през първия семестър — каза Джул.

Паоло се засмя.

— Да, звучи точно в негов стил. А ти какво би казала?

— Аз бих казала... че исках живот, по-различен от онзи, който ми бе отреден — изрече бавно Джул. — И дойдох тук, за да се опитам да го започна.

Въртележката забави скорост, след това спря. Двамата слязоха от кончетата и си тръгнаха. Паоло взе голямата си раница от ъгъла, където я беше скрил.

— Искаш ли да идем за сладолед? — попита я той. — Знам къде правят най-хубавия сладолед на целия остров.

Двамата отидоха заедно до малко магазинче. Поспориха какво би било по-добре да сложат върху сладоледа — течен шоколад или карамел, и се споразумяха, че проблемът ще се реши най-лесно, като сипят и от двете.

— Толкова е странно, че си точно тук в момента — каза Паоло.
— Имам чувството, че с теб сме се разминавали на косъм хиляди пъти досега.

— Как разбра, че съм в Мартас Винярд?

Паоло изяде една лъжица сладолед, после отговори:

— Ти си... ами малко си известна, Имоджен — напускаш университета, изчезваш безследно, а сетне се появяваш тук. Баща ти ме помоли да ти се обадя, когато пристигна, честно казано.

— Стига бе!

— О, да. Писа ми имейл. Виждаш ли? Звънял съм на телефона ти преди шест дни.

Той извади айфона си и ѝ показа последните обаждания.

— Това е малко прекалено.

— Не, не е — възрази Паоло. — Гил иска да знае дали си добре, това е всичко. Каза, че не си вдигаш телефона, че си напуснала университета и си дошла някъде във Винярд. И помоли да му съобщя, че всичко е наред, ако те срещна. Искаше да ти предам, че ще го оперират.

— Знам, че ще го оперират. Допреди няколко дни бях при него.

— Значи, усилията ми са били напразни — сви рамене Паоло. — Не ми е за пръв път.

Двамата отидоха на пристанището и се загледаха в лодките. Паоло ѝ разказваше как е решил да обикаля и да пътува, за да избяга от съсипаната репутация на баща си и от разрушеното си семейство. Каза ѝ, че се е дипломирал от университета през май и обмисля да постъпи да следва медицина, но му се ще да види света, преди да се ангажира с нещо сериозно. Планираше да прекара една нощ в Бостън, преди да вземе самолет до Мадрид. Той и един негов приятел щели да продължат да пътуват с по една раница още поне година — първо в Европа, после в Азия и накрая във Филипините.

Пътниците вече се качваха на ферибота, който Паоло трябваше да хване. Той целуна Джул набързо по устните, преди да си тръгне. Бе уверен и нежен, но не и нахален. Устните му бяха малко лепкави от карамела.

Целувката изненада Джул. Не искаше той да я докосва. Не искаше да я докосва изобщо никой... никога. Но когато пълните, меки устни на Паоло я докоснаха, ѝ хареса.

Тя протегна длан зад тила му, придърпа го към себе си и го целуна отново. Беше много красиво момче, помисли си тя. Ни най-малко не беше някой потен мачо. Не беше груб или безочлив. Не се отнасяше към нея снизходително. Нито се опитваше да я впечатли с празни комплименти или блестящи златни ланци. Целувката му беше толкова нежна, че тя трябваше да се наведе към него, за да я усети напълно.

Искаше ѝ се да му бе съобщила истинското си име.

— Може ли да ти се обадя? — настоя той. — Още веднъж имам предвид? Не заради баща ти.

Не, не.

Паоло не биваше да се обажда отново на Имоджен. Ако го направеше, щеше бързо да разбере, че момичето, с което се е запознал, не е била тя.

— По-добре недей — отговори тя.

— Защо не? Ще бъда в Мадрид, а после, докъдето там стигна, но може да... Може поне да си приказваме от време на време. За карамел и течен шоколад може би. Или за новия ти живот.

— Обвързана съм — каза Джул, за да го накара да млъкне.

Лицето на Паоло помръкна.

— О, така ли? Естествено. Разбира се, че си. Е, така или иначе ми имаш телефонния номер — каза той. — Преди няколко дни ти оставих съобщение. Завършва на 646. Така че можеш да ми звънеш, когато се отвържеш... обезобвържеш, или както там се казва. Става ли?

— Няма да ти се обадя — каза Джул. — Но благодаря за сладоледа.

За миг той сякаш се обиди. Но после се усмихна.

— Пак заповядай, Имоджен.

След което нарами раницата си и изчезна.

Джил проследи с поглед ферибота му, докато се отдалечаваше от кея. Сетне свали еспадрилите си и пое надолу по пясъка. Нагази във водата, докато не стигна до глезените ѝ. Чувстваше, че Имоджен Соколов би направила това — би се насладила на лекото чувство на тъга и на красивата гледка от пристанището, придържайки полите на красивата си бяла рокля над коленете си.

3

Втората седмица на юни 2016 г.

Ню Йорк

Седмица преди да иде в Мартас Винярд, Джул стоеше до Пати Соколов на една тераса с изглед към Сентръл парк. Слънцето вече беше залязло. Паркът се простираше под тях — тъмен правоъгълник, опасан от светлините на града.

— Чувствам се като Спайдърмен — избълва Джул изведнъж. — Той наблюдава града нощем.

Пати кимна. Косата ѝ падаше на едри, професионално оформени къдрици по раменете ѝ. Носеше дълга жилетка над роклята си с цвят на шампанско и красиви сандали с ниска подметка. Краката ѝ изглеждаха стари и имаха лейкопласт по палците и петите.

— Един приятел на Ими, който дойде тук за едно парти — поде тя. — Той каза същото за гледката. Е, всъщност спомена Батман. Но идеята беше такава.

— Те не са еднакви.

— Да, но и двамата са сираци — каза Пати. — Батман е загубил родителите си на много ранна възраст. Спайдърмен също. Затова живее с леля си.

— Ти четеш комикси?

— Нито един не съм чела. Но проверих есето на Ими за университета някъде шест пъти. Беше написала, че Спайдърмен и Батман са наследници на всички онези сираци във викторианските романи, които тя харесва. Тя много обича викторианска литература, знаеш ли? Това е едно от нещата, чрез които определя цялата си личност. Нали разбираш — някои хора се самоопределят като спортисти или като борци за равни права, или като меломани. Ими се самоопределя като читател на викториански романи.

Пати спря за миг, после продължи:

— Тя не е от най-големите отличници, но искрено се увлича по литературата. В есето си беше написала, че в тези истории смъртта на

родителите се явява основна предпоставка за превръщането на действащите лица в герои. Също така твърдеше, че героите от комиксите не са просто обикновени герои, а „противоречиви и сложни персонажи, тъй като често им се налага да правят морални компромиси по начин, сходен с този на сираците във викторианските романи“. Мисля, че предавам цитата точно.

— В гимназията четях комикси — каза Джул. — Но в „Станфорд“ вече нямах достатъчно време.

— Гил е израснал с комикси, но аз не съм, нито пък Ими всъщност. Супергероите бяха само средство, което използва в увода си, за да покаже защо по-старите книги също са от голяма важност за съвременния читател. Повечето от нещата за Батман беше научила от онова нейно гадже, за което споменах.

Двете обърнаха гръб на гледката и влязоха обратно вътре. Мезонетът на семейство Соколов беше зашеметяващо луксозен и модерен, но и претъпкан с купчини книги, списания и най-различни дребни сувенири. Подовата настилка във всички стаи беше от бяло дърво. В кухнята се трудеше готвачът им, а масата в трапезарията бе отрупана с ненужна поща, пластмасови шишенца с хапчета и пакетчета сухи кърпички. Холът беше обзаведен с два огромни дивана, които се явяваха централен акцент на помещението. До единия от двата беше поставен апарат за изкуствено дишане.

Гил Соколов не стана, когато Джул влезе в стаята след Пати. Беше едва на петдесетина години, но от двете страни на устните му се бяха врязали болезнени бръчки, а кожата на шията му висеше отпусната. Чертите на лицето му бяха източноевропейски, а косата му бе гъста, къдрава и посивяла. Носеше анцуг и сива тениска. Бузите и носът му бяха осеяни със спукани капиляри. Наведе се напред бавно, като че движението му причиняваше болка, и стисна ръката на Джул. После ѝ представи двете шишкави бели кучета: Снежна топка и Снежен човек. Запозна я и с трите котки на Имоджен.

След това отидоха да вечерят в официалната трапезария — Гил влачеше крака бавно, а Пати вървеше редом до него. Готвачът подреди купите и платата с храна и излезе. Ядоха малки агнешки котлети и ризото с гъби. Гил помоли да му донесат апарата за изкуствено дишане по средата на вечерята.

Докато хапваха сирената от предястието, разговаряха за кучетата, които бяха нови.

— Съсипаха ни живота — каза Пати. — Ходят по голяма нужда където им падне. Гил им позволява да го правят дори на терасата. Представяш ли си? Излизам навън сутринта и заварвам някое вонливо кучешко ако.

— Скимтят да ги пусна, преди да си станала — каза Гил без капка разкаяние, отмествайки маската настрана, за да може да говори. — Какво да сторя?

— И после трябва да пръскаме с белина. Навсякъде по дъските има петна. Отвратително е. И все пак, когато обичаш някое животно, нямаш друг избор. И го оставяш да ака на терасата, предполагам.

— Имоджен все водеше бездомни котки у дома — каза Гил. — Когато беше в гимназията, у нас се появяваше по някое ново коте на всеки два-три месеца.

— Някои не оцеляха — допълни Пати. — Тя ги намираще на улицата, най-често с котешки бронхит или някое друго заболяване. Накрая умираха, мънички и жалки, а сърцето на Ими се разбиваше на парченца всеки път. После тя постъпи във „Васар“, а тези тримцата заживяха при нас. — Пати погали едната котка, която тъкмо минаваше под масата, и додаде: — Само ни създават неприятности и не изпитват и капка угризения.

Като всяко препатило момиче от „Грийнбрайър“, Пати разполагаше с богат запас истории за ученическите си години.

— Бяхме длъжни да носим чорапогащници или чорапи до коляното с униформите, и то по всяко време на годината — разказваше тя. — Беше толкова неудобно през лятото. Когато бях в гимназията, тоест в края на седемдесетте години, някои от нас ходеха без бельо, за да не се сварят съвсем. С чорапи до коляното, но без бельо! — Тя потупа Джул по рамото и продължи: — Ти и Ими извадихте късмет, задето промениха униформите. Занимавала ли си се с музика, докато беше там? Звучеше така ентусиазирано, когато говореше за Гершуин онзи ден.

— Малко.

— Помниш ли зимния концерт?

— Да.

— Все едно и сега ви виждам с Имоджен, застанали една до друга. Бяхте най-дребните момичета от всички девети класове. Пяхте коледни песни, а онова момиче Карауей изпълни солото. Сещаш ли се?

— Разбира се.

— Украсили бяха тържествената зала за празниците със светлини и елха в единия ъгъл. Имаше и менора, естествено, но това си беше чисто лицемерие — каза Пати. — О, по дяволите! Ще взема да се разплача сега, припомняйки си Ими в онази синя кадифена рокля. Купих ѝ празнична рокля специално за концерта — тъмносиня, с V-образни шарки по предната част.

— Ими ме спаси през първия ми ден в „Грийнбрайър“ — каза Джул. — Някой ме блъсна, докато чаках на опашка в столовата, и поля цялата ми блуза със сос за спагети. И ето ме мен — омацана пред всички онези лъскави момичета в безупречни дрехи, които при това вече се познаваха от предишните години.

Историята се нижеше плавно. Пати и Гил бяха добри слушатели.

— Как можех да седна до когото и да било, след като цялата бях покрита с яркочервен като кръв сос?!

— О, горкото картофче.

— Ими веднага се запъти към мен. Взе подноса от ръцете ми. Представи ме на всичките си приятели и се престори, че не вижда лекетата по блузата ми, затова и те се престориха, че не ги забелязват. И това беше — каза Джул. — Тя беше сред любимите ми хора, но спряхме да поддържаме връзка, след като се преместих.

След вечеря се върнаха в хола и Гил се настани пак на дивана с тръбичката за кислород в носа. Пати извади отнякъде дебел албум, направен от твърда лъскава хартия.

— Нямах нищо против да ти покажа малко снимки, нали?

Запрелистваха старите снимки. Джул намираще Имоджен за извънредно красива — дребна, приличаща на някоя горска фея. Имаше светла коса и пухкави бузи с трапчинки, които по-късно бяха отстъпили място на високите ѝ скули. На много от снимките бе застанала пред някое интересно място. „Тук сме в Париж“, казваше Пати. Или: „Отидохме да разгледаме тази ферма“. Или пък: „Това е най-старата въртележка в Америка“. Ими носеше красиви широки поли и раирани чорапогащници. На повечето от снимките косата ѝ бе

дълга и малко рошава. На снимките от по-късния период беше с брекети.

— Така и не си намери други осиновени приятели, след като ти напусна „Грийнбрайър“ — каза Пати. — Винаги ми се е струвало, че я предадохме в това отношение.

После се наведе към Джул и попита:

— Ти имаше ли такива? Общност от семейства като твоето?

Джул си пое дълбоко дъх.

— Не, нямах.

— Чувстваш ли се така, сякаш родителите ти са те предали?

— Да — отговори Джул. — Те наистина ме предадоха.

— Много често си мисля, че трябваше да възпитаваме Ими по друг начин. Да направим повече за нея. Да разговаряме за трудните неща.

Пати продължи да размишлява на глас, но Джул не я чуваше.

Родителите на Джулиета бяха починали, когато тя беше на осем години. Майка ѝ си бе отишла вследствие на дълга, мъчителна болест. Малко след това баща ѝ се бе самоубил, срязвайки си вените, умирайки от кръвоизлива... гол във ваната.

Джулиета бе отгледана от друг — от онази леля в един дом, който не беше неин.

Не. Нямахше да мисли за това повече. Изтриваше го от съзнанието си още сега.

Щеше да напише за себе си нова история. История на произхода си. В тази версия на миналото ѝ холът беше в пълен хаос. Късно през нощта. Да, точно така. Историята още не беше готова, но тя ѝ придаде форма, доколкото успя. Видя родителите си наред кръга светлина около уличната лампа — лежаха мъртви в тревата, а около телата им се бяха образували локви тъмна, почти черна кръв.

— Нека започваме по същество вече — обади се Гил с хриптене. — Момичето не разполага с цяла вечер да ни слуша.

Пати кимна.

— Онова, което не знаеш, и причината, поради която те поканихме тук, е, че Имоджен напусна „Васар“ след първия семестър.

— Според нас е станала част от някаква компания купонджии — каза Гил. — И така и не е развила потенциала си в учението.

— Е, тя никога не си е падала особено по учението — каза Пати. — Не беше като теб с явната ти любов към „Станфорд“, Джул. Но

както и да е. Напуснала е „Васар“, без дори да ни каже, и се свърза с нас чак след месец. Така се бяхме разтревожили.

— Ти се беше разтревожила — каза Гил и се наведе напред. — Аз само се бях ядосал. Имоджен е безотговорна. Губи си телефона или пък забравя да го включи. И едва отговаря на обаждания, съобщения и други подобни.

— Оказва се, че е отишла в Мартас Винярд — продължи Пати. — Често ходехме на острова на семейни почивки и тя явно е решила да избяга там. Каза ни, че си е наела някакво жилище, но не ни даде адрес, нито дори град.

— Защо не идете да я видите? — попита Джул.

— Аз не мога да пътувам — каза Гил.

— Трябва да ходи на диализа през ден. Изтощително е. А има и други процедури — обясни Пати.

— Скоро всичките ми вътрешности ще излязат навън — каза Гил. — Ще трябва да ги разнасям със себе си в торбичка.

Пати се наведе към него и го целуна по бузата.

— Затова ни хрумна, че може би ти би отишла, Джул. Във Винярд. Обмисляхме варианта да наемем детектив...

— Ти го обмисляше — прекъсна я Гил. — Нелепа идея.

— Помолихме някои от колегите ѝ от университета, но те не пожелаха да се месят — каза Пати.

— Какво искате да направя? — недоумяваше Джул.

— Да провериш дали е добре. Не ѝ казвай, че сме те изпратили ние, но ни пиши, за да ни съобщиш как вървят нещата — отговори Пати. — И се опитай да я убедиш да се върне у дома.

— Няма да работиш това лято, нали? — попита Гил. — Нямаш стаж някъде или нещо такова?

— Не — отвърна Джул. — Нямам работа.

— Ние, естествено, ще платим за всичките ти разходи до Винярд — каза Гил. — Можем да ти дадем ваучери на стойност около две хиляди долара например, като ще ти осигурим и престой в хотел.

Соколови бяха така доверчиви. Така добри. Така глупави. Котките, кучетата, които акаха на терасата, машината за изкуствено дишане на Гил, албумите, пални със снимки, безпокойството им за Имоджен, дори намесата им; разхвърляният апартамент, агнешките

котлети, непринуденият начин, по който бърбореха — всичко беше прекрасно.

— Много ще се радвам да ви помогна — каза им тя.

Прибра се в апартамента си с метрото. Отвори лаптопа си, проучи нещата в Google и си поръча червена тениска с логото на „Станфорд“.

Щом тениската пристигна няколко дни по-късно, тя я раздърпа около шията, докато не стана по-свободна, и я напръска с белина в долния край, за да ѝ направи петно.

После я пусна да се пере отново и отново, докато не ѝ придаде по-износен и похабен вид.

2

Все още втората седмица на юни 2016 г.

Ню Йорк

Един ден преди вечерята у Пати, Джул бе застанала насред една улица в Манхатън, стиснала в ръка листче хартия с написан на него адрес. Беше десет сутринта. Носеше елегантна черна памучна рокля с квадратно деколте. Високите ѝ обувки също бяха черни, с каишка около глезена и остри върхове. Бяха ѝ прекалено малки. В чантата си носеше чифт маратонки. Беше си сложила грим, подобен на онзи, който бе забелязала да носят повечето студентки. Косата ѝ бе вдигната на небрежен кок.

Училище „Грийнбрайър“ се помещаваше в няколко реновирани здания на Пето авеню, близо до пресечката с Осемдесет и втора улица. Каменната фасада на гимназията, в която Джул щеше да работи, беше пететажна. Вити стълби водеха към главния вход, обграден от статуи. Голяма, двойна врата. Изглеждаше като място, където човек можеше да получи доста необичайно образование.

— Събитието ще се състои в тържествената зала — каза ѝ пазачът, когато Джул влезе. — На втория етаж, по стълбището, отдясно.

Подът в централното фоайе бе мраморен. Вляво имаше табела, на която пишеше: „Главен кабинет“, а до нея — коркова дъска, на която бе закачен списък с университетите, в които можеха да бъдат приети учениците, след като завършеха гимназията: „Йейл“, „Пен“, „Харвард“, „Браун“, „Уилямс“, „Принстън“, „Суортмор“, „Дартмут“, „Станфорд“. На Джул ѝ изглеждаха като измислени места. Странно бе да ги зърне като написана на дъската поема — всяко име на нов ред и всяко от тях побрало толкова голямо значение в себе си.

Къс коридор на върха на стълбището водеше към тържествената зала. Авторитетна на вид жена с червено сако се приближи към нея, протягайки ръка.

— От кетъринга ли сте? Добре дошли в „Грийнбрайър“ — поздрави я тя. — Толкова се радвам, че имахте възможност да ни помогнете днес. Казвам се Мери Алис Макинтош, председател съм на Комитета за дарения.

— Лиша Крушчала. Приятно ми е да се запознаем.

— „Грийнбрайър“ е пионер в образованието на жени още от основаването си през 1926 г. — поде обяснението си Макинтош. — Институцията се помещава в три сгради, построени в стил боз-ар^[1], които първоначално са представлявали частни имения. Сградите са национално културно наследство, а дарителите ни са филантропи и поддръжници на каузата за образованието на младите жени.

— Значи е девическа гимназия?

Макинтош ѝ подаде една черна престилка с дантели.

— Проучванията показват, че в училищата, в които се приемат само момичета, ученичките се насочват към по-нетрадиционни за тях предмети, като например точните науки. Не се безпокоят толкова за това как изглеждат, помежду им има повече здравословна конкуренция, а и самочувствието им е по-високо — изрецитира тя, сякаш бе държала същата реч вече хиляди пъти. — Днес очакваме стотина гости, които ще дойдат, за да послушат музика и да хапнат от ордъврите на крак. След това ще има обяд на маса в салона горе, на третия етаж.

Макинтош я въведе в тържествената зала, където тъкмо покриваха масите с бели покривки, и продължи:

— Момичетата присъстват на събрания тук всеки понеделник и петък, а през останалите делнични използваме залата за йога и лекции на посетители.

Стените бяха украсени с картини с маслени бои. Миришеше силно на лак за мебели. От тавана висяха три полилея, а в единия ъгъл имаше пиано. Трудно беше да се повярва, че подобно място е училище.

Макинтош посочи на Джул къде е главният отговорник за кетъринга, и тя му се представи с името на Лита. Сложи си престилката над роклята. Отговорникът я изпрати да сгъва салфетки, но веднага щом ѝ обърна гръб, тя прекоси коридора и надникна в една от класните стаи.

Стените бяха покрити с лавици с книги. На едната стена имаше дигитална дъска, а покрай друга бяха подредени компютри, но

останалата част от стаята изглеждаше някак старинна. Подът бе застлан с дебел червен килим. В средата на помещението имаше широка антикварна маса, обградена с тежки столове. На черната дъска бе написано:

Съчинение в свободна форма за десет минути по цитата: „Важното е следното — във всеки момент да бъдем в състояние да жертваме онова, което сте, в името на онова, в което бихте могли да се превърнем“

Шарл дю Бо

Джул докосна ръба на масата. „Бих седяла тук, на това място“, отбеляза наум. Това щеше да бъде нейният стол — с гръб към светлината, която струеше през прозореца, и с лице към вратата. Щеше да спори относно цитата от дю Бо с останалите ученички. Учителката, облечена в черно, щеше да се извисява права над тях, но не заплашително, а вдъхновяващо. Щеше да ги мотивира да се стремят към превъзходство. Щеше да вярва, че нейните момичета са бъдещето.

Прозвуча покашляне. Отговорникът за кетъринга бе влязъл в стаята при нея. Посочи вратата. Джул го последва обратно до купчината салфетки и се зае да ги сгъва.

Пианистът пристигна в залата със забързана крачка. Бе дребен и кльощав, с бледа кожа, лунички и червена коса. Ръцете му стърчаха твърде много от ръкавите на сакото. Извади нотните си листове, загледа се в телефона си за минута-две, после седна и започна да свири. Музиката звучеше отривисто и някак изискано. Караше помещението да оживее, сякаш празненството вече беше в разгара си. Когато приключи със сгъването на салфетките, Джул се приближи до него и попита:

— Каква е тази мелодия?

— Гершуин — отговори пианистът с тон, в който се четеше ненавист. — Темата на събитието е „Гершуин“. Хората с пари много го обичат.

— А вие — не?

Той сви рамене, без да спира да свири.

— Все с нещо трябва да плащам сметките.

— Смятах, че хората, които умеят да свирят на пиано така, вече имат достатъчно пари.

— Обикновено всъщност имаме дългове.

— Та кой е Гершуин?

— Кой е бил Гершуин ли? — пианистът спря наред мелодията и засвири нещо ново. Джул, вторачена в ръцете му, летящи над клавишите, позна мелодията. *Summertime, and the livin' is easy...* [2]

— Тази я знам — каза тя. — Той вече е починал, така ли?

— Преди много време. Живял е през двайсетте и трийсетте години. Бил е имигрант първо поколение; баща му е бил обуцар. Поставил началото на кариерата си на идишката театрална сцена и се захванал да пише лековати джаз мелодии за бързи пари, а сетне и филмова музика. По-късно се насочил към класическата музика и към операта. И така, в крайна сметка се оказал част от висшата класа, но бил започнал от нищото.

„Колко невероятно би било да умееш да свириш на инструмент“, каза си Джул. Каквото и да ти се случи, каквото и друго да стане в живота ти, винаги можеш да погледнеш към ръцете си с мисълта: „Аз умея да свиря на пиано“. Винаги ще знаеш това за себе си.

Това бе същото като да умееш да се биеш, осъзна тя. Или да говориш с различни акценти. Това бяха сили, живеещи в тялото ти. Те никога не те напускаха — независимо как изглеждаш, независимо кой те обича или не те обича.

Един час по-късно отговорникът за кетъринга я потупа по рамото.

— Изцапала си се с ликьор от коктейл, Лита — каза ѝ. — И със сметана. Иди се почисти, а аз ще ти приготвя друга престилка.

Джул надникна надолу, после свали престилката си и му я подаде.

Някой бе заел най-близката до залата тоалетна, ето защо тя се качи по стълбището на третия етаж. Мярна два изящно обзаведени салона. Масите бяха украсени с букети розови цветя. Гостите се здрависваха и се представяха един на друг.

В дамската тоалетна имаше просторно общо помещение. Тапетите бяха в зелено и златисто, а до едната стена бе поставен

малък, но богато декориран диван. Джул мина навътре и отвори вратата на тоалетната. Влезе и свали обувките на Лита. Палците ѝ бяха подути, а от раничките над петите ѝ течеше кръв. Тя я попи с една салфетка. После Затърка роклята, докато не я почисти.

Върна се в общото помещение боса и завари някаква петдесетинагодишна жена да седи на дивана. Бе хубава по начина, характерен за обитателките на Манхатън: тен, внимателно нанесен руж и боядисана в кестеняво коса. Носеше Зелена копринена рокля, която я караше да изглежда, сякаш мястото ѝ е именно на зеления кадифен диван на фона на тапетите в зелено и златисто. Свалила бе обувките от голите си крака и тъкмо слагаше лейкопласт на зачервените си палци. На пода лежаха чифт сандали с тънки каишки.

— От жегата ми се подуват ходилата — каза тя, — а след това е същинско мъчение. Права ли съм?

Джул отговори със същия акцент като на дамата — неопределен американски:

— Да ви се намира един излишен лейкопласт?

— Имам цяла кутия — отвърна жената, пъхна ръка в голямата си дамска чанта и я извади. — Дойдох подготвена.

Ноктите на ръцете и краката ѝ бяха лакирани в бледорозово.

— Благодаря — каза Джул, седна до нея и се погрижи за собствените си разранени крака.

— Не ме помниш, така ли? — попита я жената.

— Вие...

— Не се притеснявай. Аз те помня. Ти и дъщеря ми бяхте като две капки вода в униформите си. И двете бяхте така дребнички и толкова сладки с тези ваши лунички по носа.

Джул примигна. Жената ѝ се усмихна.

— Аз съм майката на Иможден Соколов, картофче. Наричай ме Пати. Дойде на купона по случай рождения ден на Ими по време на първата ви година в гимназията, спомняш ли си? Партито по пижами, за което бях приготвила минисладкиши. Двете с Ими обичахте да ходите заедно на пазар в Сохо. А, и помниш ли, когато ви заведохме да гледате „Копелия“ в Американския балетен театър?

— Разбира се — отговори Джул. — Извинявайте, че не ви познах веднага.

— Не се тревожи — каза Пати. — Трябва да призная, че не си спомням името ти, макар че лица никога не забравям. А тогава беше с онази интересна синя коса.

— Казвам се Джул.

— А, да, естествено. Беше така хубаво, че двете с Ими станяхте толкова добри приятелки през първата година в гимназията. След като ти напусна, тя започна да движи с онези деца от „Далтън“. Не ги харесвах и наполовина колкото теб. Мисля, че на събитията днес ще присъстват едва неколцина ученици на гимназията. Може би не познаваш никого от тях. Всички са стари момичета като мен.

— Изпратиха ми поканата и доход заради Гершуин — рече Джул. — И понеже не съм виждала училището от много време.

— Колко е хубаво, че можеш да оцениш Гершуин. В тийнейджърска възраст слушах само пънк рок, а когато бях двайсет и няколко годишна — Мадона и други подобни. В кой университет следваш?

Една секунда. Бърз избор. Джул изхвърли опаковките на лепенките в кофата за боклук.

— В „Станфорд“ — отговори. — Но не съм убедена, че ще се върна наесен. — Подбели очи с насмешка и поясни: — Между мен и администрацията за отпускане на стипендии се води война.

Всяка дума, която изричаше пред Пати, бе неопишуемо вкусна в устата ѝ — като разтопен карамел.

— Колко неприятно — отговори Пати. — Мислех, че там си разбират от работата.

— В повечето случаи наистина е така — каза Джул. — Но не и в моя.

Пати я стрелна сериозно.

— Вярвам, че нейната ще се наредят. Като те гледам, разбирам, че надали ще позволиш да ти затръшнат вратата в лицето. Слушай — имаш ли работа за през лятото, стаж или нещо подобно?

— Още не.

— Тогава имам една идея, за която ми се ще да поприказваме. Просто една щура мисъл, която ми хрумна току-що, но може и да ти допадне.

Извади визитка в цвят шампанско от чантата си и я подаде на Джул. На нея бе написан адрес на Пето авеню.

— Вече трябва да се прибирам у дома при съпруга ми. Болен е. Но защо не заповядаш на вечеря у нас утре вечер? Знам, че Гил много ще се зарадва да се запознае с една от старите приятелки на Ими.

— Благодаря. С удоволствие.

— Как е седем часът?

— Идеално! — възкликна Джул. — А сега: смея ли да си обуя обувките пак?!

— О, май нямаме друг избор — отвърна Пати. — Понякога е много трудно да бъдеш жена.

[1] *Beaux arts* (фр.) — еkleктичен архитектурен стил от средата на XIX в., наречен на името на училището за изящни изкуства в Париж, в което се преподава. — Б.пр. ↑

[2] *Summertime* — популярна песен от трийсетте години, композирана от Джордж Гершуин, по текст на Дюбоз Хейуърд. Има множество осъвременявани през годините изпълнения, като например това на Ела Фицджералд. — Б.пр. ↑

1

Първата седмица на юни 2016 г.

Ню Йорк

Шестнайсет часа по-рано, в осем вечерта, Джул излезе от метростанцията в един от по-съмнителните райони на Бруклин. Бе прекарала деня в търсене на работа. Това бе четвъртият пореден път, в който бе облякла най-хубавата си рокля.

Никакъв късмет.

Апартаментът ѝ се намираше над бакалия с омърляна жълта тента: минимаркет „Джойфул“. Беше петък вечерта и на ъгъла на улицата се беше събрала групичка мъже, които разговаряха на висок глас. Кофите за боклук на тротоара преливаха.

Джул живееше тук едва от четири седмици. Делеше апартаментата с една съквартирантка — Лита Крушчала. Днес беше крайният срок за наема и тя нямаше как да го плати.

Не беше близка с Лита. Запознали се бяха, когато Джул се бе свързала с нея по повод обявата ѝ в интернет. Преди това беше отседнала в един младежки хостел. Използвала бе компютрите с интернет в обществената библиотека, за да потърси наемател, който иска да живее със съквартирант.

Когато отиде да разгледа квартирата, Лита ѝ каза, че предлага хола на апартаментата вместо спалня. Беше отделен от кухнята със завеса. Лита ѝ обясни, че сестра ѝ наскоро се е върнала у дома в Полша. Лита бе предпочела да остане в Америка. Чистеше апартаменти и работеше във фирма за кетъринг, като и за двете ѝ плащаха в брой. По закон нямаше право да работи в Щатите. Ходеше на уроци по английски в МХО^[1].

Джул каза на Лита, че работи като личен треньор. С това се беше занимавала, докато още живееше във Флорида. Лита ѝ повярва. Джул бе платила едномесечен наем в брой като капаро. Лита не ѝ поиска документ за самоличност. Джул изобщо не произнесе името „Джулиета“.

Понякога приятелите на Лита ѝ идваха на гости вечер, разговаряха на полски и пушеха. Готвеха задушено месо и варяха картофи в кухнята. През това време Джул си слагаше слушалки, свиваше се на леглото си и упражняваше различни акценти с помощта на онлайн курсове. Понякога Лита идваше в нейната стая и ѝ оставяше купа яхния, без да каже нищо.

Джул бе пристигнала в Ню Йорк с автобуса. След момчето и шейка, след сандала на висок ток и кръвта по тротоара, след като момчето бе паднало, Джулиета Уест Уилямс бе изчезнала от щата Алабама. Освен това бе напуснала училище. Беше на седемнайсет и не бе необходимо да завършва образованието си. Нямаше закон, който да я задължава.

Може би нямаше нужда да изчезва, а само да изчака. Момчето бе оцеляло все пак и на никого не бе казало и дума по въпроса. Но ако бе останала в града, то може би щеше да се разприказва. Или да ѝ отмъсти.

Пенсакола в щата Флорида се намираше на едва няколкостотин километра. Наеха Джул да работи в една фитнес зала в мола срещу пари, дадени направо на ръка. Собствениците не изискваха от служителите си да имат сертификати за треньори. Всички бяха на стероиди и бизнесът им не се придържаше към рамките на закона особено прилежно.

Джулиета тренираше клиентите си всеки ден. Охранители в нощни клубове, бодигардове, членове на престъпни групировки, дори неколцина ченгета. Работи там половин година и натрупа мускулна маса. Собственикът притежаваше и зала за бойни изкуства на около километър и половина оттам и ѝ позволяваше да ходи на заниманията безплатно. Джулиета живееше в мотелска стая с малка кухничка, която наемаше от седмица за седмица. Купи си лаптоп и телефон, но иначе спестяваше колкото можеше повече.

По време на обедната си почивка често отиваше в търговския център, разположен по-нататък по пътя. Беше луксозно място с фонтани и централни представителства на различни луксозни марки. Джулиета четеше в просторната книжарница, разглеждаше витрините с изложените зад тях рокли за по над хиляда долара едната и пробваше гримове в големия универсален магазин. Научи имената на най-скъпите марки. Преоткри се с помощта на различни пудри, кремове и

гланцове. Лицето ѝ изглеждаше по един начин днес и по различен — утре. Не похарчи и цент.

Така се запозна с Нийл — слабоватото момче с жълто-бежово кожено яке. От време на време го засичаше как прекарва по някой следобед около щандовете за козметика, където заговаряше момичетата. Носеше маратонки „Найк“, поръчков модел, и говореше с южняшки акцент. Нямаше как да е на повече от двайсет и пет, а лицето му беше бяло и бебешко, с румени бузи и бакенбарди. Носеше верижка със златно кръстче. Беше от типа хора, които вдигат твърде много шум в киното и винаги си взимат най-големия възможен пакет пуканки.

— Нийл чий? — бе го попитала Джулиета.

— Не използвам фамилията си — отговори той. — Не е толкова хубава, колкото съм хубав аз самият.

Нийл се занимаваше с бизнес. Това казваше, когато някой го попиташе какво прави на щанда за козметика: „В бизнеса съм“.

Джул се питаше откъде точно бе тази фраза. Пенсакола или някъде другаде?

Знаеше какво има предвид той.

— Би могла да печелиш много повече, отколкото сега, ако работиш за мен. Ще се грижа за теб така добре — обещал ѝ бе той на третия ден, откакто се бяха заприказвали. — Какво работиш сега, красавице? Виждам, че нищо не харчиш.

— Не ме наричай „красавица“.

— Че защо? Прекрасна си.

— Наистина ли си успявал да спечелиш някое момиче, наричайки го така?

Той сви рамене и се засмя.

— Да, успявал съм.

— Тогава тези момичета трябва да са били много глупави.

— Много са мили, ето какви са. Ще ти покажат как стават нещата. Работата не е кой знае колко трудна.

— Аха.

— Ще те пазим чиста. Ще си купиш хубави дрешки. И ще спиш до късно всяка сутрин.

Джулиета му бе заявила да се разкара, но Нийл се бе завъртял пак около щанда седмица по-късно. Този път я помоли така учтиво, че

тя му позволи да ѝ купи бурито от едно от павилиончетата в мола. Седнаха на очуканата масичка до някакво декоративно басейнче.

— Мъжете си падат по жени с мускули, нали се сещаш — поде Нийл. — Не всички, но много от тях. Обичат да ги командват. Искат момиче с твоето телосложение, което да не им дава да я наричат „красавица“. Нали разбираш? Мога да ти осигуря много добри пари от този тип мъже. Много, много добри пари.

— Няма да тръгна да се продавам по улиците — отвърна му тя.

— По никакви улици няма да тръгваш, новачке. Става дума за няколко апартамента в сграда с портиер, асансьор и прочее. Има джакузита. Има и охрана, която патрулира по коридорите и се грижи всички да са в безопасност. Слушай, в момента явно ти е тежко. Познавам, защото и аз съм бил в същото положение. Започнах от нищото и си скъсах задника от работа, за да си осигуря по-добър живот. Ти си умница и не се страхуваш да говориш направо; хубава си, различна от повечето други момичета. Имаш страхотно тяло, само мускули, и вярвам, че заслужаваш нещо по-добро от положението, в което си сега. Това е.

Джулиета се заслуша.

Той изричаше онова, което тя чувстваше. Разбираше я.

— Откъде си, Джулиета?

— От Алабама.

— Звучиш, като да си от северните щати.

— Отучих се от акцента си.

— Какво?

— Замених го с друг.

— Как?

Мъжете във фитнеса, където работеше Джулиета, бяха стари. Искаха да говорят само за групи мускули и повторения на серии, километри, килограми и дози. А те бяха единствените хора, с които общуваше. Нийл поне беше млад.

— Когато бях на девет — заразказва му тя, — ми се случи... един лош ден, да кажем. Учителката ни викаше да пазим тишина. Крещеше ми да пазя тишина. „Мълчи, момиченце, достатъчно съм те слушала“. „Спри, момиченце, не удряй, разберете се с думи“ — а в същото време ми казваше да млъкна. Смачкват те. Искат да бъдеш

мъничък и тих. „Добър“ за тях означаваше просто „такъв, който не отвърща“.

Нийл кимна.

— И на мен все ми се караха, че съм бил твърде шумен.

— Един ден чаках да ме вземат след училище, но никой не дойде. Просто... не дойде. Хората от канцеларията звъняха у нас отново и отново, но никой не вдигаше. Една от учителките в занималнята, госпожица Кейла, ме закара у дома. Навън вече беше тъмно. Почти не я познавах. Качих се в колата ѝ, защото имаше хубава коса. Да, глупаво е да се качиш в колата на непознат. Знам. Но тя беше учителка. Даде ми кутийка бонбони „Тик-так“. И не спираше да бърбори, докато караше, за да ме развесели, нали се сещаш? И беше от Канада. Не знам от кое точно място в Канада, но имаше канадски акцент.

Нийл кимна.

— Започнах да я имитирам — продължи Джулиета. — Бях любопитна да разбера защо говори така. Вместо „след“ казваше „злеед“. „Туува“ вместо „това“. Това се нарича „удължаване“, между другото. Характерно е за някои гласни. Разсмивах я с опитите си да подражавам на акцента ѝ. Каза ми, че ме бива в имитациите. Когато стигнахме до нас, ме изпрати до вратата.

— А после какво?

— Оказа се, че у дома е имало някой през цялото това време.

— По дяволите!

— Да. Гледаше телевизия. Не се беше сетила да дойде да ме вземе. Или не беше смогнала. Не знаех. Така или иначе, беше гадно. Не си беше направила труда да вдигне проклетия телефон — нито един от всичките онези пъти, когато ѝ бяха звънили от училище. Отворих вратата и влязох вътре. Попитах я: „Къде беше?“, а тя отговори: „Мълчи сега, нехващаш ли, че гледам телевизия?“. Аз я попитах: „Не можа ли да вдигнеш телефона?“, а тя: „Нали ти казах да млъкнеш!“. Поредното „млъквай и не отвърщай“. И така, аз си сипах купичка зърнена закуска без мляко и отидох да гледам телевизия до нея. Зяпахме час или даже повече, преди да ме осени една идея.

— Каква?

— Телевизията може да те научи как да говориш. Водещите на новините, богатите хора, лекарите от сериалите за болници и прочее.

Никой от тях не говореше като мен. Но всички говореха подобно един на друг.

— Предполагам, че да.

— Така е. Ето защо си помислих: „Научи се да говориш по техния начин и може би няма да ти казват да млъкнеш толкова често“.

— Научила си се сама?

— Първо усвоих американски правоговор. Книжовния. Този използват по телевизията. Но вече мога да говоря и с акцентите, типични за Бостън, Бруклин, Западното крайбрежие, Юга, Централна Канада, британски английски като по Би Би Си, ирландски, шотландски и южноафрикански.

— Искаш да станеш актриса. Това ли е?

Джулиета поклати глава.

— Имам по-добри идеи наум.

— Световно господство, значи.

— Нещо подобно. Трябва да го дообмисля.

— От теб определено би могло да излезе актриса — ухили й се Нийл. — Всъщност се обзалагам, че ще играеш във филми. След една година ще те гледам и ще си викам: „Уау! А това момиче Джулиета някога се мотаеше около козметичните щандове, за да намаже по малко безплатен грим на «Шанел». И ми позволяваше да си приказвам с нея от време на време“.

— Благодаря.

— Трябва да си намериш по-хубави дрехи, госпожице Джулиета. Трябва да се запознаеш с повечко богаташи, които да могат да ти купуват бижута и хубави рокли. Да говориш като по телевизията е едно, но точно сега всичко, което виждам, е анцугът ти, гуменките и евтината прическа. Доникъде няма да стигнеш така.

— Не искам да продавам онова, което продаваш ти.

— Поговори ми малко с бруклински акцент — помоли я Нийл.

— Обедната ми почивка свърши — каза Джул и се изправи.

— Хайде де! Ирландски тогава.

— Не.

— Е, ако някога ти се прииска по-добра работа от онази, която имаш в момента, ето номера ми — каза Нийл и извади визитка от джоба си. Беше черна, а телефонният му номер бе написан на ръка със сребристо мастило.

— Тръгвам си.

Нийл вдигна чашката си с кола като за наздравица.

Джулиета се засмя, докато се отдалечаваше.

Нийл я караше да се чувства красива. И беше добър слушател.

На следващата сутрин тя си стегна багажа и се качи на автобуса за Ню Йорк. Боеше се от онова, в което можеше да се превърне, ако се застоеше още.

А сега беше крайният срок за наема. Не беше яла нищо, освен полуготов рамен от супермаркета. В портмонето ѝ се мъдреха пет долара.

Във всички фитнес зали, които опита в Ню Йорк, отказаха да наемат тренъор без лиценз. Тя нямаше диплома от гимназията. Нямаше и препоръки, понеже беше зарязала първата си и единствена работа досега. Преценила бе, че във фитнес залите ще ѝ плащат най-добре, за да може да поспести малко и да се огледа за нещо, което да ѝ помогне да напредне в живота. Когато установи, че никъде няма да я наемат, бе пробвала да си намери работа в някой магазин за козметика, после — в каквото и да било магазин, като бавачка, като сервитьорка, като каквото и да е. Отговорила беше на всяка възможна обява и прекарваше цял ден в обикаляне от място на място. Никакъв късмет.

Отби се в минимаркета под квартирата си. Вътре беше пълно с клиенти. Хората, които тъкмо се прибираха от работа, купуваха кутии макарони и консерви боб или пък триеха лотарийни билети. Джул си купи малка опаковка ванилов пудинг за един долар и си взе пластмасова лъжичка. Изяде пудинга вместо вечеря, докато изкачваше стълбите към апартамента, който делеше с Лита.

Вътре беше тъмно. Джул си отдъхна. Лита или си беше легнала по-рано, или щеше да се забави навън до късно. Така или иначе, нямаше да ѝ се наложи да си измисля извинения защо не може да плати наема.

На следващата сутрин Лита не се показва от спалнята си. Обикновено се събуждаше преди седем всяка събота, за да иде на

работа във фирмата за кетъринг. Когато стана осем, Джул почука на вратата ѝ.

— Добре ли си?

— Мъртва съм — чу се гласът на Лита отвътре.

Джул надникна в стаята.

— Днес си на работа, нали?

— В десет. Но цяла нощ повръщам. Снощи смесих различни видове алкохол.

— Искаш ли малко вода?

Лита простена.

— Искаш ли да ида на работа вместо теб? — попита Джул, осенена от идеята.

— Не мисля — отговори Лита. — Имаш ли изобщо някакъв опит с подобни неща?

— Разбира се.

— Ако не се появя, ще ме уволнят — каза Лита.

— Позволи ми да отида тогава — отвърна Джул. — И двете ще спечелим.

Лита пусна крака на пода и се вкопчи в масичката до леглото с окаяно изражение.

— Добре. Става.

— Наистина ли?

— Само че... представи се за мен.

— Двете изобщо не си приличаме.

— Няма значение. Отговорникът е нов. Няма да се усети. Фирмата е голяма. Важното е да се отбележи срещу името ми, че съм била там.

— Разбрано.

— И задължително си вземи парите, преди да си тръгнеш. Двайсет долара на час в брой, плюс каквито бакшиши си изкараш.

— Мога да задържа парите?

— Половината — уточни Лита. — Работата е моя все пак.

— Три четвърти — каза Джул.

— Хубаво — съгласи се Лита, провери нещо на телефона си и ѝ записа информацията на листче хартия. — Училище „Грийнбрайър“ в Горен Ийст Сайд. Трябва да хванеш автобуса до метрото, а после да се прекачиш на „зелената“ линия.

— За какво събитие става въпрос?

— Събиране на дарителите на училището — поясни Лита, след което се отпусна пак в леглото, стараейки се да не движи много глава.
— Не бива да пия никога повече в живота си. А, и трябва да си облечеш черна рокля.

— Нямам такава.

Лита въздъхна.

— Вземи от моя гардероб. Там ще ти дадат и престилка. Не, не тази с дантелата. Тя се чисти само на химическо. Вземи памучната.

— Трябват ми и обувки.

— Господи, Джул.

— Извинявай.

— Вземи високите. Така ще ти дават повече бакшиши.

Джул напъха крака в обувките. Бяха ѝ твърде малки, но щеше да се справи.

— Благодаря.

— Да ми запазиш и половината от бакшишите — каза Лита. — Това са ми хубавите обувки.

Джул никога не бе носила толкова хубава рокля преди. Беше ушита от плътен, тежко падащ памук — ежедневна, с квадратно деколте и широка пола. Изненадана бе, че Лита притежава подобна дреха, но тя ѝ обясни, че я е купила евтино от някаква разпродажба.

Джул излезе на улицата по рокля и чифт маратонки. Носеше високите обувки на Лита в чантата си. Сред жегата на ранното лято миризмата на Ню Йорк се бе пропила в гъстия въздух наоколо: бедност, боклук, амбиции.

Реши да мине пеша през Бруклинския мост. Можеше да хване „зелената“ линия откъм Манхатън и така нямаше да ѝ се наложи да се прекачва.

Слънцето грееше ярко, когато се отправи към моста. Каменните кули се извисяваха далече над нея. Можеше да различи корабите на пристанището, оставящи пенлива диря във водата след себе си. Статуята на свободата се бе изправила горда и бляскава.

Странно бе как нечия чужда рокля беше способна да я накара да се почувства като нов човек. Това усещане, че е някой друг, че се е

превърнала в друга личност, красива и млада, прекосяваща моста на път към нещо наистина значимо, бе причината Джул изобщо да дойде в Ню Йорк.

Никога преди тази сутрин не бе долавяла пред нея да се простират такива възможности.

[1] Младежката християнска организация (УМСА) е световна организация със седалище в Женева, чиито клонове предлагат безвъзмездна помощ и възможности за развитие в различни области за младите хора. Функционира на доброволчески начала. — Б.пр. ↑

19

Третата седмица на юни 2017 г.

Кабо Сан Лукас, Мексико

След малко повече от година, в „Кабо Ин“ в пет сутринта, Джул влезе с олюляване в банята, наплиска лицето си с вода и си сложи молив за очи. Защо не? Обичаше грима. Имаше време. Нанесе си коректор, после пудра, добави сиви сенки за очи и спирала и накрая — почти черно червило със слой гланц за устни над него.

Втри малко гел в косата си и се облече. Черни дънки, същите ботуши и тъмна тениска. Дрехите бяха прекалено дебели за мексиканската жега, но пък бяха практични. Прибра всичко в куфара, изпи бутилка вода и излезе от стаята.

В коридора седеше Ноа, облегла гръб на стената, хванала димяща чаша кафе с двете си ръце.

И чакаше.

Вратата се затвори с изщракване. Джул се облегна от външната ѝ страна.

По дяволите!

Смяташе, че вече се е измъкнала — или почти. А сега явно ѝ предстоеше бой.

Ноа изглеждаше уверена, дори спокойна. Продължи да седи, свила колене към тялото си. Стиропорената чашка не трепна.

— Имоджен Соколов? — попита тя.

Момент. Какво?

Ноа наистина ли допускаше, че тя е Имоджен?

Имоджен, разбира се.

Ноа се бе опитала да я спечели с любовта си към Дикенс. И с болния баща. И нещастните котета. Защото знаеше, че всички тези неща биха привлекли Имоджен Соколов към разговора.

— Ноа! — усмихна ѝ се Джул, завръщайки се към английския си като от Би Би Си, и се облегна на вратата на стаята си. — Уха, как ме изненада само. Не мога да повярвам, че си дошла дотук.

— Искам да поговорим за един човек, който в момента е в неизвестност. Джулиета Уест Уилямс — каза Ноа. — Познаваш ли момиче с това име?

— Моля? — попита Джул и премести ръчната си чанта така, че дръжката да минава през средата на тялото ѝ и да не може да падне лесно.

— Можеш да престанеш с акцента, Имоджен — каза Ноа и се изправи бавно, за да не разлее кафето си. — Имаме основание да вярваме, че си използвала паспорта на Джулиета. Доказателствата сочат, че си инсценирала собствената си смърт в Лондон преди няколко месеца, след което си прехвърлила парите си на нейно име и си откраднала самоличността ѝ — може би с нейна помощ. Но никой не я е виждал вече от седмици. Нито следа от нея от изпълнението на завещанието ти насам, докато не си започнала да използваш кредитни карти на нейно име в „Плея Гранде“. Да ти звучи познато? Би ли ми показала документ за самоличност, моля?

Джул се нуждаеше от време, за да обмисли цялата тази нова информация, ала не разполагаше с такова. Трябваше да действа веднага.

— Смятам, че ме бъркаш с някой друг — заяви тя отново с акцента като от Би Би Си. — Съжалявам, че не дойдох за куиза. Момент да си извадя портмонето и ще успеем да се разберем, сигурна съм.

Престори се, че се кани да погледне в чантата си, и две светкавични крачки по-късно вече беше върху Ноа. Изрита чашата горещо кафе отдолу. То оплиска полицайката в лицето.

Ноа отметна глава назад и Джул замахна силно с куфара. Той цапардоса Ноа отстрани на главата и я повали на пода. Джул го вдигна и го запрати върху рамото ѝ. Отново и отново, и отново. Ноа падна на пода и се помъчи да сграбчи глезена на Джул с лявата си ръка, а с дясната се пресегна към крачолата си.

Беше ли въоръжена? Да. Нещо бе прикрепено към крака ѝ.

Джул стовари ботуша си с всичка сила върху костите на дланта на Ноа. Чу се хрущане и Ноа извика от болка, но другата ѝ ръка

продължаваше да се мъчи да хване Джул за глезена и да я накара да загуби равновесие.

Джул се опря на стената и изрита Ноа в лицето. Полицайката се сви назад и разпери ръце, за да прикрие очите си, а Джул дръпна крачола на дънките ѝ нагоре.

На пресеца ѝ имаше кобур с пистолет. Джул извади оръжието.

Прицели се в Ноа и тръгна заднешком по коридора, влачейки куфара.

Щом стигна до стълбището, се обърна и се втурна надолу по него.

Излезе от задния вход на хотела и огледа кофите за бок лук и колите на паркинга. На задната стена на сградата бяха облеgnати няколко велосипеда.

Не. Джул не можеше да тръгне с някой от тях, защото не можеше да зареже куфара.

По-надолу на хълма улицата се разширяваше и се превръщаше в малък площад с кафене от едната страна.

Не, това беше прекалено очевидно.

Джул побягна през паркинга. Когато зави зад ъгъла на хотела, зърна прозореца на една от стаите за гости на първия етаж. Бе открянат леко от пантата горе.

Тя погледна в стаята.

Празна. С оправено легло.

Изтръгна мрежата за комари от прозореца и я захвърли в стаята. После бутна куфара си през пролуката на прозореца — едва успя да го провере — и го натика да падне вътре през евтините щори. Хвърли ръчната си чанта вътре и се преметна през перваза. Ожули кожата си на влизане и се строполи тежко на пода. Сетне затвори прозореца, оправя щорите, метна нещата си и мрежата за комари в банята и накрая влезе и се заключи там.

Хотелът бе последното място, където Ноа би я потърсила.

Джул седна на ръба на ваната и се насили да успокои дишането си. Отвори куфара и извади червената си перука. Свали черната тениска и си сложи бяла блуза, след това намести перуката на главата си и подпъхна косата си под нея. Затвори пак куфара.

Вдигна пистолета и го запаса в колана на дънките си откъм гърба — така, както беше виждала да го вършат по филмите.

Няколко минути по-късно чу как Ноа минава покрай прозореца на стаята. Полицайката говореше по телефона си и крачеше бавно.

— Знам — каза тя. — Подцених ситуацията, разбирам го.

Пауза.

— Беше просто някакво дребно момиченце, избягало от богатите си родители, нали се сещаш?

Ноа бе спряла да върви и се чуваше ясно какво казва.

— Глупаво, глезено момиче, тръгнало да се забавлява. От сведенията дотук изглежда, че тя и приятелката ѝ са инсценирали самоубийството ѝ, за да могат после да правят каквото си искат. Двете са искали да избягат заедно. Да се измъкнат от обичайните проблеми — досаден бивш, прекалено строги родители. Приятелката ѝ е смятала, че ще си поделят парите ѝ, но богаташката я е преметнала — взела е самоличността ѝ, както са се били разбрали, но после се е отървала от нея... Най-правдоподобното ни предположение засега е, че е платила на наемен убиец — най-вероятно в Англия. В момента приятелката ѝ е в неизвестност. Последно са я забелязали в Лондон през април. Междувременно богаташката превзела самоличността ѝ, забягнала с парите и сега щеше да си живее щастливо, ако вманиаченият по нея бивш не упорстваше, че не е възможно да се е самоубила, и не спираше да тормози полицията. Най-после повярвали, че може би е прав. Проверили нещата по-щателно и в крайна сметка открили, че някой използва кредитната карта на приятелката в един мексикански курорт.

Още една пауза, докато Ноа слушаше.

— Хайде де. Такова момиче, студентка от „Васар“... Никой не би очаквал да го нападне. Едва метър и петдесет е. Носи маратонки за триста долара. Не можеш да ме обвиняваш за подобно нещо.

Поредна пауза, след което гласът на Ноа започна да заглъхва, докато тя се отдалечаваше.

— Е, изпратете някого, защото ми трябва медицинска помощ. А хлапето задигна оръжието ми. Да, знам, знам. Просто ми изпратете някого от местните, който да помогне, ясно?

Форест бе принудил полицаите да проучат случая. Това хвърляше светлина върху всичко. Той така и не беше приел самоубийството на Ими и бе подозирал Джул от самото начало. И какво беше постигнал с усърдното си ровичкане? Бяха му казали, че

Имоджен е извършила измама, за да се отърве от него, а горката мъртва Джул е била просто нейната наивна жертва.

Джул излезе от банята, пропълзя по пода и се сви под перваза на прозореца, за да надзърне навън възможно най-внимателно. Ноа вървеше надолу по хълма, стиснала едното си рамо.

По пътя идваше един от бусовете, които ходеха до курорта. Джул грабна куфара си и го изнесе в коридора, после излезе от хотела от един от страничните изходи. Спокойно се приближи към края на тротоара и вдигна ръка.

Бусът спря.

Тя издиша.

Ноа не се обърна.

Джул се качи в автобуса.

Ноа още не се беше обърнала.

Джул си купи билет и влезе навътре, а вратите на буса се затвориха. Някаква кола спря до Ноа, която чакаше на улицата, стиснала ранената си ръка. Полицайката показа документ за самоличност на човека вътре.

Бусът потегли в противоположната посока. Джул седна на протритата седалка най-близо до мястото на шофьора.

Щеше да спре, където тя помолеше. Така беше с тези превозни средства.

— Quiero ir a la esquina de Ortiz y Ejido. Puedes llevarme cerca de allí?^[1] — попита Джул.

„Ортиз“ и „Ехидо“ — това бе адресът на търговеца на коли, за когото рецепционистът в хотела ѝ бе казал. Онзи, който не задавал излишни въпроси.

Шофьорът кимна.

Джул Уест Уилямс се наведе напред на седалката.

Имаше четири паспорта, четири шофьорски книжки, три перуки, няколко хиляди долара в брой и номера на кредитната карта на Форест Смит-Мартин, с която можеше да си купи самолетни билети.

Всъщност съществуваха доста неща, които Джул можеше да стори с онази карта. Можеше да се отплати на Форест за всички проблеми, които ѝ беше създал.

Мисълта беше изкусителна.

Но сигурно нямаше да има желание да се занимава с това. Сега, когато Джул не се нуждаеше повече да бъде Имоджен Соколов, Форест не означаваше нищо за нея.

Последните частици от Ими, които се бяха таили у нея, изчезнаха като камъчета, отмити от брега при отлив.

Оттук нататък Джул щеше да се превърне в някой напълно различен човек. Очакваха я още мостове, които да прекоси, и още рокли, които да облече. Бе сменила акцента си, бе променила самата си същност.

Можеше да го направи отново.

Джул свали нефритовия пръстен със змията, пусна го на пода и проследи с очи как се търкулва към дъното на автобуса. В Кулебра никой не ти искаше документи за самоличност.

Пистолетът сякаш пареше гърба ѝ. Бе въоръжена. И нямаше сърце, което да може да бъде разбито.

Също като героиня от екшън филм, Джул Уест Уилямс беше в центъра на историята.

[1] Искам да отида на ъгъла на „Ортиз“ и „Ехидо“. Бихте ли ме оставили там? (исп.). — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

За писането на „Истинска измама“ се вдъхнових от много, много книги и филми: викториански романи за сираци, разкази за различни измамници и престъпници, романи с антигерои, екшън филми, различни ленти от жанра „филм ноар“, комикси за супергерои, истории, разказвани отзад напред, истории за издигане в обществото и книги за живота, който са бодили различни нещастни и амбициозни до жестокост жени. Романът, който написах, за мен е като многопластов колаж от препратки към други произведения. Не ми е възможно да назова всяко от тях, но съм особено задължена на Патриша Хайсмит за „Талантливият мистър Рипли“, на Марк Сийл за „Мъжът в костюма на Рокфелер“ и на Чарлс Дикенс за „Големите надежди“.

Благодаря на първите ми читатели за подробните им отзиви: Айви Оукин, Кои Буут, Мат дела Пеня, Джъстин Ларбалестиър и Зоуи Пересман. Още по-големи благодарности за Сара Млиновски, която прочете няколко чернови. Фотографката Хедър Уестън създаде няколко великолепни произведения, вдъхновени от романа, които добавиха важни елементи към разбирането ми за естетиката му. Задължена съм на Али Картър, Лора Руби, Ан Урсу, Робин Васерман, Скот Уестърфийлд, Гейл Форман, Мелиса Кантор, Боб, Мег Уолицър, Кейт Кар, Либа Брей и Лен Дженкин за подкрепата и изобилните съвети. Агентката ми Елизабет Каплан е същински шампион; асистентът ѝ Брайън Макгъфог помогна неимоверно много. Благодаря на Джейн Харис и Ема Матюсън от „Хот Кий“ и на Ева Милс и Елис Джоунс от „Ален и Ънуин“ за ентузиазма им от самото начало на проекта. Благодаря на Рамона Дженкин за компетентната информация по медицинските въпроси. Благодарна съм на великолепния екип на „Пенгуин — Рандъм Хаус“, който включва, но не се изчерпва с Джон Адамо, Лора Антоначи, Доминик Симина, Катлийн Дън, Колийн Фелингхам, Ана Гжестеби, Ребека Гуделис, Кристин Лабов, Кейси Лойд, Барбара Маркъс, Лиса Нейдъл и Адриан Вайнтрауб; и особено на моята взискателна, търпелива и окуражаваща редакторка и екшън

герой — Бевърли Хоровиц. Благодаря на всички членове на семейството ми, наблизо и надалеч, и най-вече — на Даниел Оукин.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.